COLECȚIA AVENTURIERII

Eroul poți fi chiar tu !

Stai puțin!
Erau cinci gorile superantrenate
în casa asta și cineva totuși
i-a făcut felul?

Barbara Paul

NOCTURNĂ PENTRU TREI PUMNALE

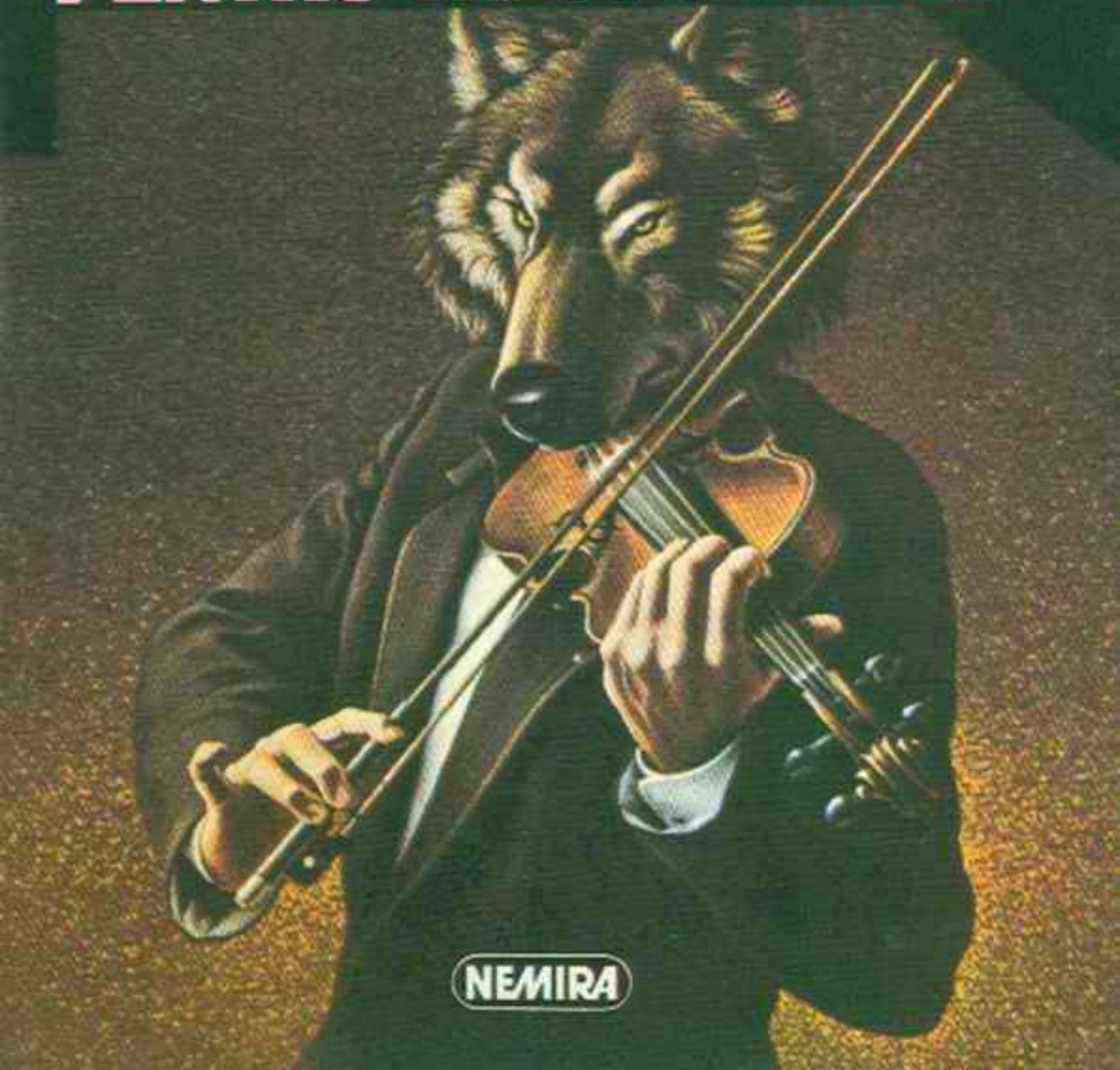

NEMIRA

COLECȚIA AVENTURIERII 4

Singura ieșire din cotidian : aventura

Barbara Paul

NOCTURNĂ PENTRU TREI PUMNALE

A.J. Strode este unul dintre acei oameni de afaceri bogați care obțin totdeauna ce vor, indiferent că-i vorba de acțiuni sau de femei. O dată la zece ani își schimbă nevasta cu un model mai nou. Acum e la a patra. Jucăria la care n-a reușit totuși să ajungă este o companie celebră, numai bună pentru palmaresul lui bogat. Dar Strode nu se lasă. Numeni nu joacă atât de murdar ca el când își dorește neapărat ceva, și cei trei acționari principali ai fabricii o vor afla pe pielea lor. Apoi, lovitură de teatru: o lovitură definitivă, cu trei pumnale...

ISBN 973-9301-01-0

NEMIRA

Barbara Paul

NOCTURNĂ PENTRU TREI PUMNALE

TRADUCERE DE ANGELICA NICOLAU

NEMIRA
1997

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

© Barbara Paul, 1989
HE HUFFED AND HE PUFFED

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin S.C. NEMIRA & Co S.R.L. Reproducerea integrală sau parțială a textului este interzisă și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA & Co, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefon: 668.54.10 Telefax: 668.70.51
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-9301-01-0

PARTEA ÎNTÂI
VICTIMA

1

— Unu din trei, spuse A.J. Strode răsfirând dosarele pe birou; e suficient ca unu să cedeze și-mi ating scopul. Pe care-l alegem? se încruntă el.

— Violonista, ea este punctul slab, sugeră Myron Castleberry.

Strode ridică o sprânceană.

— Așa crezi? Mie mi se pare că o tipă capabilă să-și lichideze părinții nu va ceda ușor. Unde se află acum?

— La Pittsburgh; este invitată să cânte cu orchestra simfonică din localitate. După concert va sta o perioadă acasă, la Boston, apoi are două contracte în Europa.

Strode răsfoia hârtiile din dosarul violonistei.

— Ai crezut spusele ucigașului de profesie?

— Parțial. A înflorit-o puțin, pretinzând că el a fost cel care s-a retras din angajamentul propus de violonistă, dar sunt sigur că minte. De fapt, cred că pe ea începuse s-o mustre conștiința și asta o face vulnerabilă.

— Nu-l exclus însă ca ea să fi decis că nu era omul potrivit pentru treaba asta... De ce s-au întâlnit tocmai la New Orleans? El e din Texas, nu?

— Teren neutru. Ucigașul o credea o doamnă puțin cam aiurită care răspunsese unui anunț dintr-o revistă de arme de foc. Dar a recunoscut-o când i-am arătat una dintre fotografiile ei publicitare. Aproape nu-i venea să creadă că-l angajase să-i ucidă părinții.

Strode puse dosarul pe birou și-l deschise pe următorul.

— Ce mai știi despre pilotul elicopterului?

— Pierce are o urmă neconcludentă — într-o zi, două, vom afla mai multe. Castleberry îl privi întrebător pe patronul său. Te gândești să-l alegi pe McKinstry?

Strode zâmbi.

— A dus o viață atât de pură și de virtuoasă în ultimul timp, încât cred că ultimul lucru pe care și-l dorește este să apară din nou pe prima pagină a ziarelor. Și apoi, cum naiba se face că pilotul a dispărut imediat ce i-am făcut lui McKinstry oferta de cumpărare? Să fie o simplă coincidență? Eu pun pariu că McKinstry l-a plătit ca să se dea la fund.

— E posibil.

— Dar nu-i pot face nimic lui McKinstry până nu-l găsim pe pilot. Și, la naiba, n-am chef să-l abordez pe al treilea, pe tipul din L.A.[1], decât ca ultimă soluție.

Închise dosarul și-l puse pe birou.

— Deci alegem violonista. Anunță la aeroport să-mi pregătească avionul și rezervă-mi o cameră la hotelul unde va locui și ea.

— Da, domnule.

Asistentul se întoarse și se îndreptă spre ușă.

— Castleberry, anunț-o și pe soția mea, dar... după ce plec.

Castleberry ieși să facă pregătirile.

Strode se apropie de fereastră și privi clădirea aflată de cealaltă parte a 47-th Street. În biroul din fața lui, o femeie absorbită de munca sa nu-și dădea seama că este observată. Dar pe Strode nu-l interesa. El o căuta pe cea din biroul alăturat... Și iat-o acolo.

În ciuda distanței, se vedea clar că este o tipă bine făcută, care *știe* când e privită. Stătea la birou, cu fața spre geam. Când realiză că este ținta urmărită de Strode, își ridică ochii, zâmbi și, tacticos, își așeză, pentru el, picior peste picior. Da — gândi Strode — categoric era obișnuită să i se acorde atenție.

Un bărbat intră în biroul ei și imediat începură o conversație.

Brusc, Strode întoarse spatele ferestrei. Nu avea prea mult timp. Trebuia să obțină cât mai curând *Compania House of Glass*.

Strode râvnea de mult timp această firmă, cu numele ei pretențios și tot ceea ce înseamnă ea. Cumpărase deja toate acțiunile pe care le găsise — în liniște, fără zarvă, într-o manieră total diferită decât obișnuia, iar acum era aproape, *atât* de aproape. Nu-i lipsea decât un pachet de acțiuni care să-i asigure controlul, pe care trebuia să-l obțină de la unul dintre cei trei acționari, ale căror dosare se aflau pe biroul său. Le făcuse deja o propunere de cumpărare, dar nici unul nu acceptase să vândă. Asta era problema cu *Compania House of Glass*: existau puțini deținători de pachete de acțiuni, iar când unul respingea o ofertă, nu-ți rămâneau prea multe posibilități. A ridicat valoarea ofertei sale și din nou a fost refuzat.

Compania House of Glass își începuse activitatea în primii ani ai secolului, ca producător și furnizor de articole scumpe din sticlă: cristaluri, vitralii, candelabre, oglinzi ornamentale. Mica prăvălie din Londra s-a dezvoltat, devenind o companie cu legături în multiple domenii.

La un moment dat, un negustor de vinuri din California a comandat companiei să proiecteze și să producă o sticlă de vin cu o formă aparte,

[1] Los Angeles (n. tr.).

ușor de recunoscut ca aparținându-i. De atunci, și-a adaptat capacitățile la producția de sticlă pe scară largă și, de atunci, se dezvoltă continuu. Apariția sa pe piața industrială s-a făcut la momentul optim. Aproape o treime din mașinile americane au parbrizul fabricat aici: nu există laborator în țară care să nu fie dotat cu cel puțin câteva eprubete, pipete sau pahare speciale fabricate de ea; vata de sticlă produsă aici asigură izolarea termică și fonică — începând de la fabrici și avioane și terminând cu frigidere și sobe. Lucrează pentru aeroporturi, hoteluri, supermagazine. Tot ceea ce a întreprins s-a soldat cu bune profituri financiare. *House of Glass* era însă, acum, problema și necazul lui Strode.

Prima companie deținută de A.J. Strode fusese din domeniul construcțiilor și aici a auzit întâia oară de *House of Glass*. L-a impresionat eleganța cu care aceasta cerea — și obținea — prețuri exorbitante pentru produsele sale. Strode avea pe atunci douăzeci și nouă de ani. S-a interesat de ea și a aflat că tot capitalul era privat. A lansat zvonul că este interesat să cumpere acțiuni și deja achiziționase pachete mici, devenite disponibile. *Compania House of Glass* nu era totuși lucrul cel mai important din viața lui; tot ce-i aducea bani îi suscita interesul în egală măsură.

Banii făceau bani; de-a lungul timpului, Strode a negociat, șantajat sau terorizat pentru a obține controlul la o rețea de băcănii, un ziar, un post de radio și o stație TV, o echipă de fotbal (recent achiziționată și foarte profitabilă) și cinci mici companii de software pe care le unise într-una de dimensiuni medii. Cu doi ani în urmă a reușit să obțină controlul asupra uzinelor *Lester* — unul dintre cei mai mari furnizori de sticlă industrială din țară. A obținut destul de ușor acest lucru deoarece, din cauza concurenței făcute de *House of Glass*, profiturile uzinelor se diminuaseră considerabil. Dar, atunci când aceasta i-a suflat un contract guvernamental, Strode decise că este timpul să acționeze. O dată controlul câștigat, va dirija toate contractele din industrie către compania sa, *Lester*. Dacă *Lester* va putea folosi posibilitățile și capacitățile noii companii, cu atât mai bine; dacă nu, o va închide. Strode era hotărât să nu o mai lase să-i fure contractele din industrie; o va închide înainte să se întâmple așa ceva.

Sună telefonul.

— Doamna Strode, pe linia 2, se auzi vocea secretarei.

— Nu sunt aici.

— Doamna insistă să vă vorbească.

— Nu sunt aici!

Strode închise și se întoarse la fereastră să arunce o ultimă privire spre femeia atrăgătoare din clădirea de vizavi. Biroul era gol.

Trebuia să facă imediat ceva cu Katie, care începuse să devină o pacoste. Avea de gând să-i spună la sfârșitul anului că divorțează, dar se gândi că la fel de bine putea să o anunțe când se va întoarce de la Pittsburgh. Oricum, nu va fi o surpriză pentru ea. Era timpul să-și ia o altă soție — în curând va împlini șaizeci de ani.

Katie era a patra soție. Prima, Janie, fusese iubita lui din școală și s-au căsătorit în ziua când Strode împlinea douăzeci de ani. Dar șoricelul de Janie nu s-a putut obișnui cu stilul de viață adoptat de Strode atunci când a început să facă avere. El a insistat, s-a lingușit, a amenințat-o — a mers până acolo, încât a angajat pe cineva care s-o învețe să se poarte și să se îmbrace. Dar Janie n-a înțeles niciodată cât de importantă este pentru un bărbat o femeie distinsă; se temea de mediul pe care îl frecventau, era timidă și șovăielnică.

Strode a renunțat și a divorțat. Pentru a-i da însă de înțeles că este supărat, s-a căsătorit cu a doua nevastă în ziua în care a împlinit treizeci de ani. Pe aceasta o chema Mollie și era *o adevărată* mașină de făcut dragoste. Lucrul acesta ar fi putut să-i dea de gândit, dar era așa de mulțumit de viața lor sexuală, încât i-a trebuit peste un an ca să-și dea seama că, de fapt, se căsătorise cu o nimfomană. Era anormal ca unei femei să-i placă sexul atât de mult. Strode deveni și mai bănuitor o dată cu trecerea timpului: a instalat zăvoare speciale la toate ușile, s-o poată încuia pe Mollie în orice cameră s-ar fi aflat, atunci când el pleca de acasă. Chiar și băile puteau fi închise din afară. Dar detectivul particular pe care l-a angajat i-a dovedit că totuși îl înșela, în ciuda măsurilor luate. Apoi s-a descotorosit de ea, fără să-i plătească nici măcar un cent pensie alimentară.

Nimeni nu poate să-l înșele pe A.J. Strode.

Și-a sărbătorit a patruzecea aniversare, căsătorindu-se cu Suzie. Ea a fost o soție perfectă... câtva timp. Avea față de vedetă de cinema, trup de regină porno, eleganța unui manechin și inteligența unui filodendron. Perfect. Nu punea întrebări și nu pretindea nimic, dar s-a apucat de băut. La început pe ascuns și apoi din ce în ce mai pe față, ca și cum ar fi vrut să-și afișeze nemulțumirea în fața lumii întregi. O nevastă bețivă îi strica reputația și a fost suficient să apară beată o singură dată, la o adunare publică. O singură dată. A doua zi a dat-o afară din casă.

Pentru a aniversa jumătate de secol de existență, s-a căsătorit cu o femeie rafinată, foarte pricepută în arta de a fi gazdă. Până atunci, se glumea că A.J. Strode își ia o nevastă nouă la fiecare zece ani, dar Katie a râs, spunând că s-a terminat cu obiceiul ăsta. În ansamblu, Katie s-a achitat cu bine de îndatoririle sale. Dar acum se apropia și sfârșitul epocii sale și fațada rafinată pe care o afișase inițial începuse să cadă; în spatele ei, Katie se dovedea a fi aproape la fel de nesigură ca și prima lui nevastă. A început să-l bată la cap, să-i pună întrebări, să-l verifice și să-l sune la birou, iar Strode nu suporta asta. Și, pe deasupra, începuse să se îngrașe.

Janie, Mollie, Suzie, Katie. Îi plăceau numele care se terminau în *ie*. Erau amuzante.

Myron Castleberry intră și îi spuse că avionul va fi gata într-o oră. Rareori se întâmpla ca Strode să călătorească singur, de obicei își lua cel puțin o secretară, ca să nu piardă timpul pe drum.

— Sigur nu vreți să vin și eu?

— Sigur. Nu vreau să se simtă în inferioritate, dar dacă tot nu se hotărăşte să vândă, atunci tu şi unul dintre avocaţi o veţi vizita. Ce naiba face o violonistă cu un pachet de acţiuni *House of Glass*? Ar putea să ia banii pe el şi să-i investească în altceva.

— Probabil că nu vrea să fie deranjată, este destul de ocupată, sugeră Castleberry.

— Da, toţi suntem ocupaţi. Sună-mă când se închide bursa.

— Bine. Castleberry ştia ce companii trebuie să ţină sub observaţie. Pot să-i spun doamnei Strode că vă întoarceţi mâine?

— Spune-i că voi încerca.

Era o vreme când A J. Strode cunoştea Pittsburghul la fel de bine ca New Yorkul, dar oraşul se schimbase mult în ultimii ani şi nu era sigur că se va descurca, deşi n-avea de gând să se depărteze prea mult de hotel.

La Hilton, după ce s-a înscris în registru, a întrebat de numărul camerei Joannei Gillespie. Recepţionerul a răspuns că domnişoara Gillespie doreşte să nu fie deranjată înainte de concert şi i-a sugerat să-i lase un mesaj. Strode i-a scris un bilet, invitând-o la masă pentru a doua zi.

Ajuns în camera sa, i-a dat băiatului de serviciu o sută de dolari ca să-i procure un bilet la concert şi o altă sută, pe care însă acesta o refuză politicos, ca să-i aducă o femeie pentru noapte. Până să plece la concert, Strode a vorbit la telefon cu Castleberry şi a cinat.

Deşi Heinz Hall era la mică distanţă de hotel, pe Penn Street, Strode chemă un taxi. În holul sălii de concerte l-au surprins rumoarea şi emoţia degajate de public. Ştia că Joanna Gillespie este o violonistă foarte bună, dar nu credea că oamenii pot reacţiona aşa la un concert. Fusese la vreo douăsprezece până acum şi de fiecare dată auditoriul rămăsese calm, afişând o atenţie politicoasă. Oare ce-o făcea pe femeia Gillespie aşa deosebită?

Strode nu-i putea distinge pe violonişti între ei şi nici pe pianişti, dar se descurca ceva mai bine la cântăreţi: îi deosebea pe tenori de soprane.

Se aşează în fotoliul de pluş roşu şi consultă programul. În seara aceea, Joanna Gillespie cânta un concert al unuia numit Bruch. Strode nu auzise vreodată de Bruch; sperase să fie un concert de Ceaikovski. Serata muzicală debută cu o piesă modernă care îi zgârie urechile, apoi apăru pe scenă violonista.

Joanna Gillespie era brunetă, de statură potrivită şi cu trup subţire, ca majoritatea diabeticilor, dar părea că se simte bine aşa. Ştia că suferea de diabet, însă asta nu-i influenţa în vreun fel cariera. Pe scenă se simţea în largul său. Purta o rochie dreaptă albastru-intens, croită astfel încât să nu-i stânjenească mişcările.

Strode studia oamenii din jurul lui. Toţi aplaudau, extaziaţi: uşor înclinaţi în faţă, cu ochii strălucitori şi gurile întredeschise. Joanna Gillespie avea o reputaţie bună dacă provoca o asemenea reacţie chiar înainte de a cânta, gândea Strode. Dar nu era numai atât: aceşti oameni ştiau cum cântă, o mai auziseră cântând şi o *iubeau*. Nu-l mai mira faptul că pe femeia asta n-o interesau propunerile lui.

Concertul începu și Gillespie atacă vioara. Strode nu mai văzuse până acum un instrument muzical manevrat în felul acela. Când interpreta, Gillespie mișca întruna buzele. Oare ce făcea? Fredona? Tot trupul îi era în mișcare, imagine total diferită de cea pe care Strode și-o făurise despre un violonist. Joanna Gillespie se dedica muzicii trup și suflet și în acele momente nu mai exista nimic altceva pe lume.

Se vedea clar că publicul era încântat, iar Strode se întreba cum poate să le placă așa ceva. Nici nu-și închipuise vreodată că existau atâția iubitori ai concertelor de vioară. Încercă să vadă și reversul: dacă Gillespie trăia pentru muzică, asta putea să însemne că era novice în probleme financiare, dar Strode se îndoia de orice și, apoi, vânzarea acțiunilor *House of Glass* nu era o problemă de naivitate financiară, ci una de voință, de personalitate.

În sfârșit, concertul se termină într-un ropot de aplauze. Publicul se ridicase în picioare, căștiva ovaționau. Pe scenă, Joanna Gillespie se înclina grațios, știa că este o violonistă bună și știa, de asemenea, că și ceilalți o apreciază. Strode se temea că adulația publicului îi influența comportamentul, cu atât mai mult cu cât fiecare reprezentație a sa era pretutindeni întâmpinată astfel.

Strode se încruntă: prefera un adversar mai slab, mai puțin sigur pe sine. Se strecură afară din sală înainte ca orchestra să atace următoarea bucată. Își aminti că prin apropiere se afla un bărulet, pe care îl găsi repede, chiar vizavi. Intră și comandă ceva, apoi se așeză la fereastră privind strada, până când aceasta se umplu de lumea bine îmbrăcată ce ieșea de la concert. Atunci Strode plăti și plecă, întorcându-se la Heinz Hall.

Intră în holul principal căutând drumul spre culise, unde douăzeci și cinci-treizeci de oameni așteptau în fața cabinei ce-i aparținea Joannei Gillespie. Un bărbat tânăr și slab, cu o barbă care îi ascundea fața, tocmai le spunea să nu se îngrămădească deoarece domnișoara Gillespie va ieși în câteva minute. Prinzând din zbor salutul unui grup format din doi bărbați și o femeie, le deschise ușa cabinei să intre.

Se produse un murmur, pe care Barbă se făcu, special, că nu-l aude. Strode stătea în spatele mulțimii; evident, nu era momentul cel mai potrivit s-o abordeze pe Joanna Gillespie și nici nu urmărea asta. Vroia să cunoască mediul în care trăia, s-o vadă atunci când nu cânta. Prezența lui Barbă însemna că avea nevoie de un intermediar între ea și admiratori.

Ușa cabinei se deschise și Joanna Gillespie, purtând o toaletă elegantă, ieși urmată de cei trei nou-veniți. Mulțimea se îmbulzi spre ușă, fiecare vorbind în legea lui. Strode se uita cum aceasta primea, oarecum plictisită și lipsită de entuziasm, complimentele care i se făceau. Numai întrebarea unui băiat de doisprezece-treisprezece ani, relativă la modul de interpretare a unui anumit pasaj, o entuziasmă, făcând-o să vorbească minute în șir fără să-i pese de altceva.

Barbă își așeză mâna pe brațul ei.

— Jo, nu sta prea târziu și, pentru Dumnezeu, *mănâncă* totuși ceva.

— Da, da. Nu te mai agita atât, Harvey.

— Sunt plătit pentru *asta*.

Jo îi adresă un zâmbet larg și plecă însoțită de prietenii săi. Admiratorii se îndreptară și ei spre ieșirea cea mai apropiată. O femeie de vreo patruzeci de ani părăsi ultima cabina, cărând geanta cu lucruri și o mică valiză. Strode îi ținu ușa deschisă și o urmă.

Trei taxiuri așteptau afară. Femeia se urcă în primul și plecă. Strode dădu șoferului celui de-al doilea cincizeci de dolari ca să o ia din loc, și se urcă în al treilea, spunând șoferului să aștepte. Ușa sălii de concerte se deschise și Barbă ieși, având în mână cutia cu vioara. Se îndreptă spre singurul taxi existent, dar fu dezamăgit când îl găsi ocupat.

— Oh, *de ce* este așa de greu să găsești un taxi liber în orașul ăsta? se plânse el. Apoi îi spuse șoferului să vină să-l ia de-acolo la terminarea cursei.

Strode lăsă geamul jos.

— Îmi permiteți să vă conduc? Mi-ar face plăcere.

Omul ezită.

— Merg până la Hotelul Hilton.

— Atunci, nu-i nici o problemă, cu tot acolo merg. Vă rog, poftiți.

Barbă urcă lângă Strode, ținând lângă el vioara, și șoferul porni în direcția auzită.

— Nu e mare distanța, dar nu-mi place să merg pe jos noaptea, cu vioara după mine. Vă mulțumesc pentru amabilitate.

— Cu plăcere. Nu cumva este vioara Joannei Gillespie?

— Da, este a ei, dar mai mult decât atât, este o Guarnerius și trebuie să am mare grijă de ea.

Strode nu mai auzise de Guarnerius, însă după câtă grijă avea Barbă pentru vioară, înțelese că Guarnerius era echivalent cu prețios. Strode elogie concertul. Tânărul era vizibil încântat și până să ajungă taxiul la Hotelul Hilton, acceptase deja invitația lui Strode de a bea ceva împreună. Ajunși la hotel, Barbă puse vioara la loc sigur și apoi intrară în bar.

Se numea Harvey Rudd și era asistentul personal al Joannei Gillespie. Câine de pază — traduse Strode.

Harvey comandă o bere tare, australiană, de care Strode nu mai auzise.

— Nu-mi place orașul ăsta, nu mă simt niciodată în largul meu. Lui Jo îi place. Cunoaște aici o mulțime de oameni care se agită în jurul ei.

— În afară de tine și de camerista pe care am văzut-o, mai este cineva cu voi?

— Momentan nu. Acum suntem doar jumătate din echipă.

La rândul său, îl întrebă pe Strode ce făcea la Pittsburgh.

— O afacere pe care sper s-o închei mâine, spuse Strode și schimbă vorba. Am fost încântat să aflu de concertul dat de Joanna Gillespie, un adevărat noroc. Lucrezi de mult cu ea?

— De trei ani. Știi, pur și simplu mi-e foame. Servești și tu ceva?

Strode refuză.

După ce mâncă și mai dădu pe gât câteva pahare de bere, Harvey Rudd se relaxă și începu să sporovăiască, bucuros că a găsit o persoană sociabilă într-un oraș atât de puțin familiar cum era Pittsburghul.

— Sper că Jo și-a amintit că trebuie să mănânce, zise după ce goli platoul din fața sa; uită mereu. Când exersează sau se distrează, uită de mâncare. Știai că este diabetică?

— Da, auzisem. Este uimitor totuși câtă energie are.

— Ei, nu este întotdeauna așa. Diabeticii trebuie să mănânce regulat, la ore fixe, și Jo cam neglijează asta. Atunci, *poc*. O lovește; tremurături, transpirații reci, amețeli. Îi sunt necesare câteva zile bune să se refacă. Și chestia asta ne face viața grea nouă tuturor.

Vrei să spui că ție ți-o face.

— S-a întâmplat să anuleze vreo reprezentație?

— Foarte rar, însă n-ar trebui să se întâmple deloc, deoarece presupune o mulțime de complicații: să iau legătura cu managerul ei, să anulez biletele de transport și rezervările la hotel și tot felul de chestii de genul ăsta, când totul poate fi evitat. Țin mult la Jo; este o persoană remarcabilă și cea mai bună violonistă din lume, iar dacă și-ar aduce aminte de orele de masă, ar fi perfectă.

Strode râse.

— De ce neglijează un lucru atât de important?

— Mama ei a tratat-o întotdeauna ca pe o infirmă și Jo încearcă încă să-i demonstreze că a greșit, deși e moartă de aproape doi ani.

— Ai cunoscut-o pe mama ei?

— Da. Pe morți nu trebuie să-i vorbești de rău, dar jur că femeia asta se complăcea în situația de om bolnav. Știi, amândoi părinții lui Jo erau diabetici.

— Ciudat — căsătorie între doi diabetici. Testele de sânge nu evidențiază și această boală?

— După spusele lui Jo, aveau două feluri diferite de diabet. La tatăl ei, boala s-a manifestat la maturitate. Mama ei, în schimb, a avut diabet de tânără și Jo l-a moștenit. A fost o coincidență nostimă că și tatăl ei s-a dovedit ulterior a fi diabetic.

Strode scuturâ capul.

— Ce familie ghinionistă, un adevărat handicap.

— Într-adevăr, dar Jo s-a săturat să tot audă despre asta. Nimeni nu scrie un interviu fără să menționeze că este copil diabetic din părinți diabetici. Asta o face să se simtă vrednică de milă.

Deci Joanna Gillespie vrea să-și domine diabetul. Interesant.

— Însă cel mai uluitor lucru este că părinții ei i-au provocat cele mai mari necazuri. Nu spun povești, toți știu asta; au fost cel mai mare obstacol din cariera ei.

— Îhî... cred că am citit pe undeva că n-o lăsau să cânte la vioară? De fapt, citise în dosarul pe care i-l pregătise Castleberry.

— Nu vroiau ca ea să cânte *în public*. Mai ales tatăl era total împotriva „afișării". El considera muzica un hobby nevinovat, de care să te

ocupi acasă... pe care să-l dezvolți pentru propriul tău amuzament. Chiar și atunci când Jo a devenit unul dintre cei mai buni violoniști contemporani, el tot n-a înțeles ce deosebită era fiica lui.

— Păcat. Părinți obtuzi.

Harvey se juca, plimbând paharul gol pe masă.

— Este într-adevăr deosebită, să știi, nu există altcineva ca ea. Poate să obțină de la vioară lucruri pe care noi nici nu ni le imaginăm, cu atât mai puțin să le facem. Asemenea oameni nu trebuie să fie deranjați cu tot felul de probleme mărunte, au nevoie să li se facă viața ușoară. Râse ușor ironic: asta-i sarcina mea vizavi de Jo.

— Cred că are noroc cu tine, spuse Strode generos.

Harvey Rudd se lumină. Toată viața și-o dedicase Joannei Gillespie, carierei acesteia; orice lucru care o afecta pe ea îl afecta și pe el.

— Ce program aveți în continuare?

— Mergem acasă la Boston, apoi la Londra și la Berlin. După aceea avem șase săptămâni de vacanță. Bineînțeles, pentru Jo asta înseamnă mai mult timp dedicat viorii, repetițiilor.

Mai vorbiră câteva minute și părăsiră barul, bucuroși că s-au cunoscut. Harvey îi furnizase niște informații noi. Joanna Gillespie era o femeie bogată; ar putea să concerteze gratuit toată viața ei și să rămână bogată. De asemenea, ar putea să trăiască binișor din câștigul pe care i-l aduceа vioara, fără să aibă vreodată nevoie de banii moșteniți. Totuși, este o diferență între a trăi binișor și a fi *peste măsură de bogat*. Dar nu era vorba numai de bani. În familia Gillespie atmosfera fusese mai încordată decât crezuse Strode. Dacă relațiile ar fi fost bune, violonista n-ar fi avut nevoie să se gândească să-i ucidă, cu sau fără moștenire. Ea fusese însă frustrată de o copilărie normală, spunându-i-se că este o infirmă. Tatăl nu înțelesese niciodată, sau nu îi păsase, că muzica este rațiunea ei de a trăi și se opusese carierei sale, iar mama — ei bine, mama îi transmisese boala.

Strode descuie ușa camerei și intră. Era agitat și nu putea dormi; își dorea o femeie. Întotdeauna le dorea atunci când își țesea plasa pentru o nouă victimă.

Ar fi fost o greșeală s-o aducă pe Tracy cu el. Începuse deja să se creadă doamna A.J. Strode numărul cinci, și asta putea să-i dea de furcă. Strode nu intenționa să se însoare cu ea. Tracy arăta grozav și se amuza teribil, însă era foarte voluntară, chiar *independentă. O femeie întreținută independentă?* Cu toate astea i-ar fi plăcut să fie cu ea acum.

O sună, dar răspunse robotul.

Strode se încruntă; încă un lucru de care va trebui să se ocupe la întoarcere.

Se trezi a doua zi dimineața, când sună telefonul.

Era Joanna Gillespie. Își cerea scuze că-l deranja atât de devreme, dar era ocupată la prânz.

— Oricum, nu intenționez să vând încă, domnule Strode. Sper că nu ați venit special pentru mine la Pittsburgh.

— Ba da. Aș dori cel puțin să stăm de vorbă, spuse Strode mieros. Vă supără rugămintea mea?

— Nu, atât timp cât nu-mi cereți să vând. Bine, de acord. Ce spuneți de un mic dejun în doi? Putem vorbi în timpul mesei.

— Perfect. Peste o jumătate de oră.

La ora stabilită, Joanna Gillespie îl întâmpină în ușa camerei sale, cu un zâmbet politicos. Purta o rochie lejeră, de interior, în genul celor pe care Strode le detesta deoarece reușeau să ascundă perfect contururile corpului. Ascară avea o fustă lungă până la pământ, gândi Strode, sigur are picioare urâte. Nu era machiată și nu se pregătise în mod special pentru el. Părea relaxată și liniștită în contrast cu dezlănțuirea de energie de ieri. O elogie pentru concert.

— Mulțumesc. A fost bine, nu-i așa? Și publicul a fost de cea mai bună calitate.

— Da, erau în stare să aplaude chiar înainte de a cânta o notă, spuse Strode amuzat.

— Da, știu. Alții sunt însă neîncrezători, așteaptă să le arăți de ce ești în stare.

— Și atunci te străduiești să cânți mai bine?

— Când cânt, uit de public. Pur și simplu nu contează.

Se aflau într-un apartament elegant, cu dormitor și o mică bucătărie. Când sosi micul dejun, Strode insistă să-l treacă pe nota sa de plată. Se așezară la masă. Joanna Gillespie comandase miere pentru diabetici, iar pentru el un platou cu gustări.

Mânca încet, fără grabă, mestecând bine fiecare înghițitură. Se purta degajat și îl privea pe Strode drept în ochi când vorbea. Se arăta amabilă, chiar plăcută, dar se vedea clar că nu era impresionată de societatea unui tip ca A.J. Strode.

Ei, însă lucrurile se puteau schimba.

— Unde este... ăă... restul suitei, întrebă Strode, făcând pe neștiutorul. Doar nu călătorești singură, nu?

— Nu, dar nici nu dorm cu ei. Vor fi aici la ora zece. Mesajele sunt oprite la recepție, așa că poți spune ceea ce ai de spus fără teama de a fi întrerupt.

Strode așteptă până când terminară de mâncat.

— De ce ai cumpărat acțiuni *House of Glass*?

— Am urmat sfatul consilierului meu financiar.

— Și tot el îți sugerează acum să nu vinzi?

— Nu, deși l-am consultat după ce mi-ai făcut a doua ofertă și a aprobat faptul că nu am vândut. Îmi urmăresc investițiile, domnule Strode, iar *House of Glass* mi-a trimis niște dividende frumușele.

— Spune-mi A.J.

— Cu plăcere. Și tu spune-mi Jo.

— Știi, Jo, există multe alte companii la care te pot ajuta să cumperi acțiuni și care ți-ar plăti dividende mai mari. Ți-am făcut o ofertă mai

generoasă, poți obține un profit bun pe pachetul tău de acțiuni și să reinvestești întreaga sumă.

Jo îl privi, amuzată.

— Insistența ta mă face să cred că acțiunile mele sunt foarte valoroase. De ce? Ce se va întâmpla cu *Compania House of Glass*?

— Ce se va întâmpla? O voi închide.

— O vei închide?!

— Mai mult ca sigur. Și atunci, cât crezi că vor mai valora acțiunile tale? Îi lăsă timp de gândire câteva minute. Oricum voi prelua controlul asupra companiei, cu acțiunile tale sau cu ale altuia. Ori vinzi acum și ai un profit frumușel, ori pierzi tot. Depinde de tine.

— Nu-mi plac situațiile confuze, spuse Joanna după un timp. De ce vrei să închizi o companie profitabilă?

— Afaceri, răspunse scurt Strode.

— Afaceri... Se gândi o clipă. Cred că *House of Glass* te deranjează cu ceva. Ești în concurență cu ea și vrei s-o scoți din competiție: asta este?

— Foarte bine, Jo. Ți-am făcut o favoare venind în primul rând la tine. Mă pot duce la următorul tip și-i cumpăr acțiunile; el câștigă, tu te speli cu ale tale pe cap. Deci ce spui?

— Dar dacă tipul te refuză și cel care vine după el, la fel? Și următorul? Nu ai fi ridicat prețul ofertei dacă ai fi avut de la cine să cumperi acțiuni. Îmi pare rău, dar este ceva putred în chestia asta. Va trebui să-mi consult consilierul financiar.

Strode clătină capul.

— Jo, Jo... mă forțezi să fac un lucru pe care aș fi vrut să-l evit. Speram să rămânem în relații prietenești. Am bătut tot drumul de la New York...

— Un zbor de cincizeci de minute.

— ...Și îmi irosesc vremea arătându-ți ce trebuie să faci ca să nu-ți pierzi banii. Și ție tot nu-ți pasă, refuzi în continuare să vinzi. Făcu o pauză. Îți aduci aminte de un oarecare Ozzie Rogers?

— Cine? întrebă Jo, albindu-se la față.

Strode repetă.

— Ozzie Rogers, un texan de modă veche, genul comun — numai mușchi și gloanțe, gata oricând să tragă și care nu pune întrebări. Aparține acelei categorii de mercenari care își fac reclamă în revistele de arme de foc. Unele anunțuri sunt chiar interesante, mai ales ale lui Ozzie, oferind mascat servicii de ucigași.

— De ce îmi spui toate astea? întrebă Jo, nepăsătoare.

Strode zâmbi.

— Ozzie știe o poveste interesantă. O doamnă i-a trimis un bilet de avion pentru New Orleans, unde s-au întâlnit. Ea căuta să angajeze pe cineva care să ucidă două persoane, un bărbat în vârstă și soția lui. Dar apoi s-a răzgândit și s-a retras. Strode se aplecă peste masă: tu ești acea

doamnă, Jo. Ozzie te-a recunoscut după o fotografie. Și am și o declarație semnată de el în care povestește tot.

După un moment de tăcere, Jo murmură:

— Cât i-ai plătit?

— Cinci mii de dolari, răspunse Strode prietenos. Ozzie nu e prea isteț, nu-și dă seama cât valorează declarația lui. Semnificativ este faptul că l-ai contactat în vederea comiterii a două crime; intenționai să-l angajezi ca să-ți ucidă părinții.

— Ce vorbești? Tatăl meu a murit în urma unui accident cardiovascular, iar mama din cauza unei supradoze de insulină.

— Da, așa scrie în certificatele de deces. Noi doi știm însă că au fost ajutați. Care era problema, Jo? Nu puteai s-aștepți să moară de moarte bună?

— Dar nu l-am angajat pe Ozzie!

— Da, nu știu de ce. Te-ai temut că la anchetarea crimelor ar putea să te demaște sau ai decis că Ozzie nu era destul de inteligent ca să facă treaba așa cum vroiai tu? Oricum, ai renunțat la angajament pentru că te-ar fi mustrat conștiința. Apoi ai comis tu singură crimele. Ți-ai ucis tatăl, ai așteptat un an și ți-ai ucis și mama.

— Ești nebun de legat. Jo se ridică brusc împingând masa.

— Cum ți-ai ucis tatăl, Jo? O bulă de aer injectată în venă? Un ac este o armă aflată întotdeauna la îndemâna unui diabetic, iar moartea seamănă cu un accident coronarian. Acul l-ai folosit și un an mai târziu, la moartea mamei tale. A, știu că în raportul medicului legist se menționează că era singură acasă și că băuse, uitând că își făcuse deja injecția zilnică. Dar, de fapt, tu te aflai acolo, nu-i așa? *Tu* i-ai administrat doza suplimentară. Ce-ai făcut apoi, Jo? Ai așteptat până când ai văzut că începe să transpire, să delireze, să intre în comă. Sau ai părăsit-o, lăsând-o să moară singură?

— Ieși afară! Ieși afară imediat! țipă ea.

— A fost o înscenare bună, continuă Strode netulburat. În afară de diabet, părinții tăi aveau și alte probleme de sănătate, nu-i așa? Tatăl tău avea emfizem pulmonar. Fuma prea mult, mânca prea mult, bea prea mult; se aștepta în orice moment la un accident coronarian. Mama ta o ducea și mai rău. Nefrită, nu? Erau doi oameni foarte bolnavi. Dacă ai fi fost prinsă jucându-te cu acele, ai fi putut oricând spune că o făceai din milă, sperând într-un juriu clement.

Jo mișca din buze fără să scoată un sunet, lucru pe care Strode îl interpretă în favoarea lui și supralicită.

— Te-ai îmbogățit la moartea tatălui tău, Jo. Jumătate din bani ți-au revenit ție, jumătate mamei tale, dar fi vroiai pe toți, nu-i așa? Bani pentru care nu ai muncit. Trebuie să fi avut un an greu după ce ți-ai ucis tatăl — așteptând să vezi dacă ai scăpat și pregătindu-te s-o repeți — ori ți-a făcut plăcere totul?

— Ești bolnav, Strode, șuieră ea. Ești bolnav, hidos și pervers. Cum îndrăznești să mă acuzi că mi-am omorât părinții? *Cum îndrăznești?*

— Îndrăznesc, deoarece îl am pe Ozzie Rogers. Și mai am un ziar în care se va scrie despre această poveste când voi vrea eu, dacă nu-mi vinzi acțiunile *House of Glass*. Asta dorești? Să deschidă poliția din nou cazul? Să apari în jurnale?

Joanna Gillespie se răsuci pe călcâie și alergă în dormitor înainte ca Strode să termine de vorbit. Strode zâmbi și se ridică s-o urmeze. Crizele de isterie erau bune. Însemna că a câștigat.

N-apucă să facă decât câțiva pași, când ea se întoarse ținând un pistol în mână, îndreptat spre Strode.

— Acum ieși imediat de aici, gunoiule, sau de nu, te împușc! Numai să-mi dai ocazia, spuse ea, furioasă.

Strode ieși cât putu de repede.

Întors la el în cameră se întinse pe pat, încercând să se liniștească. Joanna Gillespie îndreptase o *armă*... asupra *lui*! Mâinile îi tremurau. Făcea afaceri de patruzeci de ani și nimeni, niciodată, nu ațintise un pistol spre el, până acum. Dumnezeule, și trebuia ca Joanna Gillespie să fie veriga *slabă*! Blestemată femeie! N-o va lăsa să scape așa ușor.

Intră în baie și se spălă pe față cu apă rece. Joanna Gillespie va regreta amarnic această zi. Primul impuls era să dea curs amenințărilor sale și să publice povestea lui Ozzie. Dar nu se lăsa niciodată pradă primului impuls. Nu, mai întâi va vorbi cu ceilalți doi deținători de acțiuni și în momentul când unul va vinde, se va ocupa și de căței aua de Gillespie. Nu putea să riște, până nu era sigur că *House of Glass* era a lui. Exista posibilitatea ca ea să se răzgândească și să vândă. Se supărase rău, dar poate va înțelege că nu are altă soluție și va vinde; numai *după aceea* va publica povestea. Căței aua...

După ce se mai calmă, Strode anunță la recepție că părăsește hotelul.

Pe Myron Castleberry nu-l impresionau lacrimile lui Katie Strode, care ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Dar ea nu-și pregătise nimic pentru viitor. *Nu am unde să mă duc*, se văita. Ce prostie! Existau multe locuri unde se putea duce. Domnul Strode îi asigura o locuință confortabilă și bani suficienți. Întotdeauna a procedat așa cu nevestele sale, mai puțin cu scorpia de Mollie.

În sfârșit, Castleberry o urcă pe Katie în taxiul ce o ducea drept la aeroport. Îi sugerase să meargă într-o zonă cu climă caldă și să nu se grăbească să ia vreo decizie. Castleberry nu o compătimise, trăise bine nouă ani, dar considera totuși că domnul Strode fusese prea aspru cu ea. Castleberry își cunoștea bine șeful, asprimea îi fusese cauzată de faptul că Joanna Gillespie nu vânduse.

Castleberry se urcă într-una din limuzinele companiei. În drum spre birou, se întreba cine o va înlocui pe Katie. Nu credea că va fi Tracy, deși de două ori domnul Strode se căsătorise cu amantele sale. Castleberry simțea că totuși ceva nu este în regulă, că Tracy nu joacă tocmai corect și de mai multe ori domnul Strode se arătase nemulțumit de ceea ce

spunea sau făcea Tracy. Probabil că o va urma cât de curând pe Katie, la aeroport. Păcat, lui Castleberry îi plăcea Tracy.

Se întreba ce-ar spune soția lui, Alice, dacă ar ști despre tot ceea ce face el pentru Strode. Desigur, ar fi șocată, dar s-ar scuza pretinzând că nu știuse nimic. Alice era o femeie calmă, liniștită, care se împăcase cu soarta: de ani de zile nu se mai plângea că el își neglijează familia și acceptase faptul că soțul său, posedând o capacitate ieșită din comun de a se ocupa de diverse detalii și aspecte ale problemelor, fiind complet lipsit de originalitate sau de creativitate, este asistentul unui om de afaceri, absorbit complet de munca lui. Pentru Myron Castleberry, slujba reprezenta tot ceea ce-și dorise în viață și i se dedicase trup și suflet. N-o înșelase niciodată pe Alice; nu avea timp pentru asta.

Cât despre domnul Strode, singura plăcere pe care și-o acorda erau femeile. În rest, bea moderat și nu fuma deloc. Își dedicase viața afacerilor; treaba asta îi convenea și lui Myron Castleberry. Femeile reprezentau o supapă de presiune. Domnul Strode își controla existența personală tot așa cum controla orice alteeva; niciodată nu amesteca sexul cu afacerile, iar femeile serveau unui scop foarte precis.

Doar una singură le dădea de furcă. Castleberry s-a îngrozit auzind că Joanna Gillespie l-a amenințat pe domnul Strode cu pistolul. Ce creatură primitivă! Castleberry începu să-și revizuiască părerea pe care și-o făcuse la început despre violonistă; el crezuse întotdeauna că ambele crime fuseseră comise din milă. Domnul Strode, în schimb, era convins că femeia își ucisese părinții pentru moștenire. Nu mai exista nici o îndoială *că ea își ucisese părinții*; nimeni nu consultă degeaba un asasin profesionist. Poate că într-adevăr îi ucisese pentru bani. Joanna Gillespie patricida și apoi matricida. Există oare vreun cuvânt pentru cei ce-și ucid ambii părinți? Altul decât *orfan*? Și oricum, la ce-i trebuia un pistol?

Ei, stai nițel, gândi Castleberry, are un motiv întemeiat să dețină o armă: o femeie celebră, care circulă așa de mult — are nevoie de apărare și este destul de simplu să transporți cu avionul arme de foc. Probabil că poartă în permanență pistolul cu ea, și când domnul Strode a acuzat-o de crimă, a fost singurul mijloc de apărare la care s-a gândit, deși, după cum povestește domnul Strode, părea mai mult mânioasă decât speriată.

Limuzina se opri și Myron Castleberry coborî. De-abia intrase în birou când secretara îl anunță că domnul Pierce l-a căutat toată dimineața cu o problemă urgentă.

— Fă-mi legătura, te rog.

Castleberry se impacientă; Pierce era detectivul particular al lui Strode și n-ar fi spus *urgent* dacă nu ar fi avut un motiv serios. Telefonul sună.

— Da, domnul Pierce?

— L-am găsit pe pilot. Nu l-am abordat încă, dar este aici, într-un hotel de categoria a treia.

— Categoria a treia? Nu are bani?

— Acum, nu. A încercat să facă o tranzacție de cocaină cu niște cubanezi și cred că l-au tras pe sfoară. Pierce îi furnizează și alte detalii.

— Ai făcut treabă bună, dă-mi adresa. Castleberry notă. Nu te mișca până nu te anunț eu. Iau legătura imediat cu domnul Strode.

Ieși din birou și spuse secretarei să-i rezerve un loc la avionul de după-amiază spre Miami. În anticamera biroului lui Strode aruncă o privire întrebătoare spre gardă, care-i confirmă că șeful este înăuntru. Castleberry deschise ușa ușor și intră.

— S-a întâmplat ceva?

— Pierce l-a găsit pe pilotul elicopterului lui McKinstry, în Florida, lefter.

Apoi îi explică despre tranzacția eșuată.

— A avut ocazia și a ratat-o; probabil că se dă de ceasul morții acum. Să batem fierul cât e cald.

— Am bilet la avionul de după-amiază. Să-i ofer bani sau altceva?

— Oferă-i o slujbă dacă vrea, dar încearcă mai întâi cu bani.

Castleberry ieși. Strode răsfoia zâmbind dosarul lui McKinstry; acum, era în mâinile lui.

Sună telefonul.

— Joanna Gillespie pe linia unu, anunță secretara.

— Nu sunt aici. Las-o să fiarbă, își spuse apoi în sinea lui.

2

A.J. Strode evita California vara, iar Los Angelesul tot anul, dar familia McKinstry locuia în California, așa că nu avea de ales, trebuia să se ducă acolo. Până acum, Myron Castleberry negociase cu Jack McKinstry dar, după cel de-al doilea refuz, se vedea obligat să trateze el personal.

Al treilea acționar la *Compania House of Glass* locuia în Los Angeles, însă cu acesta n-ar fi avut chef să se întâlnească.

La telefon, Jack McKinstry părea binevoitor și sincer; s-au tutuit foarte repede. McKinstry i-a spus că ar vinde acțiunile dar nu poate, ele fiind garanția unui împrumut.

Strode s-a oferit ca în schimbul acțiunilor să achite valoarea împrumutului. McKinstry a răspuns: *Bine, uite, nu știu ce să-ți spun... Să mă mai gândesc.*

Trebuia să-l întâlnească și să stea de vorbă între patru ochi. McKinstry trăgea de timp; probabil că vroia să se sfătuiască totuși cu cineva din familie, cu experiență în domeniul tranzacțiilor. Jack moștenise averea, inclusiv acțiunile *House of Glass*, dar priceperea în afaceri îi cam lipsea.

Îl caracteriza însă faptul că se simțea bine oriunde s-ar fi aflat și în orice condiții, și de aceea putea fi etichetat cu termenul playboy. Singurul lui talent era acela de a fi agreabil, fiind bine primit în orice salon din lume. Nu folosea droguri, încercând să găsească noi variante pentru *la dolce vita*. O gazdă bună, un oaspete și un companion plăcut, bun prieten, confident, dar extrem de superficial. Fusese căsătorit o singură dată, pentru foarte puțin timp; atât mireasa, cât și mirele și-au dat seama foarte repede că o căsnicie cere mai mult efort decât erau ei dispuși să facă. Au divorțat de comun acord, fără resentimente.

Cu patru ani în urmă, o întâmplare îi schimbase total modul de viață. Averea familiei provenea din construcția și vânzarea avioanelor de mici dimensiuni și a crescut fabulos, din momentul în care McKinstry, perspicace, a intuit că în viitor elicopterele vor fi o sursă nesecată de venituri. În prezent, *McKinstry Helicopters, Inc.* este furnizorul poliției și al armatei din mai multe state, precum și al unei părți însemnate din industria particulară. Acum patru ani, compania a anunțat lansarea unui nou model, o noutate tehnologică teribilă, ce se zvonea că va revoluționa designul elicopterelor.

Jack McKinstry, care se distra pe atunci în Franța, s-a dus împreună cu patru prieteni la o sucursală a companiei de lângă Marsilia, să încerce noul model. Au luat cu ei un pilot al companiei și au decolat spre est, zburând de-a lungul Rivierei. Dar abia au trecut de Toulon și au început necazurile. Martorii aflați pe insula unde a avut loc accidentul povestesc că nu au auzit zgomote de motor suspecte; au privit fără să-și creadă ochilor cum elicopterul se îndreptă liniștit spre o stâncă albă ce ieșea din mare și s-a izbit de ea. Nu a fost nici o explozie, nici un incendiu; aparatul s-a clătinat câteva momente ca o insectă uriașă, apoi s-a aplecat pe spate, căzând bucăți în valuri.

Singurii supraviețuitori au fost Jack și pilotul, care au sărit în apă înainte de impact. La ancheta ce a urmat accidentului, pilotul a declarat că elicopterul era cuplat pe pilotul automat atunci când au observat stânca și toate eforturile de a reveni la comenzile manuale au fost zadarnice; pilotul automat se blocase și n-au putut schimba direcția sau mări altitudinea. Cercetarea părților recuperate din elicopter au confirmat depoziția pilotului.

Accidentul a făcut vâlvă în lumea presei deoarece noul model era ultima descoperire în materie de tehnologie a elicopterelor, dar și pentru că victimele aparțineau „lumii bune". La vremea respectivă, lui A.J. Strode i s-a părut că totuși ceva nu ar fi în regulă, însă a remarcat-o pur și simplu, ca pe o curiozitate. Dar când Jack McKinstry s-a dovedit a fi unul dintre obstacole în drumul său spre *Compania House of Glass*, Strode și-a adus aminte de tot și s-a ocupat îndeaproape de caz.

Pierce, detectivul particular al lui Strode, s-a prezentat drept prieten al lui McKinstry și a stat de vorbă cu câțiva dintre prietenii acestuia. Toți au lăsat să se înțeleagă că îl bănuiau pe Jack de pilotarea elicopterului în momentul ciocnirii. Motivul era foarte simplu: lui Jack îi plăceau enorm elicopterele și nu se putea stăpâni în fața acestor „jucării" zburătoare. Avea licență de zbor de la nouăsprezece ani, dar pentru cursa fatală luase cu el un pilot, deoarece noul model avea instrumente și aparate de control pe care nu le cunoștea.

Tuturor le trecuse prin minte faptul că Jack n-ar fi rezistat să zboare cu un elicopter nou-nouț și să nu-și încerce mâna.

Un prieten a emis ipoteza că pilotul îl învăța pe Jack comenzile noului model și, fiind prinși de ceea ce făceau, au zărit prea târziu stânca. Pierce însă știa că elicopterele au un sistem de avertizare sonoră pentru

asemenea situații. Nici unul dintre prieteni nu l-a acuzat pe Jack că a sărit ca să-și salveze viața. Oricum, murind tot nu i-ar fi salvat pe ceilalți.

Deci l-a plătit sau nu McKinstry pe pilot ca să-și asume el vina? se întreba Strode. Era o ipoteză plauzibilă pentru Jack-Playboyul — singura care ar fi explicat și schimbarea comportamentului său după accident, când pentru prima oară în viață a început să-și folosească relațiile și talentele în scopuri utile, pentru a ajuta afacerile familiei. Avea remușcări? Se căia? Ispășea el oare pentru păcatele comise? Oricum ar fi fost, Jack devenise un om important pentru companie. Departamentul de desfacere a învățat foarte repede să-l folosească pe Jack pentru vizitele de protocol, înainte de sosirea specialistului în vânzări care încheia afacerea.

Jack și-a luat în serios slujba; era la fel de amabil și prietenos ca întotdeauna, dar nu se mai juca. Oare perspectiva posibilei morți îl făcuse să-și reconsidere întreaga viață trăită până acum și să fie dezamăgit de ea? Așa gândeau cei care-l cunoșteau.

Dar A.J. Strode nu înghițea momeala. Mai caută, îi spunea lui Pierce. Verifică-i pe cei patru care au murit în accident.

Pierce făcu întocmai și găsi ceva interesant. Trei dintre ei erau vechi amici cu Jack; al patrulea, Tony Dwyer, o figură relativ nouă în grupul lor, după cum nouă îi era și averea. Se străduia să semene cu cei care se născuseră bogați și priveau viața ca pe o mare petrecere, cu băutură și mâncare, dar nu părea deprins cu asta; orice ar fi făcut rămânea „străinul". Mic de statură, îndesat, gâfâia când obosea; hainele sale erau întotdeauna nou-nouțe și se simțea vizibil stânjenit în ele; vorbea fără încetare, ca și cum i-ar fi fost teamă că toți ceilalți ar uita de existența sa dacă nu ar mai face zgomot. Rădea prea tare și prea des; era necioplit cu chelnerii. Se ofensa foarte repede, iar atunci când se credea izolat, le arunca în față celorlalți că el cheltuie banii lui și nicidecum banii părinților sau ai rudelor.

Fusese tolerat în grup din două motive. În primul rând, era singurul pe a cărui socoteală se putea râde și, în al doilea, plătea de cele mai multe ori consumațiile. De asemenea, se putea conta pe el în orice moment pentru un împrumut. Dwyer nu acorda împrumuturile oricum, ci întotdeauna pretindea o recompensă, iar pe Jack McKinstry îl creditase de mai multe ori.

Pierce aflase că Jack îi datora mulți bani lui Dwyer, dar nu reușise să afle cât anume. Singurele venituri ale lui Jack erau dividendele pe care le primea. Clanul McKinstry închisese ochii și îl accepta atât timp cât trăia din mijloacele proprii. Fratele mai vârstnic al lui Jack, cel care conducea afacerile familiei, era însă mai puțin îngăduitor; el dezaproba profund viața de huzur dusă de Jack și numai grija pentru bunul renume al familiei l-a oprit de la o acțiune judecătorească prin care să-l declare incapabil să-și administreze finanțele și să-i dea averea în administrarea legală a unui bancher sau avocat.

Așa că Jack apela la Dwyer ori de câte ori avea probleme financiare dar, inevitabil, sosise și ziua socotelilor. Un prieten i-a spus lui Pierce că-l auzise pe Dwyer amenințându-l pe Jack că-și va recupera banii de la fratele său mai mare, dacă nu-și plătește datoria imediat.

Strode bănuia că datoria era destul de mare. Încolțit între Dwyer și fratele său, Jack ar fi putut acționa în disperare de cauză, plănuind din timp „accidentul". Cunoștea bine elicopterele pentru a simula o defecțiune, fiind capabil să calculeze momentul salvării înainte de impact. Singurul lucru pe care, se pare, nu-l prevăzuse, fusese existența unui martor — pilotul.

Dacă ipoteza era adevărată, asta însemna că Jack McKinstry ucisese cu sânge rece trei prieteni apropiați pentru a scăpa de un dușman.

Strode văzuse și auzise multe la viața lui, dar cruzimea lui Jack l-a îngrozit. Nu se putuse dovedi că Jack îl plătise pe pilot, cu toate că, imediat după accident, sume importante din venitul său au început să dispară fără acoperire. Poate ăsta era și motivul pentru care Jack-Playboyul își luase o slujbă — să-l poată plăti pe șantajist.

Strode tot se mai întreba dacă Jack-Simpaticul ar fi putut, într-adevăr, da dovadă de atât sânge rece, încât să omoare trei buni prieteni, pentru a ieși dintr-o încurcătură financiară; dar, în fond, nimeni nu era într-adevăr ceea ce părea a fi. Cheia problemei, după cum gândea Strode, ar fi pilotul. Când a primit a doua ofertă de cumpărare a acțiunilor, lui Jack i-au ieșit din minte investigațiile lui Strode și, exact atunci, a dispărut pilotul de la locuința sa din Redondo Beach; frumoasă coincidență.

Însă Pierce îl găsise și tipul se dovedi a fi la fel de coruptibil ca și acum patru ani, dar nu s-a vândut așa de ieftin ca Ozzie Rogers. A cerut să aibă propria lui afacere — un punct de închiriat elicoptere în Florida — și Strode a fost de acord.

Myron Castleberry și pilotul au redactat declarația prin care acesta recunoștea că Jack McKinstry a îndreptat intenționat elicopterul spre stâncă. Pilotul a mărturisit că McKinstry pilota elicopterul și acesta l-a împiedicat să preia controlul atunci când a sesizat pericolul. Când McKinstry a sărit, pilotul l-a urmat. Îi părea rău să-i abandoneze pe ceilalți, dar nu putea face nimic ca să-i salveze. Nu a pomenit despre banii primiți de la Jack McKinstry. Pilotul a fost de acord să depună mărturie și la tribunal, dacă o să fie vreodată nevoie. Dar nimeni nu credea că va fi cazul.

Strode se simțea stăpân pe situație. Atuurile împotriva lui Jack erau chiar mai puternice decât cele pe care le avea împotriva Joannei Gillespie și, mai mult, Jack nu putea să-l amenințe cu pistolul, deoarece se întâlneau în casa familiei sale.

Strode închirie o limuzină care să-l ducă la reședința familiei McKinstry. Proprietățile familiei erau risipite de la Los Angeles până la Orange Country, casa din Malibu unde mergea Strode, locul de adunare a clanului, fiind plătită tot anul. Jack McKinstry i-a dat întâlnire acolo, sâmbătă după-amiază.

Zona era înconjurată de un zid înalt, cu poartă controlată electronic. A fost suficient să pronunțe numele la interfon ca să treacă de ea. O dată intrat, văzu casa, mare aproape cât un hotel.

Servitoarea îi spuse că toată familia este pe plajă. În timp ce se-ndreptau către ieșirea spre plajă, Strode observă luxul cu care erau mobilate și decorate interioarele.

Strode oftă când zări scările care coborau spre plajă. Jos se desfășura un meci de volei: jucătorii, având vârste cuprinse între zece și șaizeci de ani, țipau și țopăiau încontinuu. Strode îl recunoscu în acea grămadă pe Philip McKinstry, cel care conducea familia. Jack McKinstry stătea deoparte, ștergându-și fața cu un prosop. Era îmbrăcat cu o bluză multicoloră, pantaloni scurți și tenișii. Strode se amuză: omul avea treizeci și nouă de ani și se îmbrăcase ca un adolescent dar, brusc, realiză că el era cel deplasat, îmbrăcat în costumul cu care obișnuia să încheie afaceri, și încălțat cu pantofi eleganți, numai buni de mers la plajă!

Jack îl zări și se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

— Bună A.J.! Bine ai venit la Jocksville. Joci vreodată jocul acesta nebunesc? Câteodată mi se pare că dezlănțuie tendințele masochiste, iar cei din familia noastră par a fi înzestrați în acest sens. Trebuie să iubești pedeapsa, pentru a fi bun de ceva în sportul acesta.

— Să pedepsești sau să fii pedepsit? întrebă Strode zâmbind.

— Ambele. Dar când primești mai mult decât dai, te poți retrage, este ceea ce fac eu acum. Vrei o bere?

Pălăvrăgind întruna, se apropie de un frigider de unde pescui două sticle de bere. Strode fu surprins să constate că era același sortiment de bere australiană pe care o consumase Harvey Rudd în Pittsburgh. Jack bău cu poftă și se întoarse cu fața spre joc.

— Ce zici A.J., nu-i asta o priveliște care să-ți meargă la suflet?... Dacă ai așa ceva! Privește! Îți redă încrederea în instituția familiei din America, nu-i așa? Șase zile pe săptămână suntem dulci și statici ca o plăcintă, apoi, sâmbăta, ne adunăm cu toții aici și ne „omorâm" unul pe celălalt la acest joc. Este supapa noastră de evacuare.

— Pentru mine, este un joc prea obositor. Eu prefer un alt gen.

— Aha! Presupun că asta este o introducere subtilă în problema acțiunilor mele. Cinstit vorbind, pe mine acest joc mă cam depășește — nu-i cunosc regulile...

— Te-ai mai gândit la oferta mea?

— I-am cerut sfatul fratelui meu, Phil, și știi ce mi-a spus? Să mă feresc de lupul cel mare și rău! Izbucni într-un hohot de râs molipsitor, încât Strode zâmbi și el, deși nu găsea nimic amuzant. Asta e reputația pe care ți-ai creat-o, A.J.! De ce vrei acțiunile mele?

Se derula aceeași poveste. De îndată ce A.J. Strode se interesa de o companie, imediat toți ceilalți deveneau și ei interesați. Joanna Gillespie reacționase la fel. Strode îi spuse lui Jack McKinstry același lucru pe care i-l spusese și ei.

— Voi închide compania. Vinde-mi acțiunile tale acum și nu vei greși.

— O închizi? Jack ridică o sprânceană. Dar ce a făcut ca să merite un asemenea tratament? O companie care muncește din greu, își plătește impozitele și construiește o lume mai bună pentru noi etc. Și de ce, rogu-te, spune-mi, de ce A.J. Strode vrea să-mi salveze banii? Să nu crezi cumva că mă îndoiesc de buna ta credință, altruismul ți se citește pe față, dar, vorba lui Shakespeare, ce dracu' ai de gând? mai adăugă el, rânjind.

Se auzi strigat:

— Unchiule Jack! Unchiule Jack!

— Hei, mi-a venit rândul! Mă întorc în câteva minute. Jack alergă spre jucători în timp ce un băiețel de vreo doisprezece ani căzu obosit în afara suprafeței de joc.

Strode se așeză pe un șezlong și își bău berea. Se salută de la distanță cu Phil McKinstry, a cărui reputație o cunoștea prea bine. Strode privea și asculta jucătorii, plănuind să se retragă cu Jack într-un loc unde să poată sta de vorbă nestânjeniți. De ponton erau ancorate două bărci cu motor. Nu, în nici un caz: nu avea de gând să rămână singur cu Jack, într-o barcă. Privind de-a lungul țărmului, zări o stâncă impresionantă ce i se păru locul potrivit.

Peste câteva minute de joc, veni rândul lui Jack să servească, dar acesta aruncă mingea unui coleg de echipă.

— Martha! strigă Jack. Mă-tu-șa Mar-tha! Nu crezi că a venit timpul să te odihnești un pic?

— Da, ar fi grozav, spuse o femeie din cealaltă echipă.

Părăsiră amândoi jocul, echipele rămânând echilibrate.

— Să facem câțiva pași, propuse Strode.

După câțiva metri, avea deja nisip în pantofi și transpirația îi curgea pe spate, așa că își scoase haina. Strode își aduse aminte de o fotografie a lui Richard Nixon făcută într-o ultimă și disperată tentativă de a câștiga simpatie și popularitate. Fotografia îl arăta pe președinte plimbându-se pe plajă cu un câine; purta un costum negru, cu cravată, fiind prea preocupat ca să-și dea seama că apa de mare îi udase pantofii. Strode se simțea la fel de caraghios ca și Nixon în acea fotografie: Doamne, cât de mult își dorea să fie la New York! Își lărgi nodul de la cravată și își șterse fața cu mâneca.

De la baza stâncii porneau două cărări.

— Vom merge pe cea din stânga, este accesibilă orășenilor ca dumneavoastră. Pe cea din dreapta trebuie să mergi ca o capră de munte.

Porniră prin stânga. Urcușul era greoi și poteca strâmtă, de o persoană, așa încât nu se putea sta de vorbă. Strode nu se felicita deloc pentru ideea avută.

— Nu există un loc unde să ne așezăm?

— Ba da, ceva mai sus.

Într-un minut ajunseră la o platformă, lată cât un pat. Strode nu se simțea deloc în largul său, dar se consola gândindu-se că făcuse afaceri

în locuri mult mai ciudate decât acesta. Se uită la bărbatul de lângă el — părea sincer, prietenos: un actor foarte bun.

— O.K., Jack, iată cum vom proceda. Eu îți plătesc împrumutul, iar tu îmi dai acțiunile drept garanție și voi avea grijă să câștigi și tu ceva. Ce părere ai? Batem palma?

Jack râse.

— Bietul de mine — îmi închipui că în caz contrar... chiar așa, continuă, dacă nu sunt de acord, cu ce-ai de gând să mă amenințI, A.J.?

— Cred că știi, dar, în fine... Omul care pilota elicopterul în momentul accidentului și care s-a topit de îndată ce am început să fac investigații. De aceea te-ai împrumutat? Ca să-l plătești să dispară?

— Vorbești de Billy? Nu l-am văzut de mult și după câte știu locuiește tot în Redondo Beach. Accidentul a avut loc acum mult, mult timp și afacerea este îngropată, zise el continuând să zâmbească.

Strode deveni nerăbdător.

— Gata, Jack, hai să terminăm. Tu mi-ai dat întâlnire: am venit, am înghițit povestea cu familia unită și cu spatele tău tare. Știi ceva? Pentru mine nu contează. Vreau acțiunile tale și tu mi le vei da, pentru simplul motiv că nu vrei ca fratele tău să afle că ai ucis patru oameni fiindcă datorai bani.

Zâmbetul lui Jack se topise.

— Hei, A.J., ceea ce spui tu nu-i amuzant deloc.

— Nici nu-mi arde de glumă. Intenționai să-i ucizi pe toți cinci, dar unul ți-a scăpat. De ce nu l-ai ucis pe pilot mai târziu, Jack? Un cadavru în plus nu mai conta pentru tine.

Jack se ridică greoi, sfredelindu-l cu privirea.

— Dar ești complet nebun, omule, știi asta? Billy pilota elicopterul în acel moment.

— Rahat! Tony Dwyer te strângea cu ușa să-i înapoiezi banii și tu ai preferat să ucizi cu sânge rece pe trei dintre cei mai buni prieteni ai tăi, în loc să plătești. Și tu mă numești pe *mine* lup? Sunt un miel în comparație cu tine.

Îi venea să-l ucidă, dar se abținu și șuieră printre dinți:

— Nu știu ce te face să crezi că mă poți acuza de lucruri atât de grave și că eu te voi ierta. Încearcă numai să răspândești această istorie și îți voi mânca ouăle, cu pâine prăjită, la micul dejun.

Strode scoase din buzunarul hainei un plic în care se afla copia declarației pilotului și i-l întinse.

Jack se încruntă, citind cu atenție.

— Este cuvântul meu împotriva cuvântului lui.

— Poți folosi acest argument, dacă crezi că-ți folosește la ceva, dar nu consideri că și poliția franceză poate descoperi — dacă are motive să caute — ceea ce a descoperit detectivul meu, datoria ta către Dwyer și plățile către Billy, pilotul?

— Nu există nici o dovadă că i-am plătit lui Billy.

— Ce conteazã? Dacã fac publicã declaraţia aceasta, cazul se va redeschide. Ce gândeşti cã va face atunci fratele tãu, Phil?

Jack înghiţi în sec. Rupse hârtia şi aruncã bucãţile spre mare, dar briza le aduse înapoi şi le împrãştie la picioarele lor.

— Nu te obosi sã-mi spui cã era o copie — am vãzut şi singur.

Jack îi întoarse spatele şi plecã, dispãrând printre stânci.

În lipsa lui, Strode îşi curãţã nisipul din pantofi şi-şi aranjã un pic pantalonii, scuturându-i şi îndreptându-le dunga. „Lasã-l sã se frãmânte un pic şi pânã la urmã va încheia afacerea." Dar brusc, îşi aminti cã Joanna Gillespie reacţionase la fel şi sfârşise prin a-l ameninţa cu pistolul: „Dacã s-a dus sã caute o piatrã cu care sã mã lovească?" Tocmai se gândea cã ar fi fost mai bine sã plece, când Jack apãru. Strode se linişti, vãzându-l cu mâinile goale.

— Nu-ţi voi permite aşa ceva. Şi apoi, nu cunoşti totul. Eu şi fratele meu suntem mai apropiaţi ca oricând. Phil ştie de acum patru ani cã eu pilotam elicopterul atunci când s-a blocat pilotul automat, şi chiar el l-a plãtit pe Billy. Pe mine mã va crede atunci când îi voi spune cã l-ai mituit pe Billy ca sã mã acuze de crimã, şi asta pentru a mã şantaja sã-ţi vând acţiunile. Las-o baltã, Strode, te pui rãu cu întregul clan McKinstry şi nu vei obţine *niciodatã* acele acţiuni.

— Jack, nu-ţi dai seama cã ţi s-a înfundat? Crezi cã supralicitez?

— Nu, dar nici eu nu glumesc, aşa cã nu încerca sã mã ameninţi.

— Preferi sã-ţi asumi riscul redeschiderii anchetei, decât sã vinzi? Tu crezi cã mã joc?

— Cred cã-ţi place sã obţii tot ceea ce vrei de la oameni, dar de data asta nu-ţi va merge. Încearcã-ţi şiretlicurile în altã parte.

— Şi crezi cã asta-i tot?

— Dar ce? Ţi-am spus cã-ţi interzic sã te legi de mine. Jack fãcu o pauzã. Acum ne întoarcem! Vei zâmbi şi te vei comporta ca şi cum am fi doi prieteni foarte buni. Mişcã!

Se întoarserã pe acelaşi drum pe care veniserã. Strode fierbea de mânie. Cretinul — punea mândria mai presus de propriile sale interese. Mã întreb dacã Phil chiar ştie adevãrul. Jack minte de îngheaţã apele, încât nu pot avea încredere în ceea ce spune.

Meciul se terminase. Copiii se bãlãceau în apã, dar cei mai mulţi intraserã în casã sã facã un duş sau sã se odihnească; puţini mai rãmaseserã pe plajã. Printre aceştia era şi femeia cu slip roşu şi picioare lungi, pe care Strode o remarcase în timpul jocului. Se opri lângã ea şi i se adresã:

— V-am observat jucând. O faceţi cu foarte mare plãcere, aşa-i?

— Probabil. De obicei joc cu foarte multã plãcere.

— Ştiam eu. Am bãnuit şi dupã felul în care vã mişcaţi. Pur şi simplu nu m-am putut opri sã nu remarc mişcãrile trupului dumneavoastrã.

Femeia râse dezinvolt, aşa cum rãdea şi Jack.

— V-am vãzut vorbind cu Jack, domnule?...

— Strode. Spune-mi A.J.!

— În regulă, A.J., eu sunt Wendy.

Continuă s-o felicite pentru modul în care juca, când simți pe spate mâna lui Jack.

— Hei, ce faci aici omule — o curtezi pe sora mea? Îți pierzi vremea; are deja un angajament.

— Nu mă miră deloc, murmură el la urechea lui Wendy. Fu răsplătit cu un zâmbet. Sper că ne vom revedea, continuă Strode.

Jack îl conduse pe scări, ocoliră casa și ajunseră la limuzina care aștepta.

— Dacă mai îndrăznești vreodată să-i vorbești, eu cu mâna mea îți tai toate degetele, șuieră Jack. E clar?

Strode nu răspunse. Se urcă în mașină și dădu ordin șoferului să pornească. Numai după ce parcurseră o distanță bună se relaxă.

Îi fusese frică. Frică de Jack McKinstry! Cine ar fi crezut? Strode știa că oamenii pot avea reacții surprinzătoare dar, pentru a doua oară săptămâna asta, simțise frica — și nu-i plăcea deloc acest sentiment. Pe măsură ce se gândea la cele întâmplate se enerva tot mai tare.

— Lucrurile nu merg deloc așa cum am prevăzut, mormăi Strode, intrând în biroul său din New York. Unul îndreaptă arma spre mine, iar celălalt mă amenință că mă face bucăți. Nebunii ăștia își închipuie că mă joc?

— Joanna Gillespie v-a căutat la telefon în ultimele trei zile, zise Castleberry. Poate că s-a lămurit între timp; vrea să vă întâlniți.

— Se înșeală dacă își închipuie că voi mai intra vreodată în raza de bătaie a pistolului ei, chiar se înșeală. A îndreptat vreodată cineva un pistol încărcat spre tine, Castleberry?

— Nu, domnule.

— Atunci, află de la mine că este o experiență de neuitat. Fă-mi legătura cu ea, să văd ce are de spus.

Joanna Gillespie nu dorea să vorbească prin telefon. Strode fixă o întâlnire și închise cât putu de repede.

— Doar nu ai de gând să te vezi cu ea? întrebă Castleberry.

— Tu te vei duce. Ia un om din garda mea și fă-o să înțeleagă cine este. Oricum nu vei avea nevoie de el, pentru că nu este furioasă pe tine, ci pe mine. Castleberry, dacă ea pretinde originalul declarației, promite-i că-l va primi când vor fi semnate hârtiile de transfer al acțiunilor.

— Oare? întrebă zâmbind Castleberry.

— Bineînțeles că nu.

După plecarea lui Castleberry, Strode se duse la fereastră. Tipa de vizavi nu mai era. Biroul fusese ocupat de un bărbat care acum lucra la un P.C. Strode îl privi câteva minute, apoi îi întoarse spatele.

Scoase dintr-un sertar un dosar și, fără să-l deschidă, îl puse pe birou. Rămăsese cel de-al treilea acționar și nu-i făcea deloc plăcere că trebuia să trateze cu el.

Strode nu era un tip curajos. Dispunea de mai multe sisteme de securitate și pază decât ar fi fost nevoie în mod normal, atât acasă, cât și la diversele sedii de firme. În afara câtorva conflicte din copilărie, nu se bătuse niciodată și considera violența fizică o absurditate, un eșec în folosirea unor forme mai rafinate de convingere. Și acum trebuia să trateze afaceri cu trei oameni care uciseseră pentru bani; și dintre aceștia, ultimul, omul din Los Angeles, era cel mai periculos.

Strode fusese convins că avea abilitatea necesară pentru a-i manevra pe cei trei, care apelaseră la violență pentru a obține ceea ce-și doreau. Dar cine ucide o dată, a doua oară o face cu și mai multă ușurință.

De exemplu, Jo Gillespie; a ucis de două ori la interval de un an și a făcut-o mereu cu sânge rece. Greșise când se dusese singur la întâlnirea cu ea și cu McKinstry. Dacă l-ar fi luat pe Castleberry sau un membru din garda sa, ar fi avut un martor. Asta era o greșeală pe care n-o *va mai repeta*.

Jack îl amenințase că-i va spune fratelui său, Phil, că Strode folosea mărturii false ca să-l acuze. Strode chiar își dorea ca el să facă asta. Phil putea sau nu să-l creadă pe Jack; pe Strode nu-l interesa. Însă Phil era un om de afaceri, care știa să aprecieze când este momentul să cedezi, și spera că-i va băga totuși mințile în cap lui Jack. Dacă nu va primi nici un semn de viață de la McKinstry, zilele următoare îi va trimite lui Phil o copie a declarației lui Billy.

Oare ce va face Phil atunci? Avea mai multe posibilități: să-l oblige pe Jack să vândă acțiunile; să refuze să se amestece și să-i întoarcă spatele lui Jack; ar putea chiar să-l denunțe pe Jack poliției sau ar putea angaja detectivi particulari pentru a verifica autenticitatea declarației semnate de Billy. Dar, până când se va rezolva această chestiune, Strode se asigurase că Billy este bine ascuns, deoarece era în stare să ia bani de la oricine îl plătea.

Toate ca toate, însă Strode credea că Phil va refuza pur și simplu să se amestece și îi va întoarce spatele lui Jack. Prietenia dintre cei doi frați părea destul de fragilă; Phil nu va compromite numele familiei pentru a acoperi greșelile fratelui său, pe care oricum îl considera un om de nimic. Singura problemă era ca Phil să nu-l denunțe poliției pe Jack, stricându-i astfel planurile. Când Jack se va trezi fără sprijin, va încerca să găsească o soluție. Și, la fel de bine, ar putea să recurgă la aceeași metodă care-i rezolvase problema cu Tony Dwyer, acum patru ani. Oricum, nu-l va găsi pe Strode nepregătit.

Strode sună secretara și îi spuse că dorește să îl vadă imediat pe șeful securității.

Sentimentele lui Castleberry oscilau între nervozitate și curiozitate: nu mai întâlnise un criminal până atunci. Domnul Strode avusese de-a face cu tipi destul de duri — dar niciodată cu un *criminal*! Nu se îngrijora că Joanna Gillespie ar putea să-l amenințe cu pistolul acolo unde se

întâlneau, într-un loc public. Dar nu putea deloc să se gândească la ea ca la un partener într-o afacere; Jo Gillespie era o specie total deosebită.

Aruncă o privire la masa de vizavi unde era instalată gorila. Deși avea întâlnire cu Jo la ora patru, au sosit mai devreme și au ocupat două mese alăturate. Gorila comandase un sandviș cald și înfuleca de zor.

Dar iat-o! Castleberry o studia în timp ce se apropia; Joanna Gillespie era ușor adusă de spate și avea un mers lipsit de orice farmec. Își făcu loc prin mulțimea din restaurant, mergând cu amândouă mâinile înfipte în buzunare, având pe umăr o geantă ce se balansa în ritmul pașilor ei. Castleberry se ridică în picioare.

— Domnișoara Gillespie? Domnul Strode mi-a cerut să mă întâlnesc cu dumneavoastră. El...

— El nu-i aici? Dar ne-am înțeles că vine!

Această femeie este o ucigașă, își reaminti Castleberry.

— Sunt sigur că veți înțelege rezerva domnului Strode, după cele întâmplate la ultima întrevedere. Domnul Strode a luat amenințarea în serios.

— Amenințarea? A... Vă referiți la pistol?

— Da, mă refer la pistol. Castleberry fu surprins de hohotele ei. Nu văd nimic de râs în asta, domnișoară Gillespie.

— Ah, ha da! Dar dumneavoastră? Nu vă este frică să vă întâlniți cu mine? Chicoti iar.

În tăcere, el arătă spre masa vecină unde gorila își deschise puțin haina, suficient ca să vadă tocul pistolului.

Brusc, se opri din râs.

— Dumnezeule, vorbiți serios? Dar nu trebuia, să știți. Strode m-a scos din minți prin modul cum... Se opri. Nu pot explica totuși cuiva care nu a fost de față. Și, de ce ar trebui să mă justific? Apropo, dar dumneavoastră cine sunteți?

— Mă numesc Myron Castleberry. Văzu la ea un semn imperceptibil de recunoaștere la auzul numelui său și se întrebă de unde oare îl putea ști. Sunt secretarul particular al domnului Strode. Vă rog, luați loc.

Cei doi se așezară.

— Știți că omul pentru care lucrați m-a acuzat de paricid?

Paricid, acesta este cuvântul pe care îl căuta. Interesant — Joanna Gillespie îl cunoștea.

— Sunteți sigură că vreți să vorbiți despre asta, aici?

— Aș prefera, mai curând, să nu vorbesc deloc. Trebuie să mănânc ceva după-amiaza, îi explică ea lui Castleberry.

Chemă chelnerul și comandă.

— În regulă, ce facem acum, domnule Castleberry? Vreți să mă percheziționați înainte de a mă duce la domnul Strode?

— M-ați înțeles greșit, domnișoară Gillespie. Domnul Strode nu vrea să vă mai întâlnească și vă cere să-mi comunicați mie ceea ce aveți de spus. Sunt împuternicit să acționez în numele lui.

— ... Asta însemnând că-mi veți face o nouă ofertă de cumpărare a acțiunilor? Nu vă deranjați, nu vând nimic.

Castleberry îi studia fizionomia. Era pur și simplu proastă, sau avea un atu?

— Domnișoară Gillespie, cred că domnul Strode a fost foarte clar când...

— Oh, da, a fost. Dacă nu vând, va începe campania de defăimare. Are o hârtie semnată de tâmpitul de Ozzie Rogers care mă pune într-o lumină nefavorabilă. Asta însă mi-a dat de gândit — cum a aflat domnul Strode de Ozzie? Cu alte cuvinte, cum a știut că eu am răspuns unui anunț dat de el? Făcu o pauză. Așa că, l-am sunat pe Ozzie și l-am întrebat. Mi-a spus că domnul Strode a vrut să-l angajeze. Nu-i acesta un lucru interesant, domnule Castleberry? Ce poate face un om de afaceri respectabil, ca domnul A.J. Strode, cu un ucigaș plătit?

Castleberry se gândea că domnul Strode ar fi găsit scena aceasta foarte amuzantă.

— Continuați, spuse el.

— L-am rugat pe Ozzie să scrie povestea pe hârtie, s-o semneze și să mi-o dea. M-a costat două mii. Mi-a povestit că numele meu a apărut întâmplător în discuție, în timpul tratativelor, și Strode l-a plătit cu cinci mii de dolari ca să dea acea declarație. Și mi-a mai spus că nu a tratat direct cu domnul Strode, ci cu un lacheu al cărui nume nu și-l mai amintea, ceva în genul Thornberry... Sau cam așa ceva.

Castleberry nu reacționă.

— Așa că puteți să-i spuneți șefului dumneavoastră că dacă îi trece prin cap să publice declarația lui Ozzie, să nu uite că și cu am o asemenea declarație, iar ziariștii ar fi entuziasmați să o tipărească. Am adus o copie, în caz că nu mă credeți. Scoase din geantă o hârtie împăturită și o puse pe masă.

Treabă *de amator*, gândi Castleberry, ignorând-o.

— Domnișoară Gillespie, domnul Strode are în sistemele sale de pază și securitate un număr mare de angajați cu cea mai înaltă calificare. Personalul furnizat de *Agenția Rent-a-Cop* nu se ridică la nivelul exigențelor, așa că suntem în permanență căutare de oameni pregătiți și rapizi.

— Așa ca Ozzie Rogers?

— Nu. Lui Ozzie Rogers nu i-am făcut niciodată o ofertă concretă — noi nu-i preferăm pe cei de teapa lui — dar am angajat deja mai mulți oameni, pe care i-am găsit prin intermediul revistelor de publicitate pentru arme de foc.

— Sunt sigură că ați angajat.

Castleberry arătă cu capul spre masa vecină.

— Pe el l-am găsit prin revista *Soldier of Fortune* și mai sunt mulți alții și... Putem dovedi aceasta, domnișoară Gillespie. Întâlnirea mea cu Ozzie Rogers este o dovadă a căutărilor noastre permanente. Nu există nimic ilegal în asta.

Ea rămase cu privirea holbată.

— Așa că mai repede cred că ați pierdut două mii de dolari, continuă Castleberry. Prima oară când l-am văzut pe Ozzie, mi-a zis că nu poate începe imediat slujba deoarece are un angajament cu o doamnă violonistă. De ce i-ați spus că sunteți violonistă?

— Ozzie a vrut să dea mâna cu mine, spuse ea, dezgustată, și l-am refuzat. Trebuie să fiu foarte atentă cu mâinile. A trebuit să-i explic refuzul meu. *Așa* m-ați descoperit?

— La momentul respectiv nu am dat importanță amănuntului, dar când părinții v-au murit în decursul unui an, am început să mă întreb dacă nu cumva violonista lui Ozzie erați dumneavoastră. Apoi, când numele v-a apărut legat de *Compania House of Glass*, am vrut să mă conving. A fost suficient să-i arăt lui Ozzie fotografia dumneavoastră.

— Sper că Strode vă plătește bine, murmură ea, cu fața schimbată.

— Foarte bine, într-adevăr. O privi drept în ochi. Domnișoară Gillespie, luați în scamă sfatul meu. Nu vă mai jucați cu domnul Strode, e un vulpoi bătrân. Vindeți și terminați cu istoria asta.

— Doamne, Dumnezeule, nu suport să fiu constrânsă!

— Cine suportă? Dar nu aveți încotro! Sunt împuternicit să vă transmit că veți primi declarația lui Ozzie Rogers de îndată ce sunt semnate hârtiile privind transferul acțiunilor.

— Și, bineînțeles, nu veți păstra nici o copie, adăugă ea, zâmbind fără entuziasm.

— Nu există cópii. Domnul Strode va dispărea din viața dumneavoastră, îndată ce primește acțiunile. Acum, vă fac o nouă ofertă de cumpărare.

— Vă rog, vreți s-o scrieți? I-aș da-o consilierului meu financiar s-o vadă.

Luă declarația lui Ozzie Rogers de pe masă și o puse cu atenție în geantă.

— Să scriu? Nu. Spuneți-i consilierului dumneavoastră că pur și simplu vreți să vindeți.

Ea oftă.

— Domnule Castleberry, de data asta m-ați lăsat fără replică. Dar nu pot să iau acum o decizie. Mă voi gândi la toate astea.

— Vă sfătuiesc să vă grăbiți. Domnul Strode nu este dispus să aștepte prea mult.

— Am zis că mă voi gândi.

Se ridică și plecă.

Castleberry și gorila schimbară o privire rapidă. Câștigaseră sau nu?

Chiar atunci sosi chelnerul cu mâncarea comandată de Joanna Gillespie.

— Doamna a plecat?

Gorila se mută la masa lui Castleberry, zicând:

— Voi mânca eu, îl asigură el și începu cea de-a treia masă a zilei.

3

Avionul companiei ateriză la Los Angeles la ora cinci după-amiaza, o oră târzie pentru afaceri. Strode stabilise așa; nu mai era un tip energic și dorea să se odihnească puțin înaintea întâlnirii de a doua zi. Castleberry suportase bine zborul, numai una dintre cele două gorile care-i însoțeau părea să sufere.

Trecuseră două zile și nu primise nici o veste de la Joanna Gillespie, nici de la Jack McKinstry. Când va închide *Compania House of Glass*, amândoi vor pierde bani, riscând, de asemenea, să fie demascați drept criminali. Nu exista decât o singură explicație a tăcerii lor: încercau să contraatace.

Strode se gândea că deja acordase prea mult timp acestei afaceri. Va trebui să o încheie cât mai curând posibil. Apoi va trimite dovezile pe care le deținea despre Gillespie și McKinstry la poliție și le va publica în ziarul său. Numai așa va putea fi în siguranță, fiind convins că nici unul dintre cei doi nu ar ezita să-l ucidă dacă l-ar surprinde vreodată nepăzit.

Din păcate, nu mai rămăsese decât un singur deținător de acțiuni cu care să trateze: Acesta era Richard Bruce și dosarul lui fusese gata primul, înaintea celorlalte două, dar ceea ce aflase despre Bruce îl făcuse să șovăie. Cu Gillespie și McKinstry nu-i fusese frică să trateze (deși recunoștea acum că ar fi trebuit să-i fie); cu Richard Bruce însă, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Acesta era unicul proprietar al *Companiei Bruce Shipping Lines*, ce deținea o flotă formată din nave de diferite tonaje, care făcea curse regulate între Los Angeles și Orient. Bruce își începuse activitatea acum douăzeci de ani cu o singură navă, *Burly Girl*, un vas cu aburi de douăsprezece mii tone și un echipaj de treizeci și șapte de oameni. *Burly Girl* era o navă veche, care de-abia mai făcea față solicitărilor, iar Bruce se

afla în pragul falimentului din cauza cheltuielilor mari de întreținere și a valorii tot mai ridicate a primelor de asigurare plătite, când se ivi o nouă amenințare — schimbările radicale și rapide ce se operau la acea vreme în forma și modul de funcționare a navelor. *Burly Girl* fusese construită în tradiția ultimilor o sută de ani — cabinele la mijlocul vasului, trei compartimente de depozitare a încărcăturii aflate în fața motoarelor și două la pupa. Încărcarea se făcea cu ajutorul unor macarale uriașe, o metodă veche, care nu se mai schimbase fundamental de pe vremea Romei antice.

Noile nave erau complet diferite. Motoarele, suprastructura și cabinele fuseseră mutate la pupa, la mijloc rămânând spațiu gol. Acesta era compartimentat ca să încapă containere de aluminiu sau oțel, care se încărcau pe chei și apoi se transportau pe navă, în compartimentele respective. Ordinul de încărcare era emis de un computer aflat la bord; introducerea automatizării reduse la jumătate necesarul de personal. Un asemenea vas, cu un echipaj de douăsprezece-cincisprezece persoane, putea ancora în port, descărca, încărca din nou și apoi pleca, totul în mai puțin timp decât îi trebuia lui *Burly Girl* ca să descarce. Cu așa ceva Richard Bruce nu putea concura.

Acum șaptesprezece ani, în luna august, *Burly Girl* a plecat din Japonia cu utilaje pentru industria textilă, frigidere, mașini de spălat și motociclete, încărcat la capacitate maximă, ridicându-se greoi din apă. Dincolo de Hawaii, a intrat într-o furtună care n-ar fi trebuit să-i creeze probleme, dar n-a fost așa. Un semnal a anunțat atunci că echipajul aruncă peste bord încărcătura, dar fără folos; bătrâna și obosita *Burly Girl* nu a mai rezistat și s-a scufundat înainte să sosească ajutoarele. Nu au fost supraviețuitori.

Cazul a făcut vâlvă în birourile de asigurare marină din Los Angeles. Trebuia ca *Burly Girl* să fie examinată la întoarcere de un inspector de asigurări și toți cei care o cunoșteau băgau mâna în foc că va trece de inspecție. Fusese o navă foarte bună însă vremea ei trecuse de mult timp. Dar primele de asigurare erau plătite la zi, astfel încât societatea nu a avut încotro și a plătit.

Acești bani l-au salvat pe Richard Bruce. Dar nu a cumpărat o altă navă, ci cote-părți din trei ambarcațiuni moderne. S-a dovedit a fi o investiție foarte bună, de pe urma căreia Bruce a prosperat.

Cam în același timp, o companie de salvare a navelor naufragiate, cu sediul în Honolulu, a recuperat epava. Compartimentele cu marfă erau intacte și, spre surpriza tuturor, *nu erau goale*, cum ar fi trebuit să fie conform relatărilor, dar în locul încărcăturii declarate conțineau deșeuri de metal și mașini vechi. Mai mult, diverse urme găsite dovedeau că *Burly Girl* fusese scufundată. Camera motoarelor a fost inundată în mod deliberat, iar la depozitul de la pupa tribord, supapele de control erau scoase, permițând intrarea apei de mare în depozit. Înundarea, în același timp, a depozitului și a camerei motoarelor arăta clar că se dorise ca *Burly Girl* să nu mai ajungă la destinație.

Cercetările au durat peste un an. În cele din urmă, a fost găsit un agent de bursă, din Yokohama, care a recunoscut că perfectase vânzarea încărcăturii lipsă, pentru căpitanul lui *Burly Girl*. Brokerul[2] s-a supărat, susținând că avizul de expediție prezentat de căpitanul Stone era corect și n-a avut nici un motiv să-l considere fals. Marfa fusese încărcată pe alt vas și expediată la San Francisco.

Era evident: căpitanul Stone scufundase *Burly Girl* pentru a masca furtul încărcăturii, navigând apoi direct în zona de furtună, pentru mai multă credibilitate. Dar cum putea un singur om să fure întreaga încărcătură a unui vapor? Mai mult ca sigur că avusese complici. Pare imposibil ca secundul să nu fi fost la curent cu întreaga afacere — probabil chiar el îi fusese complice. Ar fi trebuit, de asemenea, să aibă încă un complice care să-l salveze, cu o barcă. Dar ce se întâmplase cu restul echipajului? Mai erau încă treizeci și cinci de oameni la bord, în afara căpitanului și a secundului; Stone îi abandonase pur și simplu?

În camera motoarelor s-au găsit rămășițele a două trupuri, dar câți se înecaseră, nu putea spune nimeni. Poate că oamenii fuseseră evacuați, dar cum nici un membru al echipajului nu a apărut vreodată, părea mai mult ca sigur că planul de salvare nu-l includea decât pe căpitan și pe complicele său de pe vas. Oricare ar fi fost adevărul, cel puțin doi oameni fuseseră uciși; atunci s-a emis un mandat de arestare pe numele căpitanului Stone.

Agenții de asigurare ai lui Richard Bruce au afirmat că era imposibil ca proprietarul vasului să nu fi știut de complot. Ce coincidență, spuneau aceștia ironic, să se întâmple asta tocmai înaintea inspecției — inspecție de care toți știau că *Burly Girl* nu ar fi trecut. După luni întregi de cercetări nu s-a găsit nici o dovadă care să ateste că proprietarul ar fi avut cunoștință de planul căpitanului Stone, iar Richard Bruce a fost complet scos din cauză.

Toate acestea avuseseră loc în urmă cu șaptesprezece ani. Căpitanul Stone nu a fost găsit niciodată și nici vreun alt supraviețuitor. Toți membrii echipajului, în afara căpitanului, au fost declarați morți după ce au trecut șapte ani, inclusiv secundul, deoarece nu se putea demonstra complicitatea lui.

Cele trei nave în care investise Richard Bruce îi aduceau un câștig bun, astfel încât curând a cumpărat și cotele-părți ale partenerilor săi, devenind proprietar unic. Cu timpul și-a sporit numărul navelor. În prezent, *Compania Bruce Shipping Lines* ocupă un loc important în domeniul transporturilor navale internaționale.

A.J. Strode studiase din scoarță în scoarță dosarul întocmit la scufundarea lui *Burly Girl* și îi spuse lui Castleberry:

— Au rămas treizeci și cinci de văduve îndurerate și îndoliate. Găsește-le; măcar una dintre ele s-ar putea să știe ceva. Verifică și familiile căpitanului și secundului.

---

[2] Agent de bursă (n. tr.).

Myron Castleberry l-a trimis pe detectivul Pierce la Los Angeles. Acesta a apelat la o firmă de detectivi care să-l ajute în munca de căutare. Au dat de urma a douăzeci și șapte de familii, dar nimeni nu știa nimic în plus față de cele scrise în dosar. Soția căpitanului Stone era moartă de cinci ani, iar fiică-sa locuia la San Diego. Nu putea fi de vreun folos, la vremea accidentului avea zece ani.

Soția secundului, Estelle Rankin, locuia în Venice și ea știa ceva, însă nu-i plăcea să vorbească despre fostul ei soț.

Pierce sesiză de la primele întrebări că femeia intrase în panică. O vizită de mai multe ori, încercând să-și dea seama de ce este așa speriată și repeta mereu: *A trecut așa mult timp de atunci* sau *De ce să dezgropăm morții?* Dar pentru Pierce era evident că se temea de Richard Bruce.

Castleberry găsi și el tot o doamnă deprimată și descurajată. Ajutorul lunar pe care îl primea de la *Fondul de Pensii al Văduvelor din Marină* nu-i ajungea ca să trăiască; în ultimii șaptesprezece ani avusese mai multe slujbe mărunte, fiecare tot mai prost plătită, pe măsură ce îmbătrânea. Acum lucra jumătate de normă la *Venice Fishing Pier* — treabă pe care o detesta. Cu alte cuvinte, era sătulă de viața pe care o ducea.

Castleberry își dădu seama imediat că doamnei Rankin îi era frică să nu piardă ajutorul lunar, dacă se dovedea că soțul ei fusese complice la scufundarea lui *Burly Girl*.

Îi oferi pentru tot restul vieții o sumă fixă, lunară, de două ori mai mare decât cea primită de la *Fondul de Pensii*, cu condiția să le furnizeze informații utile. Nu era suficient. Bănuind că îi este frică de cineva, Castleberry îi sugeră că patronul său este dispus să suporte cheltuielile necesare, dacă vrea să se mute în altă parte. Ea îi mărturisi că în ultimii ani se gândise că i-ar plăcea să trăiască în Oregon.

Atunci când Castleberry i-a înmânat contractul semnat de A.J. Strode, se hotărî să vorbească și nu se mai opri. Răbdase șaptesprezece ani, iar acum răbufnise.

Scufundarea lui *Burly Girl* fusese ideea lui Richard Bruce, spunea ea. Pentru rolul lui în scenariu, căpitanul Stone urma să primească banii pe care reușea să-i obțină din vânzarea încărcăturii. Căpitanul Stone nu se descurca singur, așa că l-a făcut părtaș pe secundul său. Harry nu era un om rău, îl scuză doamna Rankin, numai că le mergea foarte prost și aveau nevoie de bani. Castleberry se simțea jenat; femeia cerea înțelegere unui străin, după șaptesprezece ani de la moartea soțului său.

Ea îl rugase, îl implorase să nu facă asta, dar o dată ce aflase despre ce era vorba, Harry nu mai putea da înapoi, îi era frică; Richard Bruce era un om pe care nu-l puteai înșela. Așa că au convenit să vândă încărcătura reală în Yokohama și în locul ei să încarce deșeuri de metal. Urma să ridice ancora, astfel încât să prindă vremea care le trebuia; rea, dar nu foarte rea. Căpitanul Stone i-a arătat pe hartă locul unde Richard Bruce îi aștepta cu o barcă, suficient de mare pentru a salva tot echipajul.

Cel puțin așa era planul, dar, după ultima scrisoare expediată din Japonia, Harry Rankin se îndoia de sinceritatea căpitanului Stone și

bănuia că i se ascunde ceva. L-a întrebat de mai multe ori pe căpitan dacă este sigur că va fi salvat tot echipajul și nu doar ei doi. Căpitanul tot răspundea: „Da, da. Vor fi cu toții în siguranță." Dar secundul știa bine când căpitanul Stone mințea.

„O scrisoare", spuse Castleberry cu sufletul la gură. „O mai aveți cumva din întâmplare?"

Da, o avea. Cerneala se decolorase, dar scrisul era perfect lizibil. Iată dovada de care aveau nevoie. Lui Harry Rankin nu-i păsa că fura, dar să lase treizeci și cinci de oameni să moară — la asta se opunea categoric. Harry îi scrisese soției că intenționa să se țină scai de căpitanul Stone; era singurul lucru pe care-l mai putea face.

Castleberry împături scrisoarea și o puse la loc în plic.

— Asta crezi că s-a întâmplat? Bruce i-a salvat numai pe cei doi, abandonându-i pe ceilalți treizeci și cinci?

Estelle Rankin scuturâ capul.

— Chiar dacă Harry s-ar fi hotărât să mă părăsească, tot nu ar fi tăcut atâția ani, ar fi dat un semn de viață, ceva. Nu, soțul meu este mort, sunt convinsă. Nu a mai părăsit corabia aceea.

Castleberry citea pe fața ei că își imagina cum trebuie să fi fost în ultimele momente, înaintea scufundării vasului.

— Atunci, ce s-a întâmplat? Crezi că Stone s-a descotorosit de el și de ceilalți treizeci și cinci?

— Nu, nu văd cum. Harry era un tip solid, voinic, iar căpitanul Stone era o stârpitură.

Castleberry înțelesese.

— Vrei să spui că Richard Bruce i-a abandonat pe *toți*, inclusiv pe căpitanul Stone; n-a apărut la locul de întâlnire.

— Nu, ei n-ar fi scufundat vasul fără să se asigure că vor fi salvați. Probabil că au schimbat cu Richard Bruce semnale sonore sau luminoase. Dar, de asemenea, cred că el a părăsit locul, o dată ce s-a convins că *Burly Girl* se scufundă. Richard Bruce i-a ucis pe toți pentru a încasa prima de asigurare.

Castleberry păli.

— Richard Bruce știe de existența scrisorii? Ar plăti foarte bine ca s-o aibă.

Privirea pe care o primi îl făcu să regrete întrebarea pusă.

— Să primesc bani de la cel care mi-a ucis soțul? Drept cine mă credeți?

— Îmi cer scuze, doamnă Rankin. Sigur că n-ați putea profita de pe urma morții soțului dumneavoastră, am vrut doar să fiu sigur că Richard Bruce nu știe de scrisoare. Știe?

— Nu. M-am gândit s-o duc la poliție dar ar fi trebuit să depun mărturie că Harry mi-a spus despre planul lor... Și mi-a fost frică. Un om care a asistat la moartea unui întreg echipaj n-ar ezita să ucidă o femeie singură. Și apoi *Fondul de Pensii* ar putea sista plățile... Făcu un semn vag cu mâna.

Castleberry o asigură că nu trebuie să-și mai facă griji din pricina banilor de acum încolo. Peste câteva zile, după ce ea semnă declarația, aranjă cu o companie de transport mutarea ei în Oregon, lăsându-i bani de avion. Estelle Rankin părea ușurată de povara pe care o purtase timp de șaptesprezece ani. Se despărțiră și Castleberry îi ură sincer numai bine.

Strode păli și el când află întreaga poveste. Stabiliră să predea poliției scrisoarea lui Harry Rankin, de îndată ce vor rezolva problema acțiunilor. Scrisoarea aștepta; atât timp cât spera să rezolve cu Joanna Gillespie sau cu Jack McKinstry, Strode nu vroia să întreprindă nimic în legătură cu Richard Bruce. Omul era mult prea periculos și total lipsit de conștiință.

Strode investise deja foarte mult în această acțiune și ridicase prețul ofertei mult peste ceea ce își propusese, în speranța că va reuși să cumpere. Compară cheltuielile cu profitul prognozat de specialiști pe o perioadă de cinci ani, obținut prin eliminarea *Companiei House of Glass* din competiție. Când constată că își poate recupera banii în decurs de un an, știu că trebuie să se ducă la Los Angeles.

Pentru Strode era o procedură obișnuită să scotocească trecutul adversarilor săi pentru a descoperi ceva probabil și a-i avea la mână. Și totuși, în cei aproape patruzeci de ani de afaceri, nu avusese de-a face cu persoane care uciseseră pentru a-și atinge scopul. Cunoscuse oameni care o făcuseră indirect, ignorând normele de protecție a muncii, distribuind pe piață produse mortale, sau uciseseră un oraș întreg, închizând singura companie unde se putea lucra, pentru a obține o scutire de impozit. Așa mergeau afacerile. Dar punerea la cale a crimei și aducerea ei la îndeplinire cu mâinile tale — asta reprezenta cu totul altă lume.

O dată abordată problema *Companiei House of Glass*, se trezise în fața a trei ucigași. Oare mai avusese de-a face cu ucigași, fără să știe? Nu mai conta. Acum îl preocupau trei indivizi: Joanna Gillespie, Jack McKinstry și Richard Bruce. Aceștia erau responsabili de moartea a patruzeci și trei de oameni. Gillespie își ucisese părinții, iar McKinstry prietenii. Recordmanul era Richard Bruce, cu treizeci și șapte de morți într-o furtună din Hawaii. Îi văzuse scufundându-se și îi lăsase să moară. Cu acest om se întâlnea la Los Angeles.

Întrevederea era fixată pentru ora unsprezece. Castleberry angajă o limuzină cu un șofer care să cunoască zona portului Los Angeles, care se întindea pe aproape treizeci de mile de coastă; totul era foarte bine organizat și marcat, dar cu toate astea te puteai pierde cu ușurință. Șoferul merse pe autostradă, îndreptându-se apoi spre partea de vest, unde se aflau birourile lui Richard Bruce.

Pe drum, Castleberry încercă să-l convingă pe Strode să nu se întâlnească cu Richard Bruce.

— N-aveți idee de ce este în stare, argumenta el. Un rival de-al lui a murit într-un accident, iar el este văduv — poate și-a ucis și soția; un comandant de port care îl șicana a dispărut pur și simplu. Dispărut!

Domnule Strode, nici măcar nu trebuie să vă aflați în același oraș cu acest om.

Gorilele ascultau pline de interes.

— Nu crezi că-ți cam zboară imaginația? spuse Strode morocănos, displăcându-i purtarea lui Castleberry. Nimeni nu ucide la nesfârșit fără să fie prins. Doar nu este Superman, pentru Dumnezeu! Nu-mi face plăcere să am de-a face cu el, dar cel puțin sunt avizat.

— Atunci așteptați-mă în mașină, cu unul dintre oamenii de pază, și lăsați-mă pe mine să tratez, deși cel mai bine era să-i expediați direct plicul. Nu ar mai fi fost nevoie să vă întâlniți cu el.

— Aici greșești. Oameni ca Bruce nu execută pur și simplu niște instrucțiuni primite în plic. Vreau să-l conving că totul este cât se poate de adevărat și să-i ușurez puțin situația — în fond este doar o afacere ca multe altele.

Da, *doar* o afacere, se putea citi pe fața lui Castleberry.

Bruce Shipping Lines își avea sediul într-o clădire cu cinci etaje, biroul patronului aflându-se la ultimul. O secretară sobră îl pofti înăuntru.

Podeaua biroului era acoperită cu același lemn prețios ca și lambriurile. Richard Bruce stătea la masa de lucru, cu spatele la o fereastră largă, cu vedere spre port. Studia niște tipărituri, dar se ridică în picioare, într-o atitudine apropae militărească, când Strode intră cu suita sa. Bruce trecuse de cincizeci de ani. Părul negru ușor încărunțit, expresia feței calmă, stăpânită, lipsită de orice sentiment. Nu prea înalt, dar bine făcut. Îmbrăcat elegant, își purta fără ostentație costumul, evident scump. Castleberry aprecie că ar fi putut întruchipa versiunea oficială a omului de afaceri american.

Una dintre gorilele lui Strode rămase afară și închise ușa biroului după ei. Cealaltă intră și se postă lângă ușă, cu spatele la ea. Bruce sesiză mișcarea, dar nu făcu nici un comentariu. Își fixă privirea asupra lui Strode și aștepta: nu era *el* cel care ceruse această întâlnire.

— Pot să stau jos? întrebă Strode așezându-se. Mulțumesc.

Intenționat se plasase într-o poziție inferioară față de Bruce, trebuind să se uite în sus, către acesta, în timp ce vorbea. Mesajul era clar. Se simțea atât de sigur pe el, încât nu avea nevoie de jocul acela special, al vorbitului de sus, din picioare, pentru a-și domina interlocutorul.

— Voi fi foarte scurt, domnule Bruce. Vreau acțiunile *House of Glass*.

— Și eu, răspunse acesta după un timp.

Avea o voce melodioasă, cu un timbru nu prea grav.

— Aveți acțiunile de mai puțin de un an. Am înțeles că le-ați primit drept plată de la un expeditor al cărui cont se golise.

Sprânceana stângă a lui Bruce tresări puțin. *Pe dracu, asta nu-i treaba ta*, părea a spune.

— Veți câștiga dacă îmi vindeți acum, continuă Strode.

— Da, sunt conștient de asta, dar le păstrez.

— Chiar dacă vă spun că am de gând să închid *Compania House of Glass*?

— Chiar așa. N-o puteți închide fără acțiunile mele.

Strode avea impresia că Bruce îi cunoaște planurile; nu fusese surprins la auzul veștii despre închiderea companiei și nu avusese nevoie de timp de gândire înainte să răspundă. Bruce era bine informat; Strode se întreba ce alte informații mai deține. Din acel moment renunță la diplomație.

— Castleberry?

Castleberry, rămânând în picioare, deschise servieta și scoase un plic pe care îl așeză pe biroul lui Bruce.

— Vă rog să vă uitați, domnule Bruce.

Bruce îl fixă o clipă cu privirea pe Strode, apoi ridică încet plicul. Înăuntru erau copii după declarația Estellei Rankin și după ultima scrisoare primită de la soțul ei, precum și plicul original.

Bruce citi mai întâi scrisoarea. Când ajunse la semnătură, ridică privirea către Strode și întrebă:

— Harry?

— Harry Rankin, răspunse Castleberry, secundul de pe *Burly Girl*.

Bruce citi adresa de pe plic.

— Nu mai locuiește acolo. Și are un nume nou.

Bruce dădu din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la asta. Declarația doamnei Rankin; o citi de două ori.

— Este dispusă să depună mărturie la tribunal?

— Da, spuse Castleberry. Doriți o declarație dată în fața notarului, care să certifice acest lucru?

Bruce nu-l băgă în seamă, continuând să recitească anumite părți din depoziție. În tot acest timp nu-i acordase nici o atenție lui Castleberry.

— Așa deci. Din cauza acestei Estelle Rankin trebuie să-mi vând acțiunile? Asta este?

— Da, asta este. Hai să rămânem prieteni, Bruce, vinde și scăpăm amândoi.

— A, nu, nu poate fi așa simplu, mai înseamnă, de asemenea, să-ți faci un dușman.

— Dușmani îmi fac în fiecare zi; tu ești cel de astăzi.

Bruce părea că se amuză.

— O, așa crezi? Că sunt doar un obstacol minor, de importanță redusă? Nu te deranja încercând să mă intimidezi, metoda asta n-a dat roade niciodată în acest birou. Te rog să te mai gândești înainte de a continua ceea ce ai început.

— Nu-i nevoie. Vreau acțiunile și le voi obține.

— Atunci nu mai avem ce face; Strode, lasă lucrurile așa cum sunt și amândoi vom câștiga. Îți dau cincizeci de mii pe scrisoare.

Strode părea enervat.

— Știi al naibii de bine că *House of Glass* valorează pentru mine mult mai mult decât îmi oferi. De ce te cramponezi de aceste acțiuni?

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de *House of Glass*. Este o investiție minoră, ca multe altele. Dar mă deranjează gândul că un lucru care-mi aparține poate să-mi fie luat atât de ușor.

— Ar fi bine să te obișnuiești cu ideea, deoarece exact așa voi face. Nu ești prost și știi că voi folosi scrisoarea împotriva ta, dacă refuzi. Nu vorbesc în vânt. *Te am la mână* și te voi trimite la camera de gazare, fără ca asta să-mi provoace insomnii.

— Da, murmură Bruce, ai face asta, nu-i așa?

Cuvântul *bastardule* plutea în aer.

Bruce, se ridică și merse fără zgomot la fereastră, privind spre port. Castleberry recuperă plicul original al scrisorii lui Harry Rankin și îl puse la loc în servieta sa, lăsând restul hârtiilor pe masă.

Așteptau.

În sfârșit, Bruce se întoarse.

Expresia feței era neschimbată. Privi drept către Strode și zise:

— Se pare că mă ai la mână.

Castleberry răsuflă ușurat, însă nu și Strode.

— Este o afacere clară, zise Strode, tu ai ceva ce eu îmi doresc, iar eu, în schimb, am o hârtie pe care tu nu vrei s-o dau publicității.

— Ce garanție am că nu vei folosi totul împotriva mea?

— Nici una, doar cuvântul meu. Strode zâmbi, dar Bruce nu reacționă. Uite ce-i, Bruce, eu nu fac treaba poliției. Vei avea originalele de îndată ce hârtiile de transfer al acțiunilor vor fi semnate.

— Și numele și adresa femeii lui Rankin?

— Nu. Este o condiție a înțelegerii pe care am avut-o cu ea.

— Vreau numele și adresa, insistă Bruce.

— Îmi pare rău, dar nu pot fi părtaș la ... la orice ți-ar trece prin cap să faci. Dar nu trebuie să-ți fie frică de doamna Rankin, în fond a tăcut șaptesprezece ani. Dacă vroia să vorbească, ar fi făcut-o până acum. Când vom încheia acest capitol, va fi închis pentru totdeauna.

Bruce îi aruncă o privire de gheață.

— Tu ai accepta o astfel de garanție?

— Dacă n-aș avea încotro, da.

— Deci trebuie să te cred pe cuvânt, că atât tu, cât și femeia, precum și toți oamenii tăi care cunosc problema nu vor vorbi. Eu n-aș spune că asta este o garanție.

— Preferi atunci cealaltă alternativă?

Bruce puse mâinile pe birou, lăsându-și toată greutatea pe ele.

— Nu, nu prefer alternativa.

Cei doi bărbați se priveau în ochi, făcând abstracție de prezența celorlalți, înfruntându-se. În sfârșit, Bruce spuse:

— Condițiile tale sunt dezgustătoare, Strode, dar mă văd nevoit să le accept. Ai pregătit hârtiile de transfer?

La semnul lui Strode, Castleberry scotoci în servietă și scoase hârtia.

Bruce o parcurse la repezeală și o puse în sertar.

— O va citi și avocatul meu. Dacă este în regulă, ne vom întâlni din nou. Vreau să-mi predai personal originalele scrisorii și ale declarației.

— Este rezonabil ceea ce-mi ceri. Strode se ridică în picioare; aștept vești cât mai curând.

Fără alt comentariu se întoarse și ieși din birou. Castleberry și cele două gorile îl urmară.

Castleberry nu mai putea de bucurie și, în drum spre mașină, îl felicită întruna pe Strode.

— Cu el trebuia să începem! Nu este nebun cum sunt ceilalți doi. A știut că nu-i momentul să se târguiască.

Strode nu-i împărtășea entuziasmul.

— Ce pui de câțea! Ai observat, Castleberry? Nu a protestat, nu s-a disculpat, nimic. Și-a păstrat calmul, nu s-a plâns că ar fi necinstit și nici nu a încercat să mă amenințe. A apreciat corect situația și a luat o decizie.

— Vrei să spui că a mers prea ușor? Dar și-a dat seama că nu are nici o șansă. Castleberry îi deschise lui Strode ușa limuzinei. El nu este ca Joanna Gillespie sau Jack McKinstry. Bruce nu e genul care să se emoționeze și să facă scene.

— Asta spuneam și eu... Afurisitul, are sânge rece.

Drumul trecea printr-o zonă de docuri, unde se încărca marfă. Macaralele galbene, uriașe, lucrau de zor și chiar au oprit mașina pentru a facilita executarea unor manevre.

— Odată, am avut și eu acțiuni la o companie care fabrica asemenea chestii. Acum aproape treizeci de ani.

— *Lawton-Moore*, spuse Castleberry care cunoștea toate investițiile șefului său. Mergea prea încet.

— Probabil că acum aș gândi altfel. Pe vremea aceea mi se părea că toate se mișcă prea încet.

Castleberry nu apucă să răspundă. Cu un scrâșnet puternic de roți, mașina frână brusc.

Imediat se auzi un zgomot infernal și o izbitură cumplită. Una dintre gorile ieși imediat cu arma în mână, iar cealaltă îl împinse pe Strode la podea și se aruncă peste el. Nimeni nu scoase o vorbă.

După câteva momente, prima gorilă se întoarse aducând cu el un om în salopetă.

— Brațul macaralei a căzut exact peste capotă. L-am adus cu mine pe macaragiu, el îmi va arăta exact cum s-a produs acest accident, *nu-i așa?*

Omul dădu din cap, îngrozit de arma îndreptată asupra lui. Plecară.

Cealaltă gorilă se ridică și îl ajută pe Strode să se așeze pe scaunul său. Când Castleberry își reveni din spaimă, ieși din limuzină pentru a evalua stricăciunile. Văzut de aproape, brațul macaralei era uriaș. Motorul mașinii fusese distrus, dar parbrizul rămăsese neatins. Tragedia fusese evitată în ultima clipă. Câțiva centimetri și șoferul ar fi fost mort, alți câțiva și...

Castleberry se chinui să deschidă portiera din față și îl ajută pe șofer să iasă. Omul era alb la față și tremura, dar în afara unei ușoare tăieturi la ochi nu avea nimic.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ai reflexe bune, omule, spuse Castleberry. Dacă nu te opreai la timp, muream cu toții. Domnul Strode nu va uita niciodată ce ai făcut și te va răsplăti, continuă el, dar nu era sigur că șoferul îl auzise.

Vreo duzină de oameni se adunaseră la locul accidentului și întrebau întruna: „Sunteți teferi? E totul în regulă?" sau exclamau: „Dumnezeule, ia te uită!"

Castleberry merse la macara, unde manipulantul îi arăta gorilei ceea ce se întâmplase: un lanț sărise de pe roata dințată și macaragiul pierduse controlul. Deși simțise alunecarea și încercase să îndepărteze brațul macaralei de limuzină, comenzile nu mai răspundeau. Îi părea foarte rău de cele întâmplate, dar nu putuse face nimic ca să evite accidentul. Dinții roții erau tociți și lanțul putea sări oricând.

— Voi nu verificați echipamentul? întrebă gorila.

— Sigur că da, la termenele stabilite. Ultima dată era totul în regulă. puteți să-l întrebați pe șeful meu.

— Cine este șeful tău, vreau să spun, patronul tău?

Nu era Richard Bruce, cum se aștepta Castleberry să audă. Îi spuse gorilei să caute un telefon și să cheme un taxi, apoi se întoarse la limuzină.

Șoferul își revenise din șoc și era negru de supărare.

— Nu se poate, bombănea, tocmai afurisitul *Rolls*. Șeful o să mă ucidă!

— N-o va face, zise Castleberry, deoarece am să vorbesc cu el. De fapt, cred că te va promova, și nu uita, vei primi și o recompensă de la domnul Strode, pe care, te asigur, îl voi face să înțeleagă că i-ai salvat viața.

Șoferul încerca să zâmbească.

— Am trimis după un taxi. Mergi cu noi sau?...

— Eu rămân lângă mașină. Plecați? Trebuie să raportez ce s-a întâmplat.

Castleberry îi dădu o carte de vizită.

— Spune-i agentului de asigurări că îi stau la dispoziție. Acum ne grăbim, să ajungem la New York, dar nu-ți face griji, îl sun pe patron imediat ce vom fi acolo.

Taxiul tocmai sosise. Strode nu scoase un cuvânt tot drumul spre aeroport, iar Castleberry și cele două gorile îi urmară exemplul. Până și șoferul simți tensiunea din mașină și se afundă în muțenie.

După ce decolară, Strode vorbi, în sfârșit:

— A încercat să mă ucidă, ticălosul, puiul de câțea, pur și simplu a încercat să mă ucidă.

Castleberry respiră adânc.

— Domnule Strode, nu cred că a făcut-o el. Părea să fi fost într-adevăr un accident.

Îi povesti despre dinții tociți ai roții.

— Bineînțeles că trebuia să pară un accident. Nu fi naiv, Castleberry, trebuia ca macaraua aia să mă strivească *pe mine*.

— Dar cum puteă să aranjeze asta într-un timp atât de scurt? Nu trecuseră nici zece minute de când am plecat.

— O, era pregătită de mult, pentru a fi folosită la nevoie. A fost suficient un telefon.

— Dar de unde știa traseul nostru?

— De unde știi că asta era singura capcană?

— Însă macaragiul nici măcar nu lucrează pentru Richard Bruce.

— Uhu! L-ai crezut pe cuvânt, nu-i așa?

Castleberry nu răspunse. O întâmplare ca asta îți poate zdruncina nervii, cu toate că lui i se părea că șeful exagerează.

— Domnule Strode, ce interes avea să vă ucidă înainte de a obține documentele pe care le aveți împotriva lui? E total lipsit de sens. Dacă doriți, îi cer lui Pierce să se ocupe de macaragiu.

— Da, foarte bine.

Strode întoarse capul spre fereastră. Subiectul era închis.

Când au ajuns la New York, au aflat de la secretară că Jack McKinstry și Joanna Gillespie sunaseră să anunțe că își vând acțiunile.

A.J. Strode își luase liber în ziua aceea.

Stătea în biblioteca de la etaj, privind pe fereastră, cufundat în gânduri. Casa părea goală fără Katie. Nici personalul, nici corpul de gardă nu-i erau familiari precum Katie. Peste tot lăsase urmele trecerii ei, prin decorarea camerelor și achizițiile făcute. Strode devenise colecționar de artă cât timp locuise împreună cu Katie și făcuse prin ea câteva achiziții bune. Încet, încet, femeia înlocuise fiecare mobilă; chiar și fotoliul de piele în care stătea acum era o achiziție de-a ei. Era ca și cum ar fi scris pe toți pereții: *Katie a fost aici*.

Slavă Domnului că plecase.

Nemernicul a vrut să-l ucidă. Ceilalți doi îl amenințaseră cu moartea, dar Richard Bruce nu-și pierduse timpul cu așa ceva: el acționase. Strode avea nevoie să cumpere acțiuni de la unul singur și încercase să cumpere, pe rând, de la fiecare dintre cei trei deținători. Acum însă, vindeau toți trei. Avocatul lui Bruce verificase hârtiile, le găsise corecte și, prin urmare, Bruce cerea o întâlnire pentru a finaliza tranzacția. Dar și ceilalți doi acceptaseră și Strode se găsea în situația de a alege.

Alegerea nu-l ajuta pe vânzător cu nimic. Strode vroia să-i ruineze pe toți trei, să-i *rănească*. Acești oameni erau criminali, pentru numele lui Dumnezeu, și toți îl amenințaseră. Nu se așteptase să fie foarte binevoitori, dar nici să reacționeze în felul în care o făcuseră. Nu mai conta acum; îi avea pe toți la mână.

Va alege unu, va cumpăra acțiunile, apoi îi va turna pe toți la poliție: era singurul mod în care se putea proteja. Va trimite poliției dosarele cu

toate dovezile pe care le deținea: la Los Angeles al lui Richard Bruce, la Boston pentru Joanna Gillespie și în Franța, la Toulon, pentru Jack McKinstry. Și vor afla și ziarele. Le va face o viață de iad.

Bruce ar putea să fie condamnat la moarte în California; depindea de judecător. Sau, stai puțin, *Burly Girl* se scufundase lângă Hawaii, atunci n-ar trebui să-l judece pe Bruce acolo? Lui McKinstry... nu avea idee ce i s-ar putea întâmpla, nu cunoștea sistemul de justiție, iar Gillespie va pleda pentru clemență și va ieși după câțiva ani de închisoare.

Strode jubila în timp ce-și lăcea planuri. Dar nu, de o mie de ori nu! Nu era suficient! Se ridică din fotoliu și se duse lângă fereastră. Ruinarea celor trei nu era suficientă, vroia să-i pedepsească în așa fel, încât să-și dea seama că au fost inconștienți încercând să facă pe durii cu A.J. Strode, să le arate că sunt în mâinile lui.

Mai zăbovi la fereastră câteva minute. În sfârșit, găsise. Sună la birou și-l convocă pe Castleberry la el.

La parterul casei era o sală mică de conferințe; acolo se întâlni cu Castleberry.

— Am luat o hotărâre, îi spuse lui Castleberry. Afacerea se va încheia la sfârșitul week-end-ului.

— V-ați hotărât? întrebă Castleberry plin de interes. Care este vânzătorul?

— Nu știu.

Castleberry clipi scurt.

— Cum așa?

Strode puse palmele pe marginea mesei, se aplecă în față și vorbi rar:

— Îi voi invita pe toți trei la acest sfârșit de săptămână. Fiecare va primi o copie a dosarului său. Vreau să știe adevărul.

— Vă vor urî pentru asta.

— Apoi le voi spune că îmi trebuie numai un pachet de acțiuni pentru a controla *House of Glass*, continuă Strode răzând, și ei îl vor alege pe cel care va vinde. Eu stabilesc prețul, ei vânzătorul. După care urmează lovitura; ceilalți doi își vor vedea numele pe prima pagină a ziarelor de luni, iar eu voi trimite poliției originalul dosarelor lor. Unul supraviețuiește, doi nu. Și, trebuie ca ei să-l aleagă pe cel care va trăi.

Castleberry era copleșit.

— Domnule Strode, este un plan... *diabolic*! Mefistofelic!

Strode râse.

— Mulțumesc! Pentru Dumnezeu, nu m-am mai simțit așa bine de când am declanșat această acțiune. Cei trei vor primi o lecție dură; nimeni nu-l poate amenința pe Strode fără să suporte consecințele.

Castleberry era amețit. Se ridică, făcu câțiva pași în jurul mesei și se așeză din nou.

— Și unde se vor întâlni?

— Aici. În casa mea.

Castleberry sări în picioare.

— Nu puteți vorbi serios. Vă veți întâlni cu ei *chiar aici*, unde ei pot...

— Nu, nicidecum — eu nu voi fi aici. Stau la Tracy. Numai că ei nu vor ști acest lucru.

— Să-i aduci pe cei trei criminali în casa ta...

— De, nici mie nu-mi place. M-am gândit să-i cazez la același hotel pe toți trei, dar nu sunt sigur că vor veni. Chemându-i aici, le dau speranța că pot pune mâna pe mine. Eu sunt momeala.

— Bine, dacă stați la Tracy în tot acest timp...

— Nu voi ieși din apartament tot week-end-ul. Stai jos, Castleberry, și nu te îngrijora. Ascultă, nici unul nu va ști de sosirea celorlalți doi. Voi promite fiecăruia dovezile incriminatoare — cu condiția să încheiem afacerea aici, în casa mea, în aceste zile. Toți vor veni să-l vadă pe lupul cel mare în bârlogul lui. Rânji către asistent. Da, știu că așa mi se spune în spate și acești trei mari purcelușși vor veni pentru că speră să pună mâna pe mine.

— Și nu veți da ochii cu nici unul? Deloc?

— Cu nici unul, niciodată. Și tu îi vei vedea numai atât cât să le comunici condițiile mele pe care le vom dactilografia, pentru operativitate, apoi îi lăsăm împreună să vedem ce se întâmplă.

— Dumnezeule! Castleberry își șterse transpirația. Mă întreb cine va câștiga?

Strode se încruntă.

— Eu pariez pe Richard Bruce. Pe lângă el, ceilalți doi sunt mici copii.

— Poate, spuse cu rezerve asistentul. Oare cum vor decide? Domnule Strode, vă dați seama ce se poate întâmpla? S-ar putea ucide între ei.

— Mare pierdere, rânji Strode.

PARTEA A DOUA
SUSPECȚII

4

JOANNA GILLESPIE. VINERI:

Tonul lui Myron Castleberry era decent — nu jubila și reușea să pară chiar înțelegător, când îmi explica faptul că A.J. Strode vrea să încheie conturile cu mine în decursul week-end-ului viitor. Eram așa demoralizată, încât, pe moment, nu am realizat că expresia „încheiat conturile" poate avea mai multe semnificații. Apoi am înțeles că mi se propunea să petrec toate aceste zile în casa lui Strode; am refuzat, preferând hotelul, dar Castleberry mi-a spus că domnul Strode nu acceptă să stau la hotel. Era foarte abil; a întors-o în așa fel, încât ordinul lui Strode de a mă duce acolo apărea ca o invitație nevinovată. Am protestat zicând că nu pot sta atât timp degeaba, fără să exersez. Castleberry mi-a sugerat să-mi iau cu mine vioara, dacă asta doream. Am început să rad: în nici un caz n-aș fi adus vioara Guarnerius, așa curată și pură cum era, în casa lui Strode, riscând s-o contaminez.

Oricum, așa-zisa invitație m-a surprins. Dacă Strode era așa de speriat de mine, după cum pretindea, de ce mă chema chiar în casa lui? Parcă m-ar fi invitat să-l împușc. Și de ce tot week-end-ul? Cât timp dura semnarea unor hârtii? Strode cocea ceva și nu-mi dădeam seama ce-ar putea fi. Ce vroia? Obținuse deja ceea ce dorise de la mine. Dar, dacă asta era singura cale de a primi declarația lui Ozzie Rogers, trebuia să accept.

M-am întâlnit cu avocatul meu la Boston, care a verificat hârtiile aduse de Castleberry și le-a găsit corecte. Consilierului meu nu i-am spus că vând; era mai ușor să-l pun în fața faptului împlinit. Nici lui Harvey Rudd nu i-am mărturisit unde urma să plec. L-am sunat și am lăsat robotului un mesaj telefonic, că vreau să dispar câteva zile și-l voi căuta la întoarcere, luni dimineață. Bietul Harvey își va face o groază de probleme. Apoi m-am gândit mai bine: să petrec două zile și jumătate în

preajma lui Strode. Fără să știe nimeni unde sunt? Nu mi se părea o idee strălucită. Am sunat din nou la Harvey Rudd, lăsând un nou mesaj, indicându-i unde sunt și cum pot fi găsită. Vineri îi voi spune lui Strode, ca din întâmplare, că aștept un telefon. Nu strică niciodată să te asiguri.

Oare ce punea Strode la cale? Îl uram cel mai mult pe lumea asta. Individul credea într-adevăr că-mi ucisesem părinții pentru bani. Ozzie Rogers era cea mai mare greșeală pe care o făcusem vreodată; la două minute după ce ne-am întâlnit, știam că acest mercenar texan nu-mi poate rezolva problemele. Adevărul era că nu mă deranja să-mi vând acțiunile la *Compania House of Glass*; ele nu însemnau nimic pentru mine și oricând puteam reinvesti banii obținuți, dar singura garanție că Strode nu va păstra nici o copie rămânea cuvântul lui Castleberry, iar Strode era un tip răzbunător, care m-ar putea ruina ușor.

Probabil că Strode vroia să-și savureze victoria; îi stătea în caracter. Dar dacă îl puteam îndepărta din viața mea cu prețul unui week-end în care urma să-i suport toanele, chiar merita. Așa că am apărut la casa din Manhattan, vineri după-amiază, târziu. Un tip înarmat, de la poartă, mi-a verificat numele și apoi mi-a dat drumul înăuntru.

Castleberry m-a întâmpinat la ușă, scuzându-se pentru absența lui Strode, care fusese reținut undeva, dar urma să sosească la cină. Interiorul era așa cum mă așteptam — încăperile mari cu tavan înalt și un lux afișat ostentativ. Am aruncat o privire în camera de zi sau la ceea ce am bănuit a fi camera de zi; locul semăna mai degrabă cu o galerie de artă. Tablouri, mobilă de muzeu, nișe în pereți cu sculpturi moderne; existau chiar și vitrine. Într-o odaie alăturată am văzut un om de pază, postat în fața unor monitoare. Pe un ecran se desfășura un joc, fără sonor. Celelalte prezentau camere și holuri, majoritatea luminate.

— Nu accept să fiu spionată, am reacționat cu prompt.

— Majoritatea camerelor de luat vederi sunt plasate la parter și în afara casei, mă asigură Castleberry. La etaj sunt controlate holurile și scările. În dormitoare sau sălile de baie nu există așa ceva.

— O, impresionant. Și trebuie să-mi placă sistemul?

— Nimănui nu-i place, răspunse acesta cu un oarecare regret, dar trebuie ca domnul Strode să fie protejat; orice spărgător și-ar dori să intre în casa lui și, apoi, ne obligă și compania de asigurări.

Deci nu aveam ce face decât să mă împac cu gândul. O cameristă — îmbrăcată în negru și cu șorț alb, Dumnezeule! — mă conduse la etaj, într-una dintre camerele de oaspeți, care părea mobilată după revista *Architectural Digest*. Mă întrebam cine o decorase, deoarece pe Strode nu-l credeam în stare.

I-am spus cameristei că prefer să-mi desfac singură bagajul. După plecarea ei, am mutat un scaun de la locul lui, numai pentru a-mi crea impresia de control asupra spațiului înconjurător. Am căutat un aparat de radio, dar nu am găsit decât un televizor. Dacă știam, l-aș fi adus pe al meu pentru a nu sta atâta vreme fără muzică. Am căutat pe canalele de

televiziune: doi puști etalându-și talentele, un interviu cu un scriitor de romane polițiste... Plicticos.

Mi-am deschis valiza și-am scos pistolul automat cu care îl amenințasem pe Strode la Pittsburgh. O dată ce îmi depășisem greața și acceptasem să vin aici, mi s-a părut normal să-l iau cu mine. Ce dacă eram la el acasă? L-aș putea speria întorcând definitiv lucrurile în favoarea mea. Nu era nimic sigur, dar hotărâsem să mă agăț de orice ocazie ivită. Gărzile nu primiseră instrucțiuni să-mi controleze valiza; mă așteptam la asta. Mă întrebam unde să-l ascund; locuri erau destule, dar aveam nevoie de unul ușor accesibil. M-am hotărât să-l pun într-o pernă cu fermoar, aflată pe canapea.

M-am așezat acolo, privind pe fereastră. Îmi părea bine că Strode întârzia; după șase ore de studiu intens, venisem imediat la New York și nu reușeam încă să stabilesc complet legătura mentală între lumea mea și cea a lui Strode. Strode era exact tipul de lup, mare și rău, despre care tata îmi spunea mereu să mă feresc. Parcă-l și aud: „Vezi, tu nu știi nimic despre viață — despre harababurа în care ai intrat."

Tata nu m-a înțeles niciodată. M-a ținut mult timp izolată și ignorantă, iar mama l-a ajutat enorm; până la șaisprezece ani mi-a spus încontinuu că eu nu sunt ca toate celelalte fetițe și nu pot să fac asta, nu pot să fac cealaltă, că trebuie să fiu foarte atentă, să am grijă de mine. Mă obliga să dorm când mie nu-mi era somn sau, cel puțin, să mă odihnesc. Bineînțeles, fără sport, fără nici o ieșire în public, supravegheată în tot ceea ce făceam. Tata a depășit-o, interzicându-mi să merg la școală și organizând un sistem educațional privat, la noi acasă. Eram destul de mare când am citit un articol în care scria că diabeticii pot duce o viață normală, în limita bunului-simț, doar luând unele măsuri de precauție.

Când le-am spus ceea ce scria acolo, au negat totul și s-au uitat la mine astfel încât să înțeleg că trebuie să fiu o fetiță cuminte, care ascultă și execută ceea ce i se spune. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu era unchiul Marcus; el a văzut în mine ceea ce părinții mei n-au văzut niciodată; când am împlinit șase ani, mi-a făcut cadou o mică vioară.

Îmi aduc aminte de parcă s-ar fi întâmplat în dimineața asta: am luat vioara — care mi se părea enormă la acea vârstă — și am cântat: mai întâi gama, apoi o melodie pe care o auzisem la radio, care mă obseda. Mulți ani mai târziu am aflat că era o temă din Simfonia a Șaptea de Beethoven; acea notă susținută, repetată, mi-a dat fiori când am interpretat-o prima dată și, de atunci, am știut că fericirea aceasta n-o voi afla nicăieri în altă parte decât în muzică.

Mama și tatăl meu se amuzau și nu s-au împotrivit deloc cântatului la vioară, deoarece îmi ocupa timpul și îmi distrăgea atenția de la alte lucruri. Le sunt recunoscătoare că mi-au plătit lecțiile și au înlocuit vioara de jucărie cu una adevărată. Aveau însă un mod deformat de a vedea viața, încât ideea de a trăi pentru a face muzică li se părea o glumă. „Oamenii nu se concurează unii pe ceilalți în artă, draga mea... Sper că

nu vorbești serios, vrei să cânți pentru bani? Nu fi vulgară, Joanna. Tu nu ai nevoie de bani."

Bani. Și A.J. Strode crede că *i-am ucis* pentru bani!

Afară lumina începea să se schimbe; după-amiaza era pe sfârșite. Am făcut un duș, m-am schimbat și am coborât să văd dacă se întorsese Strode. În hol am auzit un televizor și am încercat să aflu unde se afla. Era semiîntuneric, dar am reușit totuși să zăresc un bărbat stând pe canapea, urmărind o emisiune.

— Strode...

Dar mă înșelam, bărbatul de pe canapea era înalt și bine făcut; amândoi am rămas surprinși.

— Bună! spuse acesta prietenos, nu știam că mai este cineva în casă. Strode nu s-a întors încă. Permiteți-mi să mă prezint, mă numesc Jack McKinstry.

— Sunt Joanna Gillespie. Trebuia să mă întâlnesc cu Strode aici, singură.

— Și eu la fel. Ai spus Joanna Gillespie? Violonista?

— Una și aceeași persoană.

— Hei, chiar așa!? Grozav! Râse. Nu te pot vedea... Stai să aprind lumina.

Aprinse o veioză și atunci am văzut pentru prima oară fața-zâmbitoare a lui Jack McKinstry.

— Pe naiba, chiar ești Joanna Gillespie! Te-aș recunoaște oriunde. Trebuie să-ți spun că am toate discurile tale sau, mă rog, cea mai mare parte. De curând am cumpărat Prokofiev! Nici nu știi ce plăcere îmi face să te cunosc.

— Vă mulțumesc, domnule... Îmi pare rău, nu am reținut numele.

— McKinstry, dar, te rog, spune-mi Jack.

Avea un zâmbet atât de molipsitor, încât instinctiv am zâmbit și eu.

— Eu sunt Jo.

Începutul promitea, dar momentul lăsa de dorit; nu era timpul pentru o nouă cunoștință.

— Am înțeles bine că și tu ai întâlnire cu Strode? l-am întrebat. Unde, aici în casa lui? Pentru că eu am încheiat o afacere și nu mă așteptam să mai fie cineva.

— A, sunt convins că se va ocupa de dumneata la început, înaintea mea. Oricum, eu voi sta aici tot week-end-ul.

Aveam o senzație ciudată.

— Interesant... Și eu am... invitație pentru week-end.

Zâmbetul îi păli.

— De ce ai ezitat înainte de a spune „invitație"?

— Da? Nu mi-am dat seama.

Se așternu liniștea.

— Jo, prezența ta aici are vreo legătură cu *Compania House of Glass*?

M-am așezat pe scaunul cel mai apropiat și i-am făcut semn să stingă televizorul.

— Uite ce-i, Jack, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar asta e treaba mea. Te rog să-mi spui sincer, ai crezut că vei fi singurul invitat?

— Da. Şi tu?

— Da, la fel.

Jack zâmbi strâmb.

— Nu cred că Strode a intenţionat doar să pună doi oameni interesanţi la un loc. Ne-a adus pe amândoi, aici, fără să ştim unul despre celălalt, şi sigur are un motiv. Nu face niciodată nimic degeaba. Ai vreo idee?

— Nici una, am negat. Afurisitul! *La dracu'* cu el!

— Amin, spuse Jack surprins. Cerule, dar văd că nu eşti o admiratoare a lui Strode — Omul de Fier. Nu pot să cred! Asta înseamnă că nu sunt singurul din această casă care nu este membru al clubului fanilor lui A.J. Strode.

— Da, exact. Este ultimul loc unde aş vrea să mă aflu. Preferam Bostonul, să exersez Mozart.

Jack îşi trase un scaun lângă mine.

— Joanna Gillespie, cred că ar trebui ca noi doi să stăm de vorbă. Poate ne aliem. Pe cinstite, mi-ar prinde bine un aliat. Nici eu nu-mi doresc să fiu aici şi se pare că „geniala" noastră gazdă pune la cale o surpriză pentru noi doi. Eu unul urăsc surprizele şi mai ales pe cele ale lui A.J. Strode. Ce zici — ne unim forţele pentru ceea ce ne aşteaptă?

Mă gândeam la spusele lui, când Myron Castleberry intră în cameră.

— A, aici eraţi. Văd că deja aţi făcut cunoştinţă — bine... Mă tem că...

— Ce se întâmplă, Castleberry? îl întrerupse Jack. Nu mi-ai zis un cuvânt despre prezenţa lui Jo şi nici ei despre mine. Ce înseamnă asta?

— Da, întocmai, zise Castleberry mieros. O mică scăpare, din păcate. Am venit să vă anunţ că domnul Strode este reţinut în Atlanta — vreme rea sau aşa ceva, dar avionul a decolat şi va sosi în câteva ore. Nu-l vom aştepta, vom servi cina peste o jumătate de oră, e bine?

— Şi dacă nu e? întrebă Jack.

Castleberry se făcu că nu aude.

— Ştiţi unde este sufrageria? Bun. Dacă doriţi să serviţi un cocteil înainte de masă, sunaţi la bucătărie, la telefonul de acolo.

Ieşi înainte ca vreunul dintre noi să poată rosti ceva.

— Este cea mai bună idee pe ziua de azi, zise Jack îndreptându-se spre telefon. Ce serveşti, Martini?

— Da. Poţi să-l crezi? Pur şi simplu a uitat să ne spună că vom fi doi invitaţi!

— Nu-l cred deloc. Mă îndoiesc că uită vreodată ceva. Nu-mi place treaba asta, Jo, nu-mi miroase a bine.

— Am putea pleca.

Tăcere.

— Dacă tu poţi pleca, eu nu pot. Am de rezolvat o afacere cu Strode şi-o voi încheia în acest week-end. *Trebuie*. Nu am de ales.

Fraza suna familiar. Poate ar trebui să-i spun și lui?

Chiar atunci apăru o servitoare, ținând în mână o tavă cu două pahare și un shaker cu Martini.

— *Fii binecuvântată* draga mea, zise Jack preluând tava, ai recunoștința noastră veșnică. Te bucuri că ai salvat două suflete disperate de la moarte prin însetare?

Fata se uită ciudat; evident nu era obișnuită cu limbajul acesta extravagant. Zâmbi politicos și plecă fără să rostească un cuvânt.

Jack turnă Martini și îmi întinse un pahar.

— Nu avem prea mult la dispoziție. Voi *începe cu, dacă asta te ajută*. Ridică paharul și toastă. Pentru zile mai bune! Am băut amândoi.

— Strode mă șantajează. Vrea partea mea de acțiuni *House of Glass*. Îți spune ceva asta?

Am băut totul și am mai cerut.

— Da, imediat.

Jack umplu din nou paharele.

— Strode a confecționat niște dovezi, prin care mă acuză de accidentul unui elicopter, acum patru ani, în Franța. Totul e un rahat, dar îmi poate cauza neplăceri. Nu-mi pot permite să apar ca vinovat. Dacă poliția redeschide dosarul... Știi, familia mea se ocupă de fabricarea elicopterelor, realizezi ce rău ar face o asemenea publicitate — nu numai mie, dar și întregii familii.

— Și ai venit ca să...

— Am venit să-mi vând acțiunile în schimbul acelei dovezi. M-am gândit la o groază de posibilități, dar nu am alta mai bună: îi voi da acțiunile mele.

Eram complet buimăcită. Am stat mult timp fără să scot o vorbă.

— Jo, hei Jo, eu ți-am spus secretul meu, joacă și tu cinstit. E rândul tău acum.

— Sunt aici pentru același motiv. Mă șantajează să-i dau acțiunile *mele* de la *House of Glass*.

Jack arăta de parcă l-aș fi pălmuit.

— Da... Dar Strode mi-a spus că îi trebuie *un singur* pachet de acțiuni pentru a obține controlul.

— Așa este. Îi trebuie numai un pachet de acțiuni.

Ne uitam unul la celălalt, întrebându-ne ce înseamnă asta. Strode intenționa să încheie afacerea numai cu unul dintre noi, iar pe celălalt îl va arunca în gura lupilor.

— Strode ne asmute unul împotriva celuilalt și se amuză; în aceste zile se distrează pe socoteala noastră.

Nu aveam nimic de spus. M-am ridicat și am început să umblu în jurul camerei, în lipsă de altceva mai bun. Pereții erau înțesați cu casete video, cea mai mare colecție particulară pe care o văzusem vreodată. Singurele difuzoare aparțineau televizorului. Nici un radio, pick-up sau magnetofon. Bineînțeles, A.J. Strode nu simțise niciodată nevoia să asculte muzică. Într-un fel, asta nu mă mira.

Jack se uita întrebător la mine.

— Jo, cu ce te are la mână? Nu te supăra că te întreb.

— E o chestie despre care nu-mi face plăcere să vorbesc. „Dovada" în cazul meu nu este confecționată, ci interpretată greșit. De fapt, Strode a reușit să o interpreteze în așa fel, încât ar putea convinge și poliția că este adevărul gol-goluț. Este foarte greu să-mi dovedesc nevinovăția și nici n-am reușit să găsesc altă soluție.

— Deci suntem în aceeași oală. Ce ne facem?

Stăteam amândoi așa, posomorâți, tăcuți, când am fost anunțați că este servită cina și domnul Castleberry ne așteaptă.

— Bine, mormăi Jack, am câteva lucrări să-i spun.

Dar Castleberry ne pregătea o altă surpriză.

— Aș vrea să vi-l prezint pe Richard Bruce, zise el arătând spre un bărbat mai în vârstă decât Jack cu vreo zece-cincisprezece ani, înalt, solid și cu păr grizonat.

— Joanna Gillespie și Jack McKinstry, ceilalți oaspeți ai domnului Strode.

— Dumnezeule, făcu Jack, încă unul?

Richard Bruce se întoarse spre Castleberry.

— Nu știam că vor mai fi și alții aici.

— Câți mai trebuie să vină, Castleberry? întrebă Jack.

— Nici unul, răspunse acesta politicos. Numai voi trei. Luați loc, vă rog.

— Nu, nu vom lua loc, spuse Jack furios, mai întâi să ne răspunzi la niște întrebări. De ce *trei*?

— Vă rog, trebuie să mâncăm și oricum nu sunt împuternicit să vă spun nimic; domnul Strode va sosi curând și va răspunde la toate întrebările dumneavoastră. Vă rog, luați loc.

Toți rămăseserăm încremeniți. Richard Bruce rupse gheața și se așeză. Îl imitarăm cu toții. Fu adus primul fel și apoi servitoarele ieșiră.

— Castleberry, vreau să știu de ce am fost adus aici, începu Richard Bruce cu o voce muzicală. Am venit să transfer niște acțiuni și nicidecum să mă bucur de societate în acest week-end.

Jack McKinstry hohoti.

— Vei lua parte la un joc de-a șoarecele și pisica și, partea amuzantă, prietene Richard, nu ești tu pisica.

— Acțiunile pe care trebuie să le transferi, am spus eu, sunt la *Compania House of Glass*, nu-i așa?

— Cred că ar fi mai bine să așteptați sosirea domnului Strode, interveni Castleberry. Totul va fi explicat cât de curând, nu are rost să faceți tot felul de presupuneri.

Richard Bruce mă privi în ochi și îmi răspunse:

— Da.

— Pentru același motiv ne aflăm și noi aici. Sper că ești conștient că Strode nu are nevoie de toate acțiunile noastre.

După o clipă de gândire, dădu din cap; înțelesese.

Cina se încheie repede; nici unul nu avea chef de mâncare.
În timp ce ne ridicam de la masă, Castleberry ne anunță:
— În camerele voastre veți găsi câte un plic, de mare interes pentru voi. Conținutul nu este identic, însă explică motivul pentru care vă aflați aici. Acum, poate vreți să le citiți?
L-am privit fix; Richard Bruce nu a reacționat deloc, iar Jack McKinstry a râs zgomotos.
— Plicuri în camerele noastre! Iată o întorsătură *fascinantă*! Cât mister! Ce naiba-ar putea fi? Cheia jocului? Motivul vânătorii? Poza gazdei cu autograf? Așa se amuză Strode, punând plicuri în camerele noastre! Bine jucat, Castleberry, bine jucat!
Richard Bruce părăsi camera fără un cuvânt; l-am urmat îndeaproape. La etaj, l-am văzut deschizând ușa unei odăi aflate în capătul opus al holului. Am intrat și-am încuiat imediat; un plic mare, cu numele meu scris pe el, zăcea pe pat. Tocmai îl deschideam când am auzit ușa de vizavi închizându-se — desigur, nu putea fi decât Jack.
Plicul conținea mai multe hârtii. Deasupra era o fotografie a declarației lui Ozzi Rogers, în care afirma că am vrut să-l angajez pentru a-mi ucide părinții. Eram mâniată și scârbită de cele citite; niciodată nu-i vorbisem lui Ozzie despre părinții mei — asta o știa de la Strode sau de la Castleberry — și nici nu încercasem să-l angajez. Deși Ozzie prezenta lucrurile ca și cum el renunțase la afacere, de fapt eu renunțasem. Întregul meu viitor depindea de un mitocan ca Ozzie Rogers. Dedesubt, era o copie a unui raport semnat de un detectiv particular, William Pierce. El aflase câți bani moștenisem, că eram la Boston când părinții mei muriseră și că, în ambele cazuri, nu se făcuse autopsie. Atașase la raport și cópii după certificatele de deces ale părinților mei.
Ultima hârtie conținea un singur rând, bătut la mașină: „Acum caută în sertarul de jos, de la capătul mesei, pe partea stângă."
Vânătoare, într-adevăr. În sertar se afla un minicasetofon. L-am pornit și am auzit vocea lui A.J. Strode:
„Deci Jo, ai citit toate hârtiile? Pe astea le vrei, nu-i așa? Bine, îmi voi respecta promisiunea făcută. Vei primi originalele, dacă voi cumpăra acțiunile tale. Dar este o piedică — de fapt, chiar două, și sunt sigur că le cunoști deja. Tu, Bruce și McKinstry dețineți fiecare câte un pachet de acțiuni la *Compania House of Glass*, acțiuni de care am nevoie, dar numai de un pachet, și-l voi cumpăra de la unul singur. Întâmplător, oferta a scăzut — ar fi trebuit să accepți una dintre ofertele mele anterioare — dar nu asta este problema; mă întreb, de la cine voi cumpăra? Asta e o dilemă la care nu am soluție. Nu știu de la cine voi cumpăra — nu am nici cea mai vagă idee. Așa că voi îmi veți da soluția, tu și cei doi amici, criminali ca și tine. Ah, da, trebuie să te avertizez — Bruce și McKinstry au motive tot atât de întemeiate ca și tine să-și dorească încheierea tranzacției. Voi trei veți decide cine vinde.
Și, dacă nu ai ghicit deja restul, ți-l voi spune eu. Dacă la sfârșit voi cumpăra de la unul dintre bărbați, Jo, originalele hârtiilor din plic vor ajunge la poliția din Boston. De asemenea și la ziare. Îți promit că ziarul

meu va ține cel puțin o săptămână, pe prima pagină, această poveste. Și televiziunea — să n-o uităm! Vei apărea în foarte multe prim-planuri. Va trebui să fii convingătoare. Jo, să găsești calea să-i determini pe Bruce și McKinstry să meargă *ei* la închisoare în locul tău. Ai timp până duminică seară, la ora nouă. Atunci se trage linia finală. Dacă nu hotărâți nimic până atunci, vă denunț pe toți trei.

Când ați ajuns la o concluzie, sunați la numărul 555-4109. Vă răspunde Castleberry — cu mine nu veți vorbi și nu mă veți vedea deloc. Și nu vă osteniți să aflați unde sunt! În acest moment, Castleberry este deja plecat, iar personalul casei nu știe nimic. Nu vă pierdeți timpul cu servitorii sau cu corpul de gardă; tot ce știu ei este că au misiunea de a vă hrăni, de a vă purta de grijă și de a vă păzi cât timp lipsesc.

Repet numărul, 555-4109. Aveți două zile întregi ca să luați o hotărâre.

Distracție plăcută!"

Casetofonul mergea în gol, nu se mai auzea nimic; l-am închis. Apoi am intrat în baie și am vărsat.

Am auzit pe cineva alergând cu zgomot pe scări, dar nu mă interesa cine era. M-am prăbușit în scaunul de lângă fereastră, privind în noapte. Încă mai îmi era greață și-mi simțeam pielea rece și umedă. Nu reușeam să-mi pun ordine în gândurile care se învălmășeau, toate, în capul meu. Aveam nevoie de ajutor; de ceva bun și curat, ordonat.

Bach.

Am stat la fereastră și am cântat în gând *Presto* din Sonata nr. 1. M-am concentrat asupra jocului degetelor. Am exersat mișcarea mai rapidă a cotului. Aproape de sfârșit, ieșisem din starea de șoc; respiram normal și temperatura mai scăzuse.

Strode ne întinsese la toți o cursă, din plăcerea de a tăia creanga la doi dintre noi. Dar obținuse deja ceea ce-și dorise. Jack avea dreptate: Strode se distra pe socoteala noastră în acest week-end, însă unde erau spectatorii?

Cineva ciocăni la ușă. Am deschis. În fața mea stătea Richard Bruce, ce părea netulburat de ceea ce auzise la minicasetofonul său. Involuntar, m-am gândit că Richard era unul dintre acei bărbați care arătau tot mai bine, pe măsură ce îmbătrâneau; într-adevăr, sosise momentul potrivit pentru astfel de gânduri!

— Hai să stăm de vorbă toți trei, spuse el.

Am ieșit în hol.

— Unde este Jack?

— La parter, încearcă să tragă de limbă paznicii, dar aceștia nu știu nimic.

Am coborât scările.

— Numărul de telefon pe care ni l-a dat Strode...

— Am sunat. O înregistrare.

— Castleberry?

— Da. Va răspunde la telefon când va considera că am avut timp să luăm o decizie.

— Deci a plecat deja.

— De îndată ce-am terminat cina. Mi-a spus paznicul.

I-am găsit pe Jack McKinstry și pe omul de pază în sala monitoarelor.

— Băiatul ăsta de aici, însărcinat cu protecția întregii case a lui Strode, pretinde că nu știe unde este patronul său. Nu vi se pare curios? Ce zici? Îl credem sau nu?

— Nu sunt secretară, McKinstry, spuse omul furios. Domnul Strode mi-a comunicat că vor fi trei musafiri în casă, în perioada absenței lui. Mi-a dat numele voastre și mi-a indicat camerele. Asta-i tot ce știu.

— Poate că spune adevărul, Jack, am început eu. Strode nu este obligat să comunice tuturor unde se află și, mai ales, într-un moment ca ăsta.

— E posibil ca nici Castleberry să nu știe, completă Richard Bruce.

— Da, cred că ai dreptate, oftă Jack. Se întoarse către paznic și continuă: Uite ce-i, omule, îmi cer scuze, eram cam nervos și m-am descărcat pe tine. Mă ierți, da?

— Da, domnule McKinstry, mormăi paznicul rigid.

Ce ciudat; în asemenea momente, Jack încerca să fie amabil cu paznicul.

— Camerele de luat vederi cu care este înțesată casa, transmit și sunet sau doar imagini? I-am întrebat.

— Nu, doamnă, numai imagini. Există un singur microfon în sala de conferințe. Domnului Strode îi place să înregistreze unele întâlniri de afaceri.

— Deci trebuie să evităm sala de conferințe, murmură Jack, prinzându-mă de cot. Hai să mergem, Richard.

Ne conduse în sala de proiecție, unde îl întâlnisem prima oară. Toți fixam camera de luat vederi prin care ne era spionată fiecare mișcare. Fără un cuvânt, Richard Bruce își scoase haina și o acoperi cu ea. Cămașa, acum vedeam, era din mătase... Și îi venea bine.

Jack sună la bucătărie.

— Alcool, spuse în receptor, foarte mult, de toate felurile, și gheață, și pahare! Și repede!

Am așteptat sosirea servitoarei care aduse o masă pe rotile plină cu sticle. După ce ne-am servit toți, am început:

— Pot să vă spun că nu am nici o idee, însă sunt receptivă la orice propunere.

— În primul rând, spuse Jack, trebuie să ne unim și să nu-i facem jocul lui Strode. Nu putem hotărî ca unul dintre noi să fie liber, iar ceilalți doi să înfunde pușcăria. Trebuie să luptăm. *Strode* este dușmanul meu și nicidecum voi doi. Ce părere aveți?

— De acord, zise scurt Richard Bruce.

A dat din cap, confirmând:

— În regulă, Richard, știu că Strode ne are la mână pe mine și pe Jo... Cred că și tu ești în aceeași situație.

— Da, așa este, și tocmai asta-i problema. Strode are niște așa-zise dovezi care mă pot duce la spânzurătoare, și dacă și voi sunteți în aceeași

situație, nici unul dintre noi nu poate pleca de aici, pur și simplu. Atunci Strode ar folosi dovezile împotriva noastră.

— Suntem convinși de asta. Trebuie să încercăm să punem mâna pe originale, ăsta-i primul lucru de care trebuie să ne ocupăm. Aveți vreo idee?

— Hârtiile nu pot fi aici, i-am spus. Oricum nu atât timp cât suntem *și noi* aici, și mă îndoiesc că le-ar fi lăsat la birou. Richard, tu unde ai ascunde așa ceva?

— Le-aș încuia în seif sau le-aș depune la bancă.

— Cred că nici unul dintre noi nu este spărgător de seifuri, băiguț Jack. Rahat!

Toți eram posomorâți. M-am ridicat să-mi umplu paharul cu apă și gheață. Mă amețisem.

— Dacă am ști măcar unde se află Strode, murmură Jack.

— Și la ce ne-ar folosi? L-am obliga să ne dea originalele? Cum? Să-l batem, să-l torturăm?

— Cred c-ar fi amuzant, zâmbi Jack.

— Eu aș avea o singură dorință pe lumea asta, să-i plătim lui Strode cu aceeași monedă, să-l punem și pe el în situația în care suntem noi acum. Ar fi într-adevăr amuzant.

— Asta mi-aș dori și eu, zise Richard, dacă vom scăpa vreodată. Mi-ar plăcea să-l am la mână pe acest nemernic.

— Da, da, și mie, interveni Jack. Poate-ar trebui să-l ucidem pe ticălos.

Am schimbat cu Richard o privire rapidă.

— Asta n-ar schimba cu nimic situația, am comentat, dovezile rămân în continuare.

— Hei, am spus și eu așa, retractă Jack.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar muri Strode? Cine ar avea acces la dovezi? întrebă Bruce.

— Castleberry, am răspuns noi într-un glas.

— Castleberry poate fi cumpărat. De fapt, asta ar cam fi soluția.

— De unde știi? m-am mirat eu.

— Toți Castleberry-i din lume pot fi cumpărați, genul de oameni care trăiesc în umbra unor tipi puternici... Ce fac când stăpânul lor moare? Nu pot trăi independent și vor căuta un alt stăpân pe lângă care să trăiască.

— Așa ca tine?

— Ca mine, ca tine sau chiar ca Jo, deși, la prima vedere, ea nu corespunde cu imaginea tradițională a unui om puternic.

— Mulțumesc, am spus sec.

— Cu plăcere. Strode nu este infailibil. Îți poți face o bună idee despre oameni, studiind persoane apropiate lor. De îndată ce Strode va dispărea, când îi va veni timpul, Castleberry va trebui să se pună la adăpost, și el știe cât sunt de valoroase dovezile. Probabil că primul lucru pe care-l va face, va încerca să negocieze cu noi. Și dacă cere bani... Nu va fi nici o problemă. Iar dacă vrea o slujbă, cu i-o pot oferi.

— Cu ce te ocupi, Richard? l-am întrebat.

— Transporturi maritime. *Liniile Maritime Bruce*.

— Ia să vedem dacă am înțeles, zise Jack ironic. Îi dibuim urma lui Strode și ne ducem peste el să-i facem felul. Apoi mai trebuie doar să-l cumpărăm pe Castleberry, oferindu-i bani sau o slujbă, și după aceea trăim fericiți până la adânci bătrânețe? Am prins ideea, Richard?

— Economisește-ți resursele, copilule-minune, i-o tăie Richard. Avem nevoie unul de celălalt în treaba asta. E o *idee*. Un punct de plecare. Am sugerat doar că este mult mai ușor să tratezi cu Castleberry decât cu Strode.

Lui Jack nu-i plăcu apelativul, copil-minune.

— Este o idee *tâmpită*. Totul se bazează pe supoziția că găsim ascunzătoarea lui Strode. Ai uitat unde te afli, omule! Camere de luat vederi, paznici, totul este măsurat, *controlat*. Nu putem noi să-l găsim pe Strode, dacă el nu vrea să fie găsit.

— Totuși, trebuie să știe cineva unde se află.

— De ce? Ar fi putut să plece singur, să se înregistreze undeva, într-un hotel, sub un nume fals. Jo, nu cumva îți surâde ideea asta trăsnită? Să-l ucidem pe Strode... Și apoi să ne încercăm șansa cu Castleberry.

— Bineînțeles că nu-mi place, dar este singura propunere concretă de până acum.

Jack ne privi pe amândoi de mai multe ori.

— Sunteți nebuni amândoi! Stați calm și vorbiți despre *crimă* ca despre un lucru banal. Cu asta vă are Strode la mână? Sunteți criminali?

— Sunt violonistă, șuierai eu.

Richard păru surprins.

— Violonistă?

— Pentru Dumnezeu, Bruce! izbucni Jack, doar ți-a zis Castleberry că ea este Joanna Gillespie. Nu-ți spune nimic numele ei? Este cea mai vestită violonistă din lume, cea mai bună! Doamne!

— Încântat de cunoștință, glăsui Bruce politicos.

Am ridicat din umeri.

— Jack, în loc să țipi ai face bine să vii cu o altă idee, dacă asta nu-ți place.

— Hei, uitați ce-am spus, m-a luat gura pe dinainte. Se pare că mă adaptez greu la situația de față. Am să-mi revin, în regulă? Richard, îmi pare rău, Jo, îmi cer scuze. Doamne, îmi pare nespus de rău, dar hai să abandonăm pe moment ideea uciderii lui Strode. Se încruntă. Pentru un singur motiv: nu am avut inspirația să aduc o armă cu mine.

— Eu, în schimb, am avut.

Ceilalți doi se holbară la mine. Le-am povestit scena de la hotel.

— Am sperat că voi avea ocazia s-o repet... Și poate să-l oblig să-mi dea originalele dovezilor. Nici nu mi-am închipuit că nu va fi aici.

— Unde este pistolul acum? întrebă Richard.

— Ascuns, în camera mea.

— Când l-ai văzut ultima oară? Înainte sau după cină?

Acum era rândul meu să mă holbez.

— Crezi că ar fi putut să-l ia cineva?

— Trebuie să verificăm. Cineva a intrat peste tot, să lase plicurile. E posibil să fi fost un membru al corpului de pază.

Richard își luă haina de pe camera de luat vederi și am urcat în odaia mea. În momentul în care am pus mâna pe pernă, am știut că pistolul nu mai era acolo. Am deschis totuși fermoarul să verific; m-am uitat și la celelalte trei perne... zadarnic.

— Nu mai este. Asta înseamnă fie că au făcut percheziție în timpul cinei, fie Castleberry a mințit când a spus că nu există camere de luat vederi, iar eu l-am crezut pe cuvânt.

— Am mai crezut și pe altcineva pe cuvânt, sublinie Jack, paznicul a zis că nu există microfoane. Probabil că a ascultat tot ce am vorbit.

Richard se îndreptă spre ușă.

— Jack, vino cu mine, iar tu rămâi în cameră.

Ieși fără să aștepte răspuns.

— Da' știu că-i place să comande, bombăni Jack și plecă fără grabă.

Peste câteva minute sună telefonul. Era Jack.

— Totul e-n regulă, începu el, vesel, paznicul a spus adevărul. Nu există microfoane decât în sala de conferințe. Jo, orice s-ar întâmpla, încearcă să nu-l superi pe Bruce. Dumnezeule, să fi văzut cum a băgat groaza în omul ăla — uau! Tremura pur și simplu!

— Unde sunt acum?

— În hol. Castleberry, năstrușnicul, a mințit când a zis că nu există camere de luat vederi în apartamentele de oaspeți. În acest moment, mă uit chiar la tine. Jo, trebuie să intri peste tot, avem nevoie de un loc nesupravegheat, dacă există cumva.

Am închis telefonul și am pătruns în odaia de vizavi. Am ridicat receptorul.

— Sunt în camera ta.

— Te văd. Continuă.

Am plecat mai departe. În toate încăperile de la etaj existau camere de luat vederi, dar erau așa de bine ascunse, că nu le puteam găsi.

— Bine, bine, spuse Jack la telefon când am ajuns în ultima cameră. Se pare că simpatica noastră gazdă nu are încredere în nimeni — așteaptă puțin.

Îl auzeam discutând cu cineva.

— Paznicul ți-a luat arma. Susține că ăsta este rostul camerelor de luat vederi, să supravegheze dacă cineva aduce arme în casă. Ce-ți sugerează asta despre Strode?

— Unde este pistolul meu?

— L-a luat Castleberry când a plecat.

— Grozav!

— Da. Închide, venim sus.

L-au adus pe paznic cu ei și l-au obligat să le arate unde se aflau camerele de luat vederi; erau și în baie. Nesuferitul ăsta mă privise și când îmi făcusem duș.

— Ai o slujbă minunată, spuse Jack. Există vreun loc în casa asta necontrolat?

— Dormitorul lui Strode și biblioteca de la etaj — aflate în cealaltă aripă.

— Ești sigur că nu mai sunt și alte camere de luat vederi, în apartamentele de oaspeți? întrebă blând Bruce.

— Da, domnule, pe Dumnezeul meu, domnul Bruce, numai una.

Paznicul era înfricoșat. Cu ce ar fi putut să-l sperie Richard?

— Acoperă-le, ordonă Richard.

Paznicul se repezi pe scări și se întoarse curând cu niște bucăți de carton pe care le lipi pe obiectivele camerelor de luat vederi.

— Mai doriți ceva, domnule Bruce?

— Nu, întoarce-te la post.

Paznicul zori către ieșire, lovindu-l pe Jack din viteză. Ne aflam în camera lui Richard.

— Dacă tot l-ai speriat așa de tare, de ce nu i-ai ordonat să închidă monitoarele, pur și simplu? l-am întrebat.

Richard zâmbi.

— Crezi că n-ar fi fost ispitit să tragă cu ochiul, din când în când? Nu, nu era cea mai bună soluție și nici nu-l putem da afară; s-ar duce direct la poliție. Singurul lucru de care îi este teamă, acum, este să nu afle Strode cât de ușor a cedat. Nu ne va da de furcă.

Am stat până la patru dimineața. S-au emis tot felul de idei și planuri pe care le-am discutat, le-am analizat și le-am abandonat. Eu susțineam că singurul mod de a-l neutraliza pe Strode era să-l avem noi pe el cu ceva la mână — să confecționăm o dovadă, dacă trebuia, dar ceilalți doi spuneau că nu exista timp suficient pentru asta și continuau cu alte argumente. Jack avea un obicei supărător de a bate darabana cu degetele în timp ce se gândea. La un moment dat, nu l-am mai suportat și am început să fluier o uvertură după ritmul degetelor sale și atunci, în sfârșit, s-a oprit. Dar, degeaba, nu eram în stare să elaborăm un plan eficient. Aproape toate ideile se învârteau într-un fel în jurul lui Castleberry, iar el nu avea de gând să răspundă la telefon. Am sunat la miezul nopții, la unu, la două, la trei dimineața. Degeaba.

În sfârșit, am renunțat pentru noaptea aceea. Eram frânți. Deși mocnită de oboseală, am reușit să rontăi un pachet de biscuiți cu brânză, pe care îl aduseserm cu mine, și de abia mi-am scos hainele, înainte de a cădea pe pat.

Dar, spre surprinderea mea, nu am putut să adorm. Eram așa de agitată, încât îmi era imposibil să închid ochii. Îmi treceau prin față imagini din timpul zilei și, peste toate, se suprapunea figura lui Strode. Cine era Strode de reușise să mă aducă în halul ăsta? *Reușise să mă îngenuncheze!*

Strode era cu un an sau doi mai bătrân decât tatăl meu.

Bărbații din această generație îmi pricinuiseră multe probleme, erau nerăbdători să-mi spună ce trebuie să fac, fiind convinși că aveau dreptul să procedeze așa. Am concediat primul manager atunci când a început

să se comporte astfel, să adopte o atitudine paternă vizavi de mine: era ultimul lucru din lume pe care mi l-aș fi dorit — un tată. Într-un fel, tatăl meu mă oferise pe tavă lui Strode. Încă din copilărie, în mod inconștient, mă pregătise pentru clipa asta.

Chiar dacă aș fi înțeles ce se petrecea la vremea respectivă, tot nu aș fi putut să mă plâng nimănui de abuz, în sensul în care era înțeles abuzul atunci. Nu mă bătuse niciodată, nu mă atinsese niciodată în locurile intime și nici nu-mi ceruse să-l ating, dar, când am împlinit cinci ani, am învățat deosebirea dintre băieți și fete. Am aflat, deoarece mi-a arătat. Avea un sex în erecție, enorm, și mi-a spus grav că tot ce-și doreau bărbații mai mult pe lume era să îndese chestia aia enormă înăuntrul unei fetițe, așa ca mine. Eram atât de speriată, încât nu puteam să plâng. Mi-a zis să nu am încredere în nici un bărbat în afară de el. Era bolnav, bineînțeles, dar un copil de cinci ani nu avea cum să știe asta.

În fiecare zi îmi spunea că nimeni nu mă va iubi așa cum mă iubea el, și apoi aștepta să-i șoptesc și cu cât de mult îl iubesc. Am aflat curând că puteam scăpa repede de el afișând un entuziasm pe care îl simțeam din ce în ce mai fals. Pentru tot ceea ce primeam, plăteam cu un sărut sau cu o îmbrățișare, un bun antrenament pentru o potențială prostituată. Am învățat toate formele sub care se poate exprima recunoștința, cum și când să le folosesc. Singurul scop în viața mea trebuia să fie câștigarea acordului său, în tot ceea ce făceam. Când încercam să-i spun mamei că totuși ceva nu-i în regulă cu tata, îmi închidea gura imediat: „Ascultă-l pe tatăl tău, draga mea!" Sau: „Fii fericită că ai un asemenea tată, care te iubește."

Așa că trebuia să rămân „fetița lui tăticu'" toată viața: acesta era viitorul pe care mi-l făureau. Numai muzica m-a salvat, muzica interpretată de alții și cea pe care reușeam s-o cânt eu. Tata se enerva câteodată, când petreceam prea mult timp exersând, dar, în general, mă lăsa în pace. În schimb, mama nu ezita să mă întrerupă atunci când credea că este cazul să mă odihnesc, odihnă pe care o considera esențială pentru sănătatea mea. Era o femeie leneșă, potrivită în rolul de diabetică, și credea că nu e decent ca fiica ei, suferind de aceeași boală, să fie atât de activă, punând astfel sub semnul întrebării propria-i inactivitate. Sunt convinsă că totuși mama nu-și prea făcea astfel de probleme.

Odihna obligatorie era la ordinea zilei. Ah, cât de mult uram asta! Curând am învățat să iau partituri cu mine în pat, cel puțin memoram dacă nu puteam exersa. Pe la vârsta de zece ani le-am cerut să mă trimită la *Conservatorul New England*, pentru a-mi continua pregătirea. „Dar tu ești bolnavă", mi-a spus mama. „Te vor mânca de vie", adăuga tata. Doi ani de zile m-am chinuit să-i conving să spună da. Doi ani din viață pierduți. Apoi, la vârsta de șaptesprezece ani, când le-am zis că intenționez să-mi fac o carieră din muzică, tata a făcut un preinfarct. O formă ușoară, dar acesta a fost începutul. În spital fiind, mi-a spus că nu voi rezista nici măcar o lună în încercarea aceasta, și că, pe de altă parte, aveam datoria să stau acasă și să-l îngrijesc. I-am sugerat că asta ar fi mai degrabă datoria mamei. Dar, fără menajamente, mi-a aruncat în față că cu

voi trăi mai mult decât ea, şi-i voi fi astfel mult mai utilă. Curând am început să tipăm unul la altul, până când o asistentă, îngrozită de ceea ce se întâmpla, m-a dat afară din cameră.

Am părăsit spitalul şi m-am rupt de ei. Am muncit ca un câine, deşi pare idiot să vorbeşti astfel despre ceva care-ţi face mare plăcere. Am întâlnit foarte mulţi oameni şi am descoperit că pot sta de vorbă cu ei. Am făcut greşeli şi le-am reparat. Am învăţat că există bărbaţi în care pot avea încredere, în ciuda lecţiei învăţate la cinci ani de la tatăl meu (pe care apoi mi-a repetat-o la nesfârşit). Câteodată, mă întrebam dacă în viaţa sexuală tatăl meu cunoscuse mulţumirea adevărată; oare ce-l pervertise?

Am debutat la *Carnegie Hall*, iar în timpul primului turneu am fost tratată cu mult respect. Am început să cânt cu marile orchestre, să fac înregistrări şi să apar la televiziune, trezindu-mă într-o bună zi o mare celebritate. De la o izolare totală, ajunsesem să fiu înconjurată de o mulţime de oameni — şi asta îmi făcea plăcere.

Părinţii mei priveau cu îngăduinţă toate acestea, ca pe o abatere temporară de la normal, aşteptând răbdători să-mi revin şi să mă întorc degrabă acasă. *Răbdători*. De mai multe ori tata a încercat să mă convingă să donez câştigurile mele unor asociaţii de binefacere, deoarece vroia să rămân dependentă de banii lui. Cu trecerea anilor, mama devenea tot mai pasivă şi ncajutorată; prefera să întrebe pe cineva cât este ceasul decât să facă efortul să se uite singură.

Apoi, dintr-o dată, lucrurile s-au precipitat. Diabetul tatei s-a agravat, adăugându-se şi un emfizem pulmonar, şi mama a făcut nefrită, iar doctorul a spus că nu i se poate face transplant. Mama a căzut la pat, de unde nu s-a mai ridicat niciodată. Apoi tata a avut al doilea infarct, mai grav decât primul. El întotdeauna s-a bucurat de viaţă: era un tip robust, fuma şi în permanenţă avea un pahar în mână. Când s-a întors de la spital, mi-a comunicat ceea ce aveam de făcut de acum încolo. Asistentele care îl îngrijeau, deşi se pricepeau, erau străine. Era timpul să-mi vin în fire, să mă aşez şi să-mi fac datoria. Puteam să cânt în continuare, acasă, dacă doream, cu condiţia să nu-i stric somnul. A ţinut să-mi atragă atenţia că dacă nu mi-ar fi plătit lecţiile de vioară, din banii lui, nu aş fi cântat niciodată. Venise momentul să mă potolesc, şi dacă nu ascultam, şi nu-mi asumam responsabilitatea, va anunţa toate ziarele că faimoasa violonistă Joanna Gillespie îşi părăsise părinţii bolnavi, lăsându-i să moară singuri şi neîngrijiţi de nimeni, în timp ce ea se distra.

Mama nu mi-a cerut niciodată să renunţ la cariera mea şi să-i îngrijesc, deoarece nici ea nu se gândea că aş putea să fac altfel.

Şi A.J. Strode crede că i-am ucis *pentru bani*.

5

JACK MCKINSTRY, SÂMBĂTĂ:

Ascultați-mă pe mine. A J. Strode e un drăguț în felul lui: mai întâi te încolțește din toate părțile, încât ai senzația că nu mai scapi niciodată, apoi, încet, încet, te obișnuiești și chiar accepți condițiile impuse de el, fiind bucuros că totul se va termina și vei scăpa de el, dar abia atunci *te termină*. Merge până în pânzele albe.

Banii, banii, banii fac lumea să se miște, chiar așa. În nici un caz nu-i pot convinge pe ceilalți doi să mă lase pe mine să-i vând lui Strode, așa că le-am propus jocul „cei trei mușchetari". Joanna Gillespie mă place — am fost convins de asta de la prima privire pe care mi-a aruncat-o, dar nimic mai mult; nu este genul de femeie care să se sacrifice, iar lui Richard Bruce îi place să-și asume responsabilități; într-un fel, seamănă cu A.J. Strode. Nu, singura soluție e să-i pun la treabă să-și salveze pielea lor, salvându-mă și pe mine în același timp. Unul pentru toți și toți pentru ce va fi.

Pe la șase dimineața m-am trezit. Tocmai mă întorceam de la toaletă, când am auzit voci în camera de vizavi. M-am uitat și am văzut-o pe cameristă ducând un recipient cu suc de portocale în camera lui Jo. Uitasem că Joanna Gillespie este diabetică, iar organismul ei reacționase ca atare. Femeia se învârtea în jurul patului, neștiind ce să facă; am intrat și i-am spus să plece. Jo arăta tare prost. M-am așezat lângă ea, ținând-o de mână. Se calmă repede și adormi. Din fericire, nu puteam să dorm oriunde, așa că am mutăit într-un scaun, lângă patul ei, astfel încât să mă vadă când se va trezi. Au trecut câteva ore și la sculare se simțea mult mai bine. Am strâns-o în brațe și am plecat în camera mea. Timpul nostru era foarte prețios.

Atât Jo, cât și cu aveam ocarcăne când ne-am întâlnit la micul dejun. M-a salutat, mângâindu-mă pe mână. Progres! Richard Bruce sosi în pas

vioi, ca la o paradă militară. Arăta la fel de bine ca și aseară la cină: numai culoarea costumului era alta. Deh, purta costum și cravată, sâmbăta, la micul dejun.

Tipul preluă inițiativa:

— Ar trebui să facem niște cercetări. Paznicul a spus că singurele încăperi necontrolate prin camere de luat vederi sunt dormitorul și biblioteca particulară ale lui Strode. Ar fi bine să le cercetăm niței.

— Nu văd de ce, am răspuns oftând. Doar nu-ți închipui că păstrează aici dovezile. Ce rost are?

— Poate dibuim vreun indiciu. De exemplu, poate are o casă de vacanță în Connecticut, unde l-am putea găsi.

— Nu-i o idee rea, spuse Jo. Dar la ce bun să dăm de el? Tot nu-l putem obliga să ne ofere dovezile.

În discuțiile din seara precedentă, planul lui Jo era să găsim niște dovezi solide împotriva lui Strode, astfel încât să ne pună pe picior de egalitate cu el și să-l forțăm să ne dea originalele. Dar asta necesita prea mult timp, or timpul nostru expira duminică seara, la ora nouă.

— Hai să începem cu începutul, spuse Richard. Să vedem mai întâi ce găsim.

Am găsit ambele uși încuiate.

— Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta. *Tu* ai fi putut să te aștepți la asta, Richard Bruce, Atoateștiutorul. Acum ce facem?

— Nu putem sparge ușa, nici forța broasca — ne văd pe monitoare, adăugă Jo.

Erau camere de luat vederi la fiecare capăt al holului și câte una în fața intrărilor; numai în *spatele* ușilor nu existau.

— Pun pariu că ușile nu pot fi forțate, am spus. Hai să ne plimbăm un pic afară. Mi-ar plăcea să arunc o privire de jur-împrejur.

— Te gândești la ferestre? întrebă Richard. Mai mult ca sigur că sunt conectate la un sistem de alarmă.

— Dar nu în timpul zilei. Menajerele trebuie să deschidă, să aerisească din când în când. Hai afară să ne uităm.

În curte se afla o alee care înconjura casa. Am observat multe ferestre deschise, deci ipoteza lui Jo stătea în picioare. Mă și vedeam cățărându-mă pe pereți și escaladând fereastra de la dormitor, dar zidul era neted, făcând imposibilă ascensiunea. Ne-a luat ceva timp până când am localizat ferestrele care ne interesau și... surpriză! Una dintre ele stătea larg deschisă.

— Dumnezeule, murmură Jo, poate că de fapt a fost aici tot timpul?

Chiar atunci camerista închise geamul; nu, Strode nu fusese și nu era aici.

— Așteptați, le-am spus celorlalți doi și am fugit în casă. Am ajuns sus, în capul scărilor, tocmai când camerista începea să coboare. Era încărcată cu tot felul de mături, perii și cârpe de șters praful.

— Vai, draga mea, ai așa de multe de cărat. Dă-mi voie să te ajut, ești așa fragilă. Sunt la dispoziția ta.

În locul refuzului obișnuit, pe care ar fi trebuit să mi-l adreseze dacă ar fi fost o cameristă bine educată, ea spuse:

— Dacă vrei să mă ajuți, atunci pune mâna.

Am preluat o parte din perii.

— Probabil că ești nouă pe aici.

Se încruntă.

— De un'știi?

— Nu ai devenit invizibilă, ca restul personalului.

Începu să râdă și am coborât scările sporovăind. Am urmat-o până în spatele casei, unde ne-am întâlnit cu o femeie bătrână, îmbrăcată într-o rochie albastră — menajera —, care s-a încruntat când a văzut că o ajut pe tânără să-și pună periile într-o debara de lângă bucătărie.

— Cred c-ai încurcat-o, îi șoptii cameristei.

— N-ar fi prima oară, îmi răspunse. Scoase din buzunar o cheie, pe care o puse într-un dulap aflat pe perete. Nu-ți face griji.

— Ești sigură?

— Da.

Am încercat să-i spun ceva menajerei, dar aceasta mă privi, încruntată, așa că m-am gândit să mă retrag. I-am găsit pe Jo și pe Richard așezați la o masă în curte.

— Problema e rezolvată pe jumătate, le-am zis, așezându-mă. Știu unde se păstrează cheia de la camera lui Strode.

— Unde? întrebară amândoi într-un glas.

— Într-un dulap din perete, lângă bucătărie, care se încuie și el, dar acum este descuiat.

— Și de ce n-ai luat-o? făcu Jo.

— Erau doi martori. Aveți puțină răbdare.

Am așteptat o jumătate de oră; pentru a nu da de bănuit, a plecat Jo după cheie. I-am spus că este ultimul cui din dreapta, pe al doilea rând: la întoarcere, Jo strângea bine cheia în mână. Richard s-a dus să-i distragă atenția paznicului (altul decât cel de ieri), iar Jo și cu mine am numărat până la o sută și apoi ne-am îndreptat spre camera lui Strode.

Prima ușă pe care am descuiat-o a fost cea de la dormitorul lui Strode. Am închis-o repede în urma noastră și ne-am lipit de ea, cu inimile bătând nebunește. Era liniște; nici o alarmă nu s-a declanșat, nimeni nu a venit să controleze ce se întâmplă. Până aici, toate bune.

Dormitorul arăta, după regula casei, supradimensionat și înzorzonat. Patul era așa de mare, cum nu mai văzusem niciodată; probabil fusese făcut de comandă. În cameră se aflau numai obiectele pe care te aștepți să le găsești într-un dormitor. Am cercetat, am căutat, dar n-am găsit nici un dosar sau vreo hartă care să indice ascunzătoarea lui Strode.

De acolo se deschideau două uși, fiecare ducând la un vestiar cu baie propriu. Unul era gol.

— Cred că Strode e în perioada de schimbare a nevestei, am spus.

Celălalt vestiar era al lui Strode. Am căutat peste tot, fără rușine. Eram uluit de ceea ce vedeam — sertare întregi cu lenjerie de mătase.

— Jack, ia privește. Jo ținea deschisă o ușă care ducea direct în bibliotecă.

Aici se aflau patru corpuri de bibliotecă, un televizor, o canapea, un fotoliu și un birou. O fi fost ea biblioteca particulară, dar, mai mult ca sigur, tipul nu ținea acte aici. Nu erau chitanțe, nici corespondență sau registre de cheltuieli și nici dosare. Probabil că ținea totul la birou; locul acesta era pentru destindere, nu pentru lucru. Am găsit câteva hârtii și rapoarte despre diverse corporații, dar nici un indiciu folositor.

— Nimic, zise Jo, dezamăgită.

Mi-am pus mâna pe umerii ei.

— Ei, Jo, oricum trebuia să încercăm. Să facem tot ce ne stă în putință.

— Știu, dar încep să-mi pierd speranța.

Mă întrebam dacă o îmbrățișare prelungită, pasională, ar fi fost bine venită. Nu. Am sărutat-o rapid și i-am spus blând:

— Mai avem aproape două zile ca să găsim ceva. Acum trebuie să sperăm că Richard mai blochează încă monitoarele, să nu fim văzuți. Am lăsat ușa de la bibliotecă descuiată, pentru orice eventualitate. Am ieșit în hol și am coborât scările. Totul era în regulă.

Am zăbovit câteva secunde în fața ușii de la camera monitoarelor, astfel încât să ne vadă Richard. Când acesta a apărut, Jo i-a dat cheile și le-a dus la loc, făcându-și drum pe la bucătărie.

Când s-a întors Richard, ne-am dus în sala de proiecție. De data aceasta Richard n-a mai acoperit camera cu haina sa. I-am povestit că nu am găsit nimic, lucru pe care-l bănuia. Am stat acolo, evitând să ne privim în ochi. Nu am suportat să rămân mai mult de un minut, așa că m-am ridicat și am început să cercetez casetele video aflate pe perete. Dimineața era pe sfârșite și nu progresasem deloc! Nu-mi trecea prin cap nici o idee, dar mi-era groază să mă gândesc că vom ajunge în situația să tragem linie și să-l alegem pe supraviețuitor.

Oare cât timp trebuie să plătești pentru o greșeală? Dumnezeule, lanțul greșelilor mele nu se mai termina, orice făceam se întorcea împotriva mea. Corectam o greșeală și se dovedea că, de fapt, făcusem una mai mare. O corectam și pe aceasta, iar rezultatul era catastrofal. Totul trebuia să aibă un sfârșit, nu-i așa? Sigur că da: atârnat în știreang.

Numai de nu s-ar fi băgat Sandy, Robin și Chris. Acum ar fi fost în viață dacă și-ar fi văzut de treabă. Am *încercat* să-i țin deoparte, am făcut tot posibilul să-i fac să renunțe — dar ți-ai găsit? Spuneau: „Ah, nu Jack, nu ne poți lăsa!" Sau: „Îl iei pe Tony Dwyer și pe noi nu?" Ori: „Venim, Jack, bătrâne — venim oricum!"

Planul meu era să fiu singur cu Tony Dwyer în elicopter și ultimul lucru de care aveam nevoie erau martorii. Dwyer rămâne un ticălos: împrumuta oamenilor bani și apoi îi arăta cu degetul, zicând: „*El* îmi datorează bani, sau *ea*, sau *ei*" — numai așa devenea important. Și câtă plăcere i-a făcut să mă vadă agitându-mă, atunci când m-a amenințat că-i spune lui Phil despre banii pe care i-i datoram. Dar, la un moment dat,

am hotărât: *destul!* Am încetat să mă frământ și am început să mă gândesc cum aș putea face să-l opresc pe Tony Dwyer să mă mai joace pe degete.

Dar, Doamne, îndurare! Nu m-am gândit o clipă că Sandy, Robin și Chris ar putea să se urce în elicopter cu noi! *Țineam* la ei, îmi erau prieteni din colegiu. *De ce* or fi ales tocmai ziua aceea ca să meargă și ei? Și, mai mult, nici măcar nu mi-au dat voie să pilotez elicopterul. „Sunt prea multe lucruri noi, Jack, multe lucruri despre care nu știi nimic. Ia-o tine un pilot cu experiență."

Așa că în loc să fiu singur cu Tony Dwyer, în elicopter mai erau încă patru oameni. Nu știam ce să fac; îmi trebuise mult timp să-l conving pe Dwyer să meargă și el, deoarece îi era frică. Argumentul final a fost că era un tip în St.Tropez *care-mi* datora bani. Nu-mi acopeream întreaga datorie — rămânând astfel în continuare la mâna lui — dar era suficient ca să nu-i mai spună lui Phil. Chiar așa i-am zis: *destul de mulți bani ca să nu-i mai șoptești lui Phil.* Și a mușcat momeala.

Deși era unica șansă, deoarece altă dată nu l-aș mai fi prins în elicopter, îmi venea totuși să renunț. Și aș fi renunțat dacă Dwyer și-ar fi ținut gura. Dar n-a rezistat în fața acestui public neașteptat. A povestit că-i datoram mulți bani și că Phil avea de gând să-mi instituie o alocație lunară, ca unui puști, deoarece eram incapabil să-mi administrez lucrurile. Pe de altă parte, dacă Phil ar ști de niște datorii mai vechi, ar fi putut chiar să nu-mi dea nici măcar acea alocație.

Chris i-a spus să tacă din gură, dar el vorbea în continuare. A început să înșire nume, sume de bani și date; vreo două datorii erau vechi de cincisprezece ani. Pe prietenii mei îi deranjau cele spuse de Dwyer, dar pilotul — pe care nu-l mai văzusem până atunci — se bucura de cele auzite și se vedea că de abia așteaptă să povestească altcuiva, la rândul lui. Și Dwyer vorbea încontinuu.

Era prea mult. Asta nu se făcea; pur și simplu nu se făcea.

Și acum îmi vine cu amețeală când mă gândesc la Sandy, la Robin și la Chris. A fost un adevărat ghinion prezența lor în *acel* elicopter, în *acea* zi. Dacă nu s-ar fi băgat, sau dacă Dwyer și-ar fi ținut gura, sau dacă nu ar fi fost și pilotul acolo... Dar ăsta era numai începutul belelelor. Pilotul a sesizat manevra mea, s-a salvat, și de atunci mă șantajează. A trebuit să-mi iau o slujbă, la Phil, pentru a-l putea plăti.

A.J. Strode a descoperit totul și a început și el să mă amenințe. Și, până la urmă, ce s-a ales din tot? Acest week-end oribil.

M-am uitat la cei doi camarazi ai mei, întrebându-mă ce făcuseră *ei*? Am întrebat-o pe Joanna Gillespie cu ce-o avea Strode la mână, dar ea a evitat răspunsul, spunând că nu-i face plăcere să vorbească despre asta. Îmi închipuiam că nu putea fi mare lucru. Ce lucruri îngrozitoare ar putea face o violonistă de talie mondială? Pe Richard Bruce însă nu-l întrebasem nimic.

— La biroul lui, auzii ca prin vis vocea lui Richard, acolo trebuie să mergem să căutăm.

M-am uitat fix la el.

— Parcă tu spuneai ceva despre un seif în birou?

— Cifrul trebuie să fie notat undeva.

— Dumnezeule, Richard, dar chiar dacă am ajunge acolo, ar fi o muncă titanică!

— Atunci, cel mai bine este să începem imediat.

— Hai să încercăm, Jo. Oricum vreau să ieșim din casa asta.

— Doi contra unu, am oftat. Hai s-o facem, prieteni.

Hai s-o facem — ha! Să pătrunzi în biroul lui Strode? Cred că nici măcar n-o să putem intra în clădire.

În hol erau doi paznici, așezați la un pupitru plin cu monitoare, mult mai mare decât cel din casa lui Strode. Richard Bruce ciocăni la ușă și unul a venit să vadă ce dorim. I-am spus că avem întâlnire cu Castleberry, în biroul lui Strode, dar unul a răspuns că nu a fost informat și trebuie să așteptăm până vine domnul Castleberry. Chiar dacă el ne-ar da drumul, a completat, paznicul de la etajul domnului Strode nu ne-ar lăsa să ieșim din lift. Am renunțat la planul nostru.

— Mai ai și alte idei, Richard?

— Trebuie să încercăm, spuse acesta calm.

Și iată-ne stând acolo, pe 47 Street, începând ziua cu o tentativă eșuată de a sparge sistemul de apărare al lui Strode. Joanna Gillespie ne-a spus că trebuie să mănânce ceva. Am găsit un bar și ne-am așezat la o masă liberă, eu și Jo unul lângă altul, iar Richard vizavi. Meniul era alcătuit din nouă feluri de sandvișuri. Am comandat câte unul din fiecare și am început să mâncăm.

Richard și Jo schimbau încontinuu priviri, dar nu le-am dat importanță.

— Ai fost un copil-minune? am întrebat-o pe Jo.

— Nu, slavă Domnului. Se chinuia să culcagă o bucată de brânză dintre două felii de pâine. Aceștia, de obicei, își încheie cariera pe la douăzeci de ani. Eu am de gând să cânt cel puțin până la cincizeci.

Nu știu ce mi-a trecut prin cap, probabil creierul meu era în vacanță, și mi-a scăpat întrebarea:

— Crezi că tu vei fi aceea care îi va vinde lui Strode?

Jo tresări, speriată, iar privirea lui Richard Bruce îmi îngheță șira spinării.

— Hai, că amândoi v-ați gândit la asta, recunoașteți!

— Evident, *tu* te-ai gândit, spuse Jo, indignată. Cum rămâne cu înțelegerea noastră de a nu-i face jocul lui Strode?

— *Eu* o respect, am zis cu toată convingerea de care eram în stare, dar mă tot întreb dacă nu cumva voi doi aveți și alte gânduri. Ei?

Un moment tăcură amândoi. Apoi Richard începu:

— E devreme ca să renunțăm, mai avem timp.

— Așa gândesc și eu, spuse Jo.

Răsuflai ușurat, destul de sincer.

— În regulă, îmi pare rău că m-am îndoit. Pur și simplu e prea mult pentru mine — este în joc reputația întregii familii, nu numai a mea.

— *McKinstry Helicopters*, spuse Richard.

Am făcut un efort să nu par impresionat.

— Da, asta este, sunt unul din acei McKinstry. Numai dacă nu mă vor renega după week-end-ul ăsta.

— Chiar așa? întrebă Jo.

— Tot ce se poate. Fratele meu a crezut întotdeauna tot ceea ce i s-a spus.

I-am povestit lui Richard aceeași istorie pe care i-o spusesem și lui Jo, cum Strode confecționase niște probe care mă acuzau de accidentul de elicopter ce avusese loc acum patru ani, în Franța.

— În acel accident au *murit* oameni, am subliniat. Asta înseamnă că pot fi acuzat de crimă dacă poliția franceză îl crede pe Strode.

— Numai dacă se dovedește premeditarea, interveni Jo. Altfel te pot acuza de omor prin imprudență sau așa ceva, dar nu de crimă.

— O, acum urmează partea nostimă. Vedeți, eram în elicopter când a avut loc accidentul și au scăpat numai două persoane. Cea de-a doua este pilotul, și Strode l-a cumpărat ca să declare că am provocat intenționat accidentul.

— De ce? întrebă Richard.

— De ce sunt bănuit? Povestea lui Strode este că datoram bani unuia dintre pasageri și, ca să scap de el, i-am ucis pe toți. Dumnezeule! În primul rând, nu obișnuiesc să-mi plimb creditorii cu elicopterul pe coasta Franței, iar în al doilea rând, ceilalți trei din elicopter îmi erau prieteni, îi cunoșteam de atâția ani... Este ca și cum aș fi pus la calc propriul meu sfârșit — țineam la ei, la viața lor, așa cum țin la a mea. Și oare, mi-aș fi pus viața în pericol numai ca să scap de plata unei datorii? E ridicol.

— Știi unde este pilotul?

— Nu. Strode l-a ascuns.

Lui Jo i se păru că citește ceva pe fața lui Richard Bruce.

— Așa a procedat și cu tine, Richard, nu? A găsit pe cineva care i-a semnat o declarație, și apoi a pus-o la adăpost.

— Exact așa s-a întâmplat.

Brusc, fără introducere, începu să ne vorbească despre un vas numit *Burly Girl*, care s-a scufundat împreună cu tot echipajul, iar el încasase asigurarea într-un moment în care avea urgentă nevoie de bani.

— Te temeai că te acuză că ai ucis — cât, patru oameni? Pe mine m-a acuzat de uciderea a treizeci și șapte!

Isuse, un criminal de asemenea talie stătea vizavi, la aceeași masă cu mine! Am rămas mut. Treizeci și șapte de oameni!

— Bine, dar dacă tot echipajul s-a scufundat, cine te acuză? întrebă Jo.

— Soția secundului. Aceasta i-a spus, ca s-o liniștească, că eu sunt de acord cu planul de scufundare a vasului, dacă șeful era în spatele afacerii... Și asta i-a înlăturat grijile femeii. De fapt, secundul și căpitanul

intraseră în niște afaceri care le-au scăpat de sub control. Și acum, mă așteaptă camera de gazare pentru că nenorocitul acela de marinar n-a avut curajul să spună adevărul.

— Este cuvântul tău împotriva cuvântului ei.

— Nu numai. Există și o scrisoare, expediată înainte de accident.

— Aha. Strode are scrisoarea.

— Ai ghicit. Ceva s-a întâmplat și lucrurile n-au ieșit cum fuseseră planificate, astfel că nici unul nu a scăpat. Iar cuvântul lor valorează de mii de ori mai mult decât al meu, pentru că ei sunt morți.

Îmi venea să-l aplaud, așa de bine juca. Tonul cel mai potrivit, privirea încurcată, expresia gurii — nimic exagerat. Eram fascinat. De ce, oare de ce, regele Richard de Bruce s-a hotărât, dintr-o dată, să ne dezvăluie aceste informații compromițătoare despre el? M-am uitat la Jo. Oare pentru ea o făcuse? Richard și cu ea aveau vreun plan?

— Nevasta secundului, pe ea o ține ascunsă Strode?

— Da, iar Castleberry mi-a spus că și-a schimbat și numele.

— Atunci n-o vei găsi niciodată pentru că nu vrea Strode, așa cum eu nu-l pot găsi pe Billy — pilotul. Cei doi *sunt dispăruți*. Să nu ne mai gândim la ei.

— Am și uitat. Soluția nu stă în găsirea văduvei și a pilotului și a?...

A, asta era. Vroia să știe ce făcuse Jo. Aceasta era conștientă că o priveam amândoi, așteptând ca ea să completeze propoziția. Dar n-a făcut-o; nu s-a agitat, nu s-a uitat în altă parte, *n-a făcut nimic*. Într-un târziu, am spus:

— Hai, Jo, noi ți-am împărtășit secretele noastre. Cu ce te are Strode la mână?

— Un ucigaș de profesie.

— Un... ucigaș?! am repetat uimit.

— Da, oftă Jo.

— Dar la ce-ți trebuia?

— A fost o greșeală și, de fapt, nici nu l-am angajat.

— Dar ai avut de gând. De ce?

— Nu contează. Ceea ce contează este faptul că Strode l-a găsit și l-a pus să semneze o declarație că i-am oferit un angajament, chestie pe care eu nu am făcut-o.

Tot nu răspunsese la întrebare.

— Pentru ce să-l angajezi? Hai, Jo, vorbește.

— Bine, bine, spuse ea, nervoasă. Strode l-a plătit să mă acuze că îl angajam... Să-mi ucidă părinții.

— Adică... pe *mama ta și pe tatăl tău*? Isuse Hristoase!

Asta era mult mai grav decât ceea ce făcuse Richard. Ba nu, stai puțin, fapta lui Richard părea mai gravă.

— Dar știu că Strode a căutat, nu glumă. Și care-ar fi fost motivul crimei?

— Banii. Amândoi au murit de curând — tata acum trei ani, iar mama la un an după el și am moștenit *mulți* bani. Așa că Strode crede că i-am ucis pentru bani.

— Ei, dar toată lumea știe că ești bogată, i-am zis eu, prinzând-o de mână. Nu va crede nimeni povestea asta.

Jack-Compătimitorul, un umăr pe care poți plânge, ăsta sunt eu.

— Ai încercat să-l cumperi pe ucigaș. Sau și el se ascunde? întrebă Richard.

— Nu, nu se ascunde. Este la el acasă, în Texas, dar Strode îl are la mână... Și nu pot face nimic. Am încercat.

— Știi, Jo, dintre toți tu stai cel mai rău. Regret, aș vrea să te pot ajuta...

Joanna încercă să-mi răspundă cu un zâmbet, când Richard dădu deoparte platourile de pe masă și-o luă de mână.

— Nu e simplu, Jo, tu l-ai căutat pe mercenar. Nu contează că până la urmă nu l-ai angajat. Ai avut de gând.

— Asta nu-i treaba voastră, spuse aceasta trăgându-și mâna.

— Ba da, este, din păcate. Așa cum ceea ce s-a întâmplat cu *Burly Girl* și cu elicopterul lui Jack este și treaba *ta*. Trebuie să știm totul unul despre celălalt dacă vrem să reușim. Nu mai poți da înapoi. Cred că nu ne-ai mărturisit totul.

N-am văzut niciodată o femeie să se transforme într-o fetiță de zece ani, dar jur că asta s-a întâmplat atunci, sub ochii noștri. Tot ceea ce o făcea pe Joanna Gillespie așa deosebită, dispăru. Mi se făcu pielea de găină. Richard observă și el metamorfoza și m-am bucurat să-i las inițiativa. După câteva secunde, îi pronunță numele.

Cu un mare efort Joanna își reveni.

— Dumnezeule, nu pot să mai suport. Vreau să spun — oricum nu mai contează. Tot se va afla, mai devreme sau mai târziu. Da, i-am ucis. Mi-am ucis și mama și tatăl. Voi doi puteți fi inocenți, dar Strode a avut dreptate în cazul meu. Sunt o criminală.

Am avut impresia că pământul s-a oprit. Nu ți se întâmplă în fiecare zi să auzi pe cineva recunoscând: *sunt o criminală*. Chiar *ea*, chiar *ucisese* — recunoștea.

Am respirat zgomotos.

— Doamne, Jo, dar asta este îngrozitor! De ce? Aveai așa mare nevoie de bani?

— N-am nevoie de bani! șuieră. I-am ucis pentru că mi-au cerut-o, șopti ea.

Deodată am realizat că suntem într-un local public, unde faimoasa violonistă recunoștea că și-a ucis părinții. Dacă trăgea cineva cu urechea? M-am uitat repede în jur, dar nimeni nu era atent la noi.

— Ți-au cerut-o?

— Probabil că erau bolnavi, încercă să ghicească Richard.

— Sfârșiți. Aveau zilele numărate; ar fi murit și fără ajutorul meu, dar erau înspăimântați. Tatăl meu suferea de emfizem și avusese deja

două preinfarcturi. Respirația era un adevărat supliciu pentru el, iar sedativele pe care le lua nu-i alinau durerile decât câteva ore pe zi. În fiecare zi când intram în camera lui, mă ruga să-l ajut să termine cu chinul. Acel bărbat puternic, voinic, zăcea neputincios în pat, *cerșind*. Ne fulgeră cu privirea: în final i-am îndeplinit dorința, spuse ea simplu.

Hm, da. Ha, ha! Înduioșătoare povestea fetei care își riscă libertatea pentru a-l elibera de chinuri pe tatăl său. Emoționant, într-adevăr. Aș fi crezut-o, dacă nu ar fi moștenit o avere. *Nu am nevoie de bani*. Rahat; toți avem nevoie de bani.

— Și ucigașul? întrebă Richard.

— Ah, da — Ozzie. Îl cheamă Ozzie Rogers. L-am căutat atunci când mă hotărâsem s-o fac, dar asta a fost o greșeală. Nu puteam *angaja* pe cineva să facă treaba în locul meu; era de datoria mea.

— Gata, nu te mai agita Jo. Totul e consumat.

— Încă nu, interveni Richard. Cu mama ta... a fost la fel?

— Oh... mama era nefericită. Știți ce mi-a spus? „Ai făcut-o pentru tatăl tău, de ce n-o faci și pentru mine?" Cum de știa că-l ucisesem? *Cum de știa?*

Acel *„cum de știa?"* m-a cucerit. Aveam idee despre actori și eram în stare să pun pariu pe toate acțiunile mele că Joanna Gillespie nu juca teatru, în acel moment. Pur și simplu, nu știa de unde aflase mama ei. Doamne, oare ăsta să fie adevărul? Mai repede cred că o curățase pe babă pentru că aflase. *„Cum de știa?"*

— Probabil că îi spusese tatăl tău, înainte să moară, sugeră Richard.

— Sunt sigură că nu. Nu aveau cum să se vadă. Zăceau amândoi la pat, în camere separate... Și, oricum, nu cred că el *i-ar fi spus*. El nu. De fapt, nu mai are nici o importanță, mai adăugă ea și amuți.

Și iată-ne, cei trei micuți criminali adunați împreună. Eram convins că Bruce ucisese treizeci și șapte de oameni și că o făcuse cu inima mai ușoară decât o făcusem eu. Chiar dacă Jo Gillespie își ucisese părinții din milă, nu conta câtuși de puțin. Strode o avea la mână și ea știa asta.

Am ridicat un pahar aproape gol.

— În cinstea lui Ozzie, mercenarul lui Jo, și a lui Billy, pilotul meu, și a lui... Care-i numele văduvei, Richard?

— Estelle, spuse acesta după o clipă de gândire.

— Pentru Ozzie, Billy și Estelle — dea Domnul să ardă în iad.

Richard toastă și el; în schimb, Jo privea în gol. Cedase; ne povestise tot despre uciderea mămicuței și a tăticuțului, pentru că era convinsă că va fi unul dintre cei doi care vor pierde. Îmi pare rău, dar trebuia să piardă cineva. Chelneriția sosi și ne întrebă dacă vrem să mai servim ceva; sosise timpul să plecăm.

Începuse să se întunece. Pierdusem o după-amiază întreagă mâncând, bând și spunând minciuni. Deodată mă cuprinse o senzație ciudată. Dacă ei nu mințeau deloc? Dacă Jo chiar își ucisese părinții din milă? Și Richard era cinstit și fusese prins în cursa întinsă de Strode? Dacă încer-

cam să mă conving de vinovăția lor, doar ca să nu fiu eu singurul vinovat?

— Jack? auzii de la distanță vocea lui Jo. Ce-ai pățit?

Mergând, mă izbisem de geanta unei doamne. Dar, din fericire, depășisem momentul de anxietate; am mormăit că totul este în regulă. Richard opri un taxi, o adevărată performanță la ora aceea în New York. În mașină, Jo începuse:

— Nu vreau să mă întorc în casa aceea.

— Eu da, spusei și-i dădui șoferului adresa. Vreau să-i dau foc.

— Sau cel puțin să spargem câte ceva, adăugă Jo, zâmbind forțat.

— Unde ai vrea să mergi, Joanna?

Din nou Richard-Protectorul, amabilitatea în persoană. *Joanna*.

— Unde? Boston, Berlin, Timbuktu, habar n-am. Oftă. Nu avem unde fugi. La fel de bine ne putem întoarce la Strode acasă.

Sensibilă. Dar atunci când taxiul se opri în fața locuinței lui Strode, am simțit și cu aceeași repulsie de a intra acolo; aș fi vrut s-o fac fărâme. Dar m-am stăpânit și am spus ca un adevărat maestru de ceremonii:

— Iată-ne din nou aici, doamnă și domnule. Intrați pentru a vedea a opta minune a lumii moderne, casa lăcomiei. Și nu-i de mirare, deoarece lăcomia este o calitate absolut necesară pentru a fi acceptat de societate. Și uite ce găsim aici! Un gardian la poartă! Lăsați orice speranță... Bună seara, domnule. Nu-mi spuneți, știu, trebuie să semnăm.

Paznicul era una dintre acele persoane care nu zâmbesc niciodată.

— Nu, domnule McKinstry, pur și simplu intrați.

Ajunși înăuntru ne-am despărțit imediat: aveam nevoie să fim singuri, cu gândurile noastre. Am verificat camera de luat vederi — cartonul era intact. M-am întins pe pat gândindu-mă serios să renunț, dar asta nu mă ajuta cu nimic și ar fi făcut lucrurile mai simple pentru Jo și Richard, ceea ce eu nu doream.

După aproape o jumătate de oră am ciocănit la ușa lui Jo. Am intrat înăuntru.

— Tu și cu Richard ați vorbit serios aseară?... despre uciderea lui Strode?

— Nu mai știu, spuse oftând. Și oricum nu contează, din moment ce nu știm unde este.

— Strode nu are copii, pe care să-i putem răpi, sau altceva? Ce-ar fi să începem să-i distrugem casa asta atât de scumpă?

— De ce crezi că are paznici?

— Dar, pentru Dumnezeu, Jo, suntem în *casa lui*. Ar trebui să fim în stare să-i facem *ceva*, ceva care să-l facă knock-out.

— Ai vreo idee?

— Nu... Dar tu? Am avut impresia că ai renunțat.

Se gândi.

— Nu, încă nu. Se uită la mine într-un fel ciudat. Bineînțeles, dacă vom scăpa de aici... Va trebui să-mi fac griji în ce vă privește, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Știi prea bine: tu și cu Richard mă puteți șantaja.

O bătaie în ușă mă scuti de răspuns. Era Richard; vroia să afle dacă ne-am gândit la ceva.

— Da, Jo s-a gândit, am spus supărat. Crede că noi doi o vom șantaja.

— Cum poți crede una ca asta, Joanna? Nu avem mai multe dovezi despre tine, decât ai tu despre noi.

— Aveți mărturia mea, sinceră.

— Care valorează tot atât de mult ca tot ce s-a spus aici în ultimul timp.

— Dar eu m-am confesat într-un moment de slăbiciune. Credeam că valorează ceva.

— Îți dau un dolar pentru ea.

— Îl primesc. Am recunoscut crima, adică două crime. Sunt la mâna voastră.

Eu nu m-am prins, dar Richard râdea.

— Ca să ne convingi că ești cea mai slabă dintre noi trei? Cea pentru care nu trebuie să ne batem capul, fiindcă nu constituie o amenințare? Nu se potrivește. Îmi este mai frică de tine acum, decât înainte.

Frică? De Jo? Acum râdea și ea — ca într-un joc. Ce naiba se întâmpla?

— Hei, pe mine m-ați uitat? Ce-ar fi să mă primiți și pe mine în joc? Jo, este adevărat ceea ce ne-ai spus în după-amiaza asta?

— Da, zise ea zâmbind. Cea mai mare parte.

Îmi doream să aflu cât adevăr era în spusele ei. M-am așezat pe patul lui Jo, ca și cum aș mai fi fost acolo și înainte.

— Amuzant, nu-i așa? Ne cunoaștem de mai puțin de douăzeci și patru de ore și deja se joacă o mică scenetă. Eu mă distrez de minune. Voi nu?

Richard își trase un scaun lângă noi, fixându-mă cu privirea.

— Cărțile pe masă, Jack, toți trei suntem criminali și Strode ne-a prins. Am rămas singuri, noi trei, și-am pierdut prea mult timp minținд, în loc să căutăm o soluție.

— *Eu* nu sunt un criminal. Vorbește în numele tău. Oamenii care au murit în elicopter erau prietenii mei.

— Pun pariu că pe puțin unul dintre ei nu-ți era prieten. Tu ai provocat accidentul, la fel de sigur cum eu am provocat scufundarea lui *Burly Girl*, și Joanna și-a omorât părinții.

Jo stătea pe scaunul de la fereastră, neparticipând la discuție.

— Ce ai de gând? Ce vrei? o întrebai.

— Vreau să supraviețuiesc, murmură ea.

Mă păcăleau; trebuia să fie o păcăleală. Amândoi mărturisiseră crime pe care nu le comiseseră, ca să mă facă și pe mine să mărturisesc. Apoi, o dată ce se convingeau că sunt un criminal, aveau să uite de mine și rezolvau între ei problema cu Strode. Nu-mi convenea scenariul.

— Toți vrem să supraviețuim, am spus prudent, dar nu știu ce șanse am cu doi criminali.

— Hai, spune trei și intră în clubul nostru!

I-am aruncat o privire lui Jo: nici un ajutor din partea ei.

— De ce e atât de important, l-am întrebat pe Richard, să recunosc că sunt un criminal?

— Pentru că vreau să știu până unde ești dispus să mergi.

Asta îi trezi interesul lui Jo.

— Ai un plan, interveni ea.

— Câteva idei de început. Dar nu va merge dacă avem oameni slabi printre noi. De mine sunt sigur și sunt aproape sigur și de tine, Joanna. Se uită la mine.

Am înghițit în sec.

— Voi face orice, i-am asigurat. Orice este nevoie ca să scăpăm de aici.

— Chiar și să ucizi? întrebă Jo.

— N-am ucis până acum, am rostit cu vocea cea mai sinceră, dar cred că aș face-o, dacă ar trebui.

Jo scoase un sunet plin de uimire și de amuzament.

— Nu cred că va fi nevoie, dar e bine să fim pregătiți pentru orice eventualitate. Înainte de a vă da detalii, vreau să cunosc mai bine topografia locului. Să știu fiecare ușă și fereastră din aripa închisă, rezervată lui Strode — și voi doi ați fost acolo. Puteți să-mi faceți și un plan?

Jo căută în sertare niște hârtii. Richard nu ne spunea ce plan are, dar trebuia să găsim o posibilitate să ne întoarcem aici, după ce gărzile ne credeau plecați. Cu alte cuvinte, să spargem sistemul de securitate al lui Strode. O diversiune, am propus. Era o idee. Richard se uita pe desenul făcut de Jo.

— Ziceai că ați lăsat o ușă deschisă? Care?

— Cea de la bibliotecă, răspunse aceasta, marcând-o pe desen. De acolo poți ajunge la vestiarul lui Strode, apoi în dormitor și în celălalt vestiar, care este liber acum.

— Baia?

— Fiecare vestiar are baie.

Le desenă și pe acestea.

— În regulă. Hai să vizităm și restul casei.

Ne-am despărțit. Eu am cercetat exteriorul. Am făcut un înconjur, verificând fiecare ușă și fereastră; toate erau încuiate. Paznicul veni să mă întrebe ce caut.

— Uși secrete, i-am răspuns.

Se uită lung la mine și se întoarse la post. Mi-am continuat drumul, descoperind o altă poartă, pentru aprovizionare, care era controlată electronic. Mi-am notat totul făcând o mică schiță.

Era vremea cinei, așa că ne-am întâlnit cu toții în sufragerie. Personalul de la bucătărie ne lăsase hrană rece. Jo și Richard au băut cafea, însă eu simțeam nevoia de ceva rece, așa că mi-am luat o bere din frigider. Nu am scos schițele din cauza camerei de luat vederi, dar am stat de vorbă.

— Am găsit o pivniță de vinuri, spuse Jo, care comunică spre exterior printr-o ușă. Dacă vom dibui cheia în dulapul de lângă bucătărie, aceasta ar putea fi calea de intrare. Dar bănuiesc că există o cameră de luat vederi agățată de ușă.

— Așteaptă până urcăm. Am notat toate camerele de luat vederi din exterior.

Am terminat repede masa și am mers în camera mea. Am împrăștiat desenele pe pat, punându-le cap la cap și corelându-le. Jo mi-a arătat locul unde se afla pivnița și am găsit pe schițele mele ușa respectivă. Bineînțeles că era o cameră de luat vederi.

— La naiba cu toate, explodă Jo. Cum putem spera să facem ceva, cu toate aparatele acestea, care ne spionează fiecare mișcare?

— Da, trebuie să facem ceva cu ele, murmură Richard. Jack, acum câtva timp ai sugerat că ar merge o diversiune. Ai putea să pui una la cale, adică să distragi atenția paznicului, astfel încât să putem intra să deconectăm camerele?

Ah, nu era minunat? Omul era autoritar și își etala calitățile de conducător.

— Dacă eu pun la cale o diversiune, voi vă pricepeți să scoateți din funcțiune monitoarele?

— Tragem de fire, răspunse Richard.

— Oho! Și când va trebui să se întâmple? Și cât o să dureze? O fac singur sau mă ajută cineva? Și *de ce* să facem toate astea? Haide, Richard, nu mai fi misterios! Începem să ne întrebăm dacă într-adevăr există un plan, domnule Bruce, da, ne întrebăm. Și dacă aveți un plan, domnule Bruce, de ce îl țineți secret? Ar putea fi șocantă ipoteza, dar posibilă — să fie oare din cauză că el urmărește să-i înfrunte pe Joanna Gillespie și Jack McKinstry, în timp ce Richard Bruce, Monseniorul, iese la suprafață ca o rozătoare!

În tot acest timp Richard nu-și schimbă expresia feței.

— Crezi că te-ai descurca mai bine decât mine cu monitoarele? întrebă el.

— Da. Am experiență cu comenzile elicopterelor; monitoarele sunt o joacă de copil.

— În regulă, atunci așa facem. Tu...

La naiba, mă ignora pur și simplu.

— *Richard.*

Ridică mâna să mă oprească.

— Îți spun doar atât. Planul meu pornește de la ideea că originalele dovezilor pe care le căutăm sunt ținute într-un seif în biroul lui Strode. Dacă ipoteza este greșită, planul meu nu valorează doi bani. Acum putem continua?

Jo și cu mine ne privirăm scurt. Eu fierbeam.

— Da, continuăm, decise Jo pentru amândoi. Pe naiba, de ce nu? Tot e mai bine decât să stăm degeaba.

Se făcuse târziu. Nici unul dintre noi nu prea dormise noaptea trecută și începea să ne cuprindă oboseala. Dar am continuat să vorbim despre uși și chei și camere de luat vederi, despre paznici și alte lucruri plictisitoare. Jo și Richard deciseră că ușa de la pivniță ar fi cea mai bună cale de a intra în casă, pentru că era cel mai puțin folosită. De ce trebuia să ne întoarcem, Richard a omis să ne spună. În sfârșit, Richard anunță că vrea să se mai gândească la plan și că doar mâine dimineață ne va spune dacă funcționa sau nu.

Mă socoteam mulțumit: nu-mi doream decât să-l văd ieșind din cameră. Eram cumplit de obosit.

După ce Richard a ieșit, în sfârșit, Jo a venit și m-a strâns ușor în brațe.

— Nu fi așa posomorât, Jack. Mâine dimineață ai să vezi altfel lucrurile.

Am îmbrățișat-o și eu.

— Îi face plăcere, ai văzut, să facă planuri, ținându-le ascunse de noi. Ea nu se trase înapoi.

— Cred că așa este obișnuit să procedeze, să dea ordine.

Am strâns-o mai tare.

— Da, bine, dar eu nu sunt obișnuit să primesc ordine. Și cred că nici tu. Sper să fie un plan foarte bun.

Tot nu se eliberase din brațele mele.

— Vom afla în câteva ore. Relaxează-te, Jack, ești așa de încordat!

Ce credeți, era sau nu o invitație? Am sărutat-o, dar, înainte de a face altceva, Jo mi-a întors spatele. Nu sosise momentul.

— Am de gând să fac un duș fierbinte, spuse zâmbind, în timp ce traversa holul spre camera ei. Noapte bună, Jack.

Bineînțeles, noapte bună. Deodată nu m-am mai simțit așa de obosit. Am făcut duș, m-am bărbierit și m-am spălat pe dinți de două ori. Nu aveam halat sau pijama — nu foloseam —, așa că mi-am tras niște pantaloni. Îi lăsasem, oare, timp suficient?

Da, arhisuficient.

Dar am ezitat. O idee îmi tot dădea târcoale, vroiam să vorbesc cu Richard și asta părea să fie singura șansă de a vorbi cu el între patru ochi: mai întâi Richard, apoi Jo.

Am ciocănit la ușa lui Richard.

— Imediat! veni răspunsul.

Îl auzisem mișcându-se prin cameră. Își închidea nasturii de la pijama în timp ce deschise.

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă, blocându-mi intrarea cu brațul.

— Trebuie să stăm de vorbă, Richard. Dă-mi voie să intru.

— Mâine dimineață. Vroiam să mă culc.

— Nu, acum, nu pot să aștept.

Mă sfredeli cu privirea, dar coborî mâna lăsându-mă să intru.

— Despre ce-i vorba, Jack?

— O propunere. Dacă planul tău dă greș, mai există o șansă pentru noi doi: Jo! Dacă Strode o dă pe mâna polițici — ce poate să pățească? Va susține că i-a ucis de milă, va lua o pedeapsă ușoară și în câțiva ani scapă. Noi doi însă nu scăpăm așa ușor.

— Ce spui?!

— Știi foarte bine ce spun. Dacă la sfârșit trebuie să tragem linie, să alegem, hai s-o facem între noi doi. Avem șanse egale. Jo n-are așa mult de pierdut, ca noi. Ce zici?

— S-o abandonăm?

— De ce nu? Ce mai poate face atunci?

— Poate să-ți spargă capul, asta poate, strigă Jo din ușa băii.

Îmi venea să leșin, auzise tot ceea ce spusesem și n-avea rost să neg. Cum să ies din încurcătura asta și *ce naiba făcea în baia lui Richard?* Jo purta o rochie de interior sub care era evident că nu avea nimic altceva. Veni în fața mea, fulgerându-mă din priviri.

— Zău, Jack, ești un tip grozav. Am avut noroc că te-am cunoscut. Un adevărat *prinț*.

— Da? Dar tu? Îți folosești farmecele în dormitorul lui Richard pentru a mă scoate pe mine din joc, fără îndoială; asta este în regulă, după tine!?

Mă pocni în nas. Nu m-a pălmuit, nu m-a zgâriat și nici nu m-a bătut pe piept cu pumnii. M-a pocnit. I-a părut însă rău, imediat.

— Dumnezeule, mâna mea! țipă ea.

Ce speraseм oare? Am simțit sângele curgându-mi pe buze și, în clipa aceea, am sperat să-și fi rupt fiecare oscior de la mâna ei cea prețioasă.

Am ridicat palma s-o lovesc, dar Richard m-a oprit.

— Arată-mi mâna, îi spuse lui Jo. Îndoaie degetele.

— E în regulă, m-am speriat, atâta tot. Ce prostie, să-mi stric mâna din cauza unui gunoi ca Jack McKinstry.

— Spune-mi, zise Richard fixându-mă cu privirea aceea de gheață. Jack este cumva prescurtarea de la dobitoc[3]? Te-ai gândit la asta până acum? Strode nu va lăsa pe nimeni să scape. *Nimeni* nu va ieși din rahatul ăsta. Vrei să fii tu acela care-și va vinde acțiunile? Jack, *nu contează cine vinde*, oricum ne va turna pe *toți* la poliție. *Acum* ai înțeles?

Isuse, Isuse!

— Nici măcar nu-i trecuse prin cap, râse Jo. Speri că Strode se va ține de cuvânt, nu-i așa? Oh, Jack, Jack! Ești tare sărac cu duhul și nevrednic de încredere. Și de-a dreptul *scârbos* în momentul de criză.

Le-am întors spatele și am plecat, fără să scot o vorbă. Nu suport femeile sarcastice.

---

[3] Joc de cuvinte în limba engleză, Jackass = dobitoc (n. tr.).

6

RICHARD BRUCE, DUMINICĂ:

Joanna n-a vrut să-şi petreacă noaptea cu mine; asta presupunea o mai mare încredere decât eram noi dispuşi să ne acordăm. Ziua fusese foarte obositoare pentru ea şi i-a trebuit aproape o oră ca să se calmeze, după episodul cu Jack. Eu nu eram foarte surprins de trădarea lui, deoarece, în actuala conjunctură, i se accentuau trăsăturile negative; dar chiar şi aşa, fusese complet lipsit de tact.

Cât de nepriceput era McKinstry! Se născuse bogat, arăta bine, însă era prost; uimitor cât de des se întâlnesc aceste trei trăsături împreună! Jack nu privea mai departe de acest week-end; vroia dovezile, crezând că astfel s-ar rezolva toate problemele, dar omitea lucrul cel mai simplu şi mai evident — chiar dacă ar fi obţinut declaraţia pilotului, Strode putea oricând să-l pună pe acesta să dea o nouă declaraţie.

Găsirea celor trei oameni era singura soluţie, dar asta cerea timp. Timp s-o caut pe Estelle Rankin, s-o scot din mâinile lui Strode. Nu aveam resentimente împotriva femeii; făcuse ceea ce crezuse necesar ca să supravieţuiască. Treaba se rezolva foarte simplu, printr-o ofertă mai bună decât a lui Strode. Avea de ales — cooperarea sau moartea. Dacă va refuza, îi voi spune ceea ce spun întotdeauna în aceste situaţii: *Faci ceea ce îţi zic, sau nu vei mai avea niciodată în viaţă ocazia să iei o altă decizie. Ai treizeci de secunde.* De cele mai multe ori câştigasem; puţini rezistau acestui ultimatum. Cândva însă, a trebuit să lichidez pe cineva, cu cu mâinile mele. A fost o treabă urâtă şi nu mi-a făcut nici o plăcere.

Se părea că stăteam mai bine decât Joanna şi Jack: o dată distrusă scrisoarea lui Harry Rankin, Strode nu se va grăbi să mă acuze de crimă, numai pe baza declaraţiei femeii, fără o dovadă materială. Cu pilotul lui Jack era altfel; asistase la accident, era martor ocular.

De asemenea, Joanna avea un martor, ucigașul pe care încercase să-l angajeze. Deși nu era suficient pentru a o acuza de crimă, îi crea o atmosferă nefavorabilă, care i-ar fi putut distruge cariera. Nu cred că mercenarul reprezenta un obstacol de netrecut; era genul care lua bani de la cel care oferea mai mult, deci putea fi cumpărat. M-am oferit s-o sprijin, și Joanna a acceptat.

Mă ajutase foarte mult confesiunea ei de ieri; îmi tot bătusem capul cum să-i determin pe ea și pe Jack să recunoască crimele comise și să admită că sunt în stare s-o facă din nou, dacă ar fi strânși cu ușa. Acum, numai Jack se încăpățâna să-și joace rolul de nevinovat.

Cred că Jo a recunoscut că-și ucisese părinții din nevoia de a se apăra, și trebuia să fie crezută ca atare. Intuia ce va urma și își construia o apărare, poate chiar o testa pe noi doi. Nu se smiorcăise, nu plânsese și nu așteptase ca altcineva să-i rezolve problemele; aceasta era o trăsătură caracteristică pentru Joanna Gillespie.

De prima dată când am stat de vorbă, vineri seara la cină, mi-am dat seama că semănăm mult unul cu celălalt. Conștiința propriei valori, care nu are nici o legătură cu vanitatea, este o calitate atât de rară la o femeie, încât renunțasem de mult să sper că îmi voi mai găsi o parteneră. Soția mea nu avea această calitate și, de asemenea, nici o altă femeie dintre cele pe care le-am cunoscut după moartea ei. Dar iată, o găsesc la o tânără brunetă, ce stă vizavi, la aceeași masă cu mine, în sufrageria lui A.J. Strode.

Nu auzisem de ea până vineri, când Castleberry ne-a făcut cunoștință, și Jack McKinstry m-a apostrofat că nu știu cine este. În aceeași seară, înainte de discuția prelungită până după miezul nopții, l-am sunat pe unul dintre adjuncții mei din Los Angeles (care nu semăna deloc cu Castleberry), cerându-i să afle până dimineață tot ce poate despre Joanna Gillespie și Jack McKinstry. Acesta o știa pe Joanna, o văzuse și la televizor.

Când mi-a telefonat a doua zi, mi-a dat o groază de informații utile despre ei. Joanna era cea mai tenace dintre cei doi; suferind de diabet, cu o carieră care-i cerea multe sacrificii, trebuia să fie foarte tare ca să supraviețuiască. Afirmația lui Jack că ar fi cea mai bună violonistă din lume era adevărată, mi-a confirmat asistentul, iar pretenția că ar fi *unică* nu era deloc o exagerare. Joanna Gillespie era unică în felul ei, având un stil personal, inconfundabil. Avusese de recuperat o lungă perioadă de absență, cariera sa fiind întreruptă în perioada cât părinții fuseseră bolnavi. Tot timpul m-am întrebat cu ce o avea Strode la mână, dar nici o clipă nu-mi trecuse prin minte că ar fi putut să-și omoare părinții. Nu-mi imaginam cum ar putea fi să ucizi doi oameni atât de apropiați; cât curaj trebuie să fi avut! Mie, cel puțin, mai bine de jumătate din echipajul lui *Burly Girl* îmi era necunoscut.

Ce femeie extraordinară! Avea fața prelungă, cu pomeții puțin ieșiți în afară și ochii căprui. Nu se machia deloc. Purta haine de bună calitate, dar cred că le purta mai mult din decență, decât de dragul modei. Era

inteligentă și știa să se mențină în poziția în care ajunsese. Ținuta ei, mersul și modul cum vorbea păreau să transmită un mesaj clar: tu ai regulile tale, eu le am pe ale mele — să ne acceptăm reciproc așa cum suntem. Avea acea înfățișare ușor nepăsătoare, pe care și-o permit numai cei înzestrați cu calități speciale, aflați în vârful ierarhiei.

Orice s-ar fi întâmplat, ea rămânea Joanna Gillespie, cea mai bună violonistă. Unică. Această unicitate o făcea interesantă la fel ca și modul în care arăta că este conștientă de propria-i valoare. Nu eram singurul atras de ea, Jack îi dăduse târcoale în tot acest răstimp.

Jack McKinstry era mai mult sau mai puțin ceea ce părea a fi — un om privilegiat, flușturatic, lipsit de griji, care putea fi simpatic sau antipatic după cum dorea și care își afișa farmecul atât timp cât considera că este necesar. Jack făcea parte din clanul McKinstry dar, spre deosebire de ei, el nu lucra. Sau cel puțin nu lucrase până în momentul accidentului, acum patru ani, când aripa morții atât de apropiate l-a făcut să-și schimbe atitudinea. Jack ne povestise ce acuzații îi aduceau Strode, pe care eu chiar le credeam. Jack McKinstry avea ceva din comportamentul unui șobolan încolțit, în ciuda discursurilor sale scânteietoare, a siguranței și a stăpânirii de sine afișate. Probabil că nu avea deloc remușcări că-și ucisese prietenii ca să scape el.

Dar Jack și Joanna nu se pricepeau să trateze cu oamenii de tipul lui A.J. Strode; am știut de vineri noaptea că va trebui ca eu să fiu acela care să găsească o soluție la problema noastră. Duminică dimineața, știam că pot conta pe Joanna, care înțelesese că este nevoie de o acțiune rapidă și radicală, și avea tăria să mă susțină. Jack era punctul slab al trioului nostru, dar nu puteam să facem nimic fără el.

Am luat micul dejun în camerele noastre. Apoi am așteptat ca Joanna să-și facă un test de sânge. În sfârșit, au sosit toți în camera mea și am început să discutăm. Joanna nu s-a uitat o clipă la Jack, din punctul ei de vedere el nu exista, iar acesta abordase un aer indiferent.

— În primul rând, am spus, am nevoie de o diversiune, ceva care să îndepărteze paznicul din sala monitoarelor un timp suficient de lung pentru ca Jack să le defecteze — Jack, te rugasem să te gândești și tu. Ai găsit vreo soluție?

— Mă ajută cineva, întrebă acesta alene, sau eu organizez diversiunea și tot cu defectez și monitoarele?

— Bineînțeles că vei fi ajutat.

— Atunci va fi ușor, rânji el. Este suficient ca pe monitor să apari tu, încercând să forțezi ușa de la dormitorul lui Strode.

Nu era rău. Reușeam astfel să-l îndepărtăm pe paznic din sala monitoarelor și, în același timp, îi dădeam lui Jack satisfacția de a mă distribui în rolul spărgătorului care este prins.

— Foarte bine, așa vom face. Cât timp îți trebuie?

— Nu pot aprecia până când nu văd rețeaua de fire. Tu, oricum, ține-l pe paznic cât poți de mult.

Joanna se agita.

— Dar nu vom câștiga prea mult timp, vor aduce imediat un depanator.

— Este duminică, aminti Jack.

— Suntem în New York, nu în California, i-o întoarse Joanna, luând, în sfârșit, act de prezența lui.

— Cred că firma de securitate care a instalat aparatura acordă asistență douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Și nici nu avem nevoie de prea mult timp, Joanna, numai atât cât să pătrundem în casă prin ușa pivniței.

— Nu vrei să începi cu începutul? spuse Jo, zâmbind forțat.

— Bine. Sunteți de acord că nu putem intra în biroul lui Strode singuri? Ei bine, atunci trebuie să ni-l deschidă cineva: Castleberry. El este cel care ne poate introduce în clădire și, de asemenea, știe să umble la seif.

— Și de ce, mă rog, ne-ar face Castleberry o asemenea favoare? De dragul nostru? întrebă Jack.

— Ce face astăzi Castleberry? Stă și așteaptă telefonul nostru, să-i spunem numele celui care-și vinde acțiunile. Așa și facem; îl sunăm, îi comunicăm că ne-am hotărât și-l rugăm să vină aici.

Joanna părea interesată, dar Jack râdea batjocoritor.

— Și pe cine am ales? Poate pe Richard Bruce?

— Nu, pe Jack McKinstry. Îl vei suna pe Castleberry și-i vei spune că tu ești câștigătorul, iar eu și Joanna plecăm.

— De ce Richard? întrebă Joanna.

— Deoarece Castleberry nu va veni dacă știe că se întâlnește cu toți trei, din nou. Probabil că a lăsat paznicilor instrucțiuni să-l anunțe de îndată ce unul dintre noi pleacă cu bagaje cu tot. Așa că noi doi o-ntindem și Jack îl așteaptă pe Castleberry.

— De ce tocmai Jack?

— Da, de ce eu?

— Jack este cel mai bun de gură — îl poate îmbrobodi pe Castleberry. Jack, trebuie să fii foarte entuziasmat când vei vorbi cu el. Nu uita, ești câștigătorul, spune-i orice — că am tras la sorți, că am jucat cărți, orice. Convinge-l că totul este aranjat și că poate veni în siguranță să încheiați afacerea. Crezi că poți face asta?

Jack ridică încet mâna și pocni din degete.

— Și apoi? întrebă Joanna. Noi doi ne întoarcem prin pivniță?

— Da, dar nu te grăbi. Trebuie mai întâi să descuiem ușa prin interior și apoi să așteptăm până când Jack defectează sistemul de securitate. Până atunci nu putem intra din cauza controalelor electronice.

— Și cum voi face treaba, dacă voi sunteți deja plecați? protestă Jack. Am nevoie...

— În regulă, o luăm de la capăt. Pe rând. Mai întâi, eu și Joanna ne facem bagajele. Apoi, voi doi mergeți la bucătărie după cheie. Unul păzește și celălalt ia cheia de la pivniță. Toate cheile au etichete, dar poate dura câteva minute până o va găsi pe cea dorită, de aceea este nevoie să

stea cineva de pază. O dată luată cheia, cu merg în aripa rezervată lui Strode și simulez forțarea ușii de la dormitorul lui. Ușa descuiată este cea de la bibliotecă, nu-i așa?

— Da, spuse Joanna.

— Așa că mă voi ocupa de ușa de la dormitor. Paznicul mă vede pe monitor și vine să mă oprească; Jack defectează sistemul de supraveghere și Joanna descuie ușa de la pivniță. Apoi, Joanna și cu mine plecăm, pe rând, și atunci Jack îi telefonează lui Castleberry. Joanna se plimbă cu un taxi vreo cincisprezece-douăzeci de minute și apoi ne întâlnim la poarta din spate, după ce rezolv o problemă.

— Ce problemă? întrebă Jack bănuitor.

— Mă duc în Times Square, la un magazin deschis permanent, să cumpăr trei cuțite.

— *Cuțite?* întrebară amândoi într-un glas.

— Câte unul pentru fiecare — cele mai mari și mai urâte pe care le găsesc. Cuțitele sunt necesare pentru a-l convinge pe Castleberry să coopereze. Ca să-l speriem trebuie să fim cât mai convingători, iar Castleberry nu ne va crea probleme dacă va fi convins că oricare dintre noi este în stare să bage cuțitul în el, la cea mai mică provocare.

— Bine, în regulă.

Jack rânji din nou; îi plăcea ideea cu cuțitele.

Joanna rădea încetișor.

— Pur și simplu nu mă văd în situația de a-l amenința pe Castleberry cu cuțitul; habar n-am cum se ține un cuțit.

— Îți voi arăta, nu-i mare lucru. Sincronizarea este cea mai importantă, i-am avertizat. Mă voi întoarce cât pot de repede, dar depanatorii sistemului de securitate vor fi aici înaintea mea. Jack, dă-le cât mai mult de lucru.

— Nici o problemă.

Nu-mi plăcea să-l aud spunând: *Nici o problemă.*

— Joanna, după ce ne întoarcem, ne strecurăm în biblioteca lui Strode și așteptăm acolo sosirea lui Castleberry.

Joanna confirmă, adăugând:

— Pentru că în camerele noastre va face curat menajera. Și apoi îl vom obliga pe Castleberry să ne ducă la biroul lui Strode? Dar cum vom ieși din casă fără să ne vadă paznicul?

— Nu mai contează dacă ne vede. Pe noi ne interesează Castleberry; trebuie ca *el* să creadă că noi doi am plecat, dar, o dată venit, ne va găsi și pe noi aici.

— Jack, Castleberry te poate duce în sala de conferințe să întocmiți actele — așa că defectează și rețeaua audio împreună cu cea video. Dar, oriunde vă veți afla, să ai grijă să existe un telefon. Cheamă-ne imediat ce sunteți singuri.

— Și de aici începe partitura noastră. Ah, abia aștept! Bietul Castleberry! Crezi că aș putea să-i tai un deget sau două?

— Ținta noastră nu-i Castleberry, zise Joanna tăios. Richard, Jack are un rol important în plan, ai încredere în el?

— Hei, spuse Jack.

— Sunt sigur că se va descurca foarte bine. Trebuie să fim uniți. O ceartă e ultimul lucru de care avem nevoie.

— Nu-i asta problema, obiectă ea. Dacă Jack încearcă să se înțeleagă cu Castleberry, în timp ce noi doi așteptăm în bibliotecă un apel telefonic care nu va veni niciodată?

Speram să nu se gândească la asta. M-am uitat la Jack care ofta.

— Jo, nu te condamn că judeci așa: aseară intrasem în panică — mă înțelegi? Nu m-am putut stăpâni și mi-am pierdut controlul. Ție nu ți se întâmplă niciodată? Dar nu trebuie să vă faceți griji, am depășit momentul și sunt gata să fac orice.

Joanna nu părea convinsă de cele auzite.

— Cred că Jack a înțeles că Strode nu-și va onora promisiunea făcută, și singura cale de a obține dovezile este să ni le luăm noi singuri, am spus.

— Da, sigur c-am înțeles. Sunt băgat în treaba asta până peste cap și am nevoie de voi doi.

Joanna acceptă explicația fără entuziasm.

— Când începem?

— Acum. În primul rând, facem bagajele. Jack, ar trebui să cauți o ascunzătoare de unde să observi plecarea paznicului.

— Așa-i, zise el și plecă.

— Ai încredere în el?

Mi-am pus mâinile pe umerii ei, gândindu-mă la lucruri mai plăcute decât cursa pe care i-o pregăteam lui Castleberry.

— Îl cred că îi este frică. Nu poate trata cu Strode și Castleberry de unul singur — are nevoie de noi, și apoi doar el se pricepe la instalații electrice.

Joanna mi-a adresat un zâmbet palid și a plecat în camera ei să-și facă bagajul. A durat foarte puțin. Am coborât scările împreună; i-am dus jos valiza, lăsând-o pe-a mea sus, apoi am admirat tablourile de pe pereți, în timp ce Joanna și Jack s-au dus după cheie. În câteva minute erau înapoi: Joanna avea cheia.

Eram gata. Am urcat spre dormitorul lui Strode și m-am prefăcut că forțez intrarea. Nu a trecut mult timp și am auzit pași pe scări și vocea paznicului care îmi spunea să plec din ușă.

Aveam un aer disperat.

— Domnul Strode mi-a lăsat niște hârtii pe birou și a plecat, dar a încuiat. Dacă tot sunteți aici, mă puteți ajuta să descui?

M-a refuzat, nu prea politicos. I-am oferit bani; a refuzat. Am ridicat suma; refuz. M-a luat de mână, conducându-mă spre scări. M-am enervat și am tras mâna înapoi, zicându-i vreo două; s-a enervat și el. Am continuat să joc astfel până când am văzut luminițe roșie de la camera de luat vederi stingându-se. Atunci i-am spus paznicului că voi pleca și nu mă voi întoarce niciodată. Nu i-a părut rău.

Am făcut un mic ocol, să-mi iau valiza, și am părăsit casa fără să adresez vreo vorbă cuiva. Paznicul de afară a fost prietenos; am trecut ca vijelia pe lângă el, cu o figură mânioasă, așa sigur își va aminti de plecarea mea.

Taxiul m-a lăsat în fața unui magazin din Times Square; i-am dat șoferului o bancnotă de cincizeci și i-am promis încă una, dacă mă așteaptă. În magazin am descoperit că, din păcate, cele mai înfricoșătoare cuțite erau cam incomode și nu puteau fi ținute în buzunar, fiind mari. Oricum și celelalte arătau destul de înspăimântător. Am cumpărat trei modele diferite — cu mâner sidefat pentru Joanna, din piele pentru mine și din plastic roz, pentru Jack.

M-am urcat în taxi și, în câteva minute, mă întâlneam cu Joanna care mă aștepta, așezată pe geamantanul său, aproape de poarta de serviciu a lui Strode.

— O jumătate de oră, mi-a spus imediat ce m-a văzut, dar din fericire controlul electronic tot nu funcționează.

Am intrat pe poartă cu cele două valize. Joanna mă conduse spre ușa pivniței; camera de luat vederi nu funcționa. Am intrat: înăuntru era răcoare și totul strălucea de curățenie. Aici am văzut o masă, două scaune și patru sau cinci rafturi. Am lăsat jos valizele și am strâns-o în brațe pe Joanna; simțeam nevoia să-mi încarc bateriile pentru ceea ce ne așepta.

— Trebuie să fim foarte atenți, am avertizat-o. Camerele nu funcționează, dar riscăm să ne întâlnim cu cineva din personalul casei.

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem în aripa rezervată lui Strode? Dar, continuă tot ea, nu, acolo sigur mai întâlnim pe cineva. Va trebui să încercăm pe scara principală. Ce facem cu valizele?

— Le lăsăm aici. A... Uite cuțitul tău.

A încercat să-l manevreze, mai întâi cu tăișul în jos, apoi cu el în sus.

— Cum e mai bine?

— Cu tăișul în sus.

După ce s-a obișnuit cu el, am urcat la etajul întâi. Nu se auzea nici un fel de zgomot, așa că am folosit scara principală pentru a ajunge în aripa rezervată. Ne-am strecurat în bibliotecă fără probleme. Acum nu aveam altceva de făcut decât să așteptăm; totul depindea de Jack.

După o lungă perioadă de timp, sună telefonul. Jack se făcea că vorbește cu camerista, cerându-i să aducă în sala de conferințe o casetă cu hârtii. Acesta era semnalul.

În momentul în care ne văzu intrând, Castleberry se strâmbă ca un actor prost într-o scenă dintr-un film de groază. Foarte bine; dacă se speria așa repede, atunci treaba era ușoară.

Castleberry se ridică în picioare, dar l-am împins la loc pe scaun. Joanna avea cuțitul în mână și l-am scos și eu pe al meu, ca să-l vadă. Castleberry își mișca gura, incapabil să scoată un sunet, și apoi, dintr-o dată, se făcu mic. Nu știu cum era posibil, dar mi se părea că se împuținează, în timp ce mă uitam la el.

— Unde-i cuțitul meu? întrebă Jack.

I l-am dat. Castleberry se făcu şi mai mic.

— Castleberry, înţelegi ce se întâmplă? Înţelegi că refuzăm să acceptăm condiţiile lui Strode?

— Roz? spuse Jack privindu-şi cuţitul. Mi-ai adus un cuţit *roz*?

— Răspunde-mi, Castleberry.

Dădu din cap de câteva ori şi se bâlbâi.

— Cc-ce-aveţi de gând să faceţi?

— Ei bine, asta depinde de tine, nu-i aşa? Dacă ne ajuţi, nu-ţi facem nimic, dar dacă nu ne ajuţi...

Joanna se aşează în spatele lui Castleberry şi plimbă lama cuţitului pe gâtul lui.

— O, Castleberry ne va ajuta, susură ea, nu-i aşa? Doar ştii cum procedăm cu oamenii care refuză.

Acesta mormăi ceva, fiind prea speriat ca să se mişte, cu ochii aţintiţi pe cuţitul Joannei.

— Ceea ce dorim noi de la tine este să ne dai originalele dovezilor pe care tu şi cu Strode le-aţi strâns împotriva noastră. Atâta tot. Ele se află în biroul lui Strode, nu-i aşa?

— Imposibil, chiţăi. Domnul Strode m-ar ucide.

— Şi de la noi, ce crezi că te aşteaptă? am spus rar. Nu înţelegi? Singura cale ca să scapi cu viaţă este să ne dai ceea ce-ţi cerem.

Castleberry oftă adânc. Jack se juca cu cuţitul şi rânjea.

— Ştiu ce avem de făcut; hai să-i scoatem pantofii şi ciorapii.

Jack puse punctul pe *i*. Castleberry ţipă şi-şi trase picioarele sub scaun.

— Dovezile, Castleberry, unde sunt dovezile? întrebă Joanna.

Acesta deschise gura de mai multe ori până când reuşi să articuleze:

— În seiful domnului Strode.

— Îl poţi deschide?

Incapabil să vorbească, dădu afirmativ din cap. Arăta îngrozitor. Jack m-a ajutat să-l ridic în picioare, dar oricine îşi putea da seama imediat că, totuşi ceva nu este în regulă cu el.

— Haide, omule, vino-ţi în fire. Dacă-şi dă seama cineva de ceea ce se petrece, te duci direct acasă fără degetele, aşa că revino-ţi repede, camarade. Jack sublinia cele spuse plimbând lama cuţitului pe obrazul lui Castleberry; se distra de minune.

Castleberry făcu un efort şi reuşi să pară mai puţin speriat decât era; tot nu arăta prea grozav, dar mergea. Joanna ne conducea, iar eu şi Jack îl susţineam pe Castleberry. În camera monitoarelor un depanator lucra de zor; într-adevăr, firma care asigura securitatea fusese foarte promptă. Paznicii au rămas surprinşi să ne vadă şi pe mine şi pe Joanna ieşind din casă, după ce ne zăriseră plecând.

N-am dat nici o explicaţie.

Castleberry conducea maşina. Împreună cu el am intrat în clădire şi am urcat în biroul lui Strode. Seiful era accesibil numai din cabinetul particular al lui Strode şi avea, aproape, dimensiunile unei camere. Mâinile

lui Castleberry tremurau, dar reuși să închidă sistemele de alarmă și să deschidă ușa. Jack era ud de transpirație și Joanna respira agitat. L-am împins înăuntru pe Castleberry și i-am cerut dovezile.

Erau toate acolo: rapoartele detectivului, scrisoarea lui Harry Rankin către soția sa, declarația lui Estelle Rankin, precum și numele și adresa ei actuală: locuia în Oregon. Am strecurat în buzunar hârtiuța cu adresa și am întrebat:

— Sunteți mulțumiți?

— Da, spuse Joanna răsfoind dosarul.

— Da, este tot aici, confirmă și Jack.

— Atunci, hai să le dăm foc...

Am căutat un coș de gunoi din metal. Am pus în el cele trei dosare și le-am dat foc. După ce au ars, Jack a luat coșul și l-a dus la baie să spele cenușa, știind că resturile carbonizate pot fi citite.

Castleberry ne privea fix.

— Tot nu veți scăpa, murmură el. Ce vă face să credeți că veți scăpa?

Începuse să-i revină curajul.

— Gata, am scăpat deja, fredona Jack.

M-am uitat la Joanna care mi-a adresat primul zâmbet sincer, deschis, din toată inima. Radia.

— Richard, am reușit, spuse ea, bucuroasă. Ne-ai salvat.

Tocmai vroiam s-o strâng în brațe când Jack îmi întinse mâna zicând:

— Bate palma, Richard bătrânc. Îți rămân dator. Oricând ai nevoie de ceva — *oricând* — sunt la dispoziția ta.

Cel mai ciudat lucru era că-l credeam.

— Sunt liber să plec? întrebă Castleberry.

— În nici un caz. Ai putea să suni imediat la poliție, să ne reclami. Răpire, jaf, amenințare cu arma. Gândește-te puțin; Castleberry, poliția va întreba de ce crau așa de importante dosarele pentru noi și, ca să le răspunzi, ar trebui să le spui de *conținutul* dosarelor. Atunci, patronul tău ar putea fi acuzat de tăinuire de probe. Crezi că i-ar plăcea asta?

— Deci, ce aveți de gând cu mine?

— Rolul tău nu s-a terminat, mai avem o sarcină pentru tine.

— Da? Ce? făcu Jack intrigat.

În loc să-i răspund, m-am întors către Joanna.

— Vineri noaptea, ai repetat întruna că avem nevoie de probe împotriva lui Strode, că numai așa putem scăpa de el.

— Da, spuse Jo, înțelegând.

Am zâmbit, arătând spre scif.

— Șmecherule, zâmbi Jack, șmecherule!

— Jack, tu nu ai înțeles niciodată că week-end-ul acesta... se poate repeta. Să luăm, de exemplu, cazul tău. Pilotul — Billy îl cheamă? Ai distrus declarația lui, dar nu l-ai distrus pe Billy. Atât timp cât Strode îl are la mână, nu ești în siguranță. Înțelegi *acum*?

Jack își subție buzele și nu răspunse.

— Ai trei posibilități, am continuat. Prima — îl poți ucide pe Billy.

— Să ucid? Ți-am spus doar că nu sunt vinovat de accidentul elicopterului! răspunse acesta morocănos.

— Bineînțeles că nu, am șuierat eu. Pentru Dumnezeu, încetează cu jocul ăsta stupid. A doua soluție este să-l ucizi pe Strode.

Castleberry se crispă.

— Ai luat-o razna, Richard, să-l ucid pe Strode? Ai înnebunit?

— Termină cu ipocrizia Jack. Tu ai fost primul care a sugerat să-l ucidem — făcând pe îngrozitul când am luat-o în serios. Dar există o a treia soluție, mai bună.

— Oh, te rog, spune-o! Sunt nerăbdător!

— Nu cred că noi trei suntem singurii pe care Strode i-a șantajat vreodată. Seiful cred că este plin cu dosare, asemănătoare celor pe care dă-abia le-am ars. Trebuie să ne autoservim. Dacă Strode deține dovezi și despre alte persoane, și o putem dovedi, atunci Strode e la mâna noastră. Și cine știe ce mai putem găsi? Avem la dispoziție o adevărată comoară.

Spre surprinderea noastră, Myron Castleberry, Cel-Fără-de-Teamă, reacționă imediat. Se lupta să închidă ușa grea de la seif; când Jack se repezi și-l împinse cât colo.

— Năzdrăvanule! Vrei să te pun la colț o oră?

Dar treaba era gravă. Am scos cuțitul și m-am apropiat de Castleberry. Brusc, i-am zgâriat bărbia, ținând lama astfel încât să vadă picăturile de sânge.

— Ți-ai închipuit cumva, am spus plin de mânie, ai crezut că te voi lăsa să-mi stai în cale? Te crezi important? Ești un nimic, Castleberry, ai doar o valoare de moment. Dacă vrei să scapi cu bine din treaba asta, vei face tot ceea ce ți se spune. Clar?

În birou se așternu tăcerea. Apoi Castleberry vorbi apăsat:

— Voi face tot ceea ce spui. Nu am chef să mor pentru Strode.

Surpriză.

— Atunci adu dosarele din seif. Știi ce ne trebuie.

Jack se uita la mine plin de uimire.

— Îl voi... supraveghea, zise și intră în birou după Castleberry.

Joanna mă observa cu atenție.

— Foarte interesant. Se așează pe colțul mesei. Spune-mi ceva, asta urmăreai de fapt, nu-i așa, Richard? Toate planurile, toate căutările, totul, pentru ca tu să poți avea acces la seiful lui Strode. Distrugerea dovezilor cu care ne amenința era un obiectiv minor. Seiful reprezenta ținta ta.

Existau momente când minciuna chiar nu mai ținea, iar acesta era unul dintre ele.

— Mă ierți?

Ochii Joannei scânteiară.

— Suntem pe cale de a scăpa definitiv de Strode, datorită ție, și tu-mi ceri iertare. Bineînțeles că da, Richard, te iert. Râse. Dar te rog un singur lucru: să nu te superi niciodată *pe mine*.

— Niciodată, i-am promis.

Jack şi Castleberry ieşiră imediat, cu braţele pline de dosare.

— Astea sunt cele mai valoroase, spuse Jack, punându-le pe biroul lui Strode.

Din momentul când realizase că nu ne poate opri, Castleberry se hotărâse să fie cât mai cooperant.

— Începeţi cu ăsta, zise, întinzându-mi un dosar. Acest om este un consilier care şi-a făcut un obicei din a delapida bani din conturile clienţilor. Domnul Strode l-a descoperit şi l-a obligat să investească banii clienţilor săi în diverse întreprinderi — după cum dictau interesele lui Strode, bineînţeles.

— E marfă bună şi de calitate aici, spuse Jack. Hai să le împărţim între noi...

Ne-am tras scaunele lângă birou şi am împărţit dosarele. Citeam şi îi puneam întrebări lui Castleberry, la care acesta se părea că răspunde cu sinceritate.

Cercetările lui Strode merseseră până departe. Avea adunate materiale despre oameni de afaceri, politicieni — din Washington şi New York — bărbaţi şi femei, membri în diferite comitete sau angajaţi în diverse proiecte speciale, care aveau o oarecare legătură cu proprietăţile lui Strode.

— Mamă! exclamă Jack la un moment dat. Mă gândesc să intrăm şi noi în afaceri! Compania Şantajiştilor — am face o avere! Ce ziceţi?

— Taci şi citeşte Jack, spuse Joanna.

Am citit şi am făcut selecţii: am alcătuit o listă cu numele celor ale căror dosare le-am putea folosi împotriva lui Strode. Eram gata să trec peste dosarul unui baschetbalist profesionist, cu legături în lumea interlopă, când Castleberry mă opri.

— Vă sugerez să-l citiţi şi să-l reţineţi. Tatăl lui este membru în consiliul de conducere al Sistemului Federal de Rezerve.

Aha. Unul dintre cei şapte oameni care controlau piaţa naţională de credit. Strode se folosea de fiu, ca să ajungă la tată.

— Îl voi reţine cu siguranţă. Mulţumesc.

Se uită la mine cu vicleşug.

— Poate că nu sunt chiar aşa lipsit de valoare?

Mă gândeam că eu îi aruncasem asta în faţă.

— Am greşit, ai talente ascunse, Castleberry.

Acesta era satisfăcut. Se lăsă pe spate în scaun şi chiar zâmbi.

Omul era un linguşitor înnăscut. În loc să se gândească cum să ne predea poliţiei sau lui Strode, el era preocupat să ne convingă că îl apreciasem greşit, că era şi el o persoană importantă.

Joanna începuse să dea semne de oboseală, aşa că am întrebat-o dacă se simte bine.

— Da, dar este ora trei şi ar trebui să mănânc ceva.

— Oh, Dumnezeule! Iartă-mă, Joanna. Am uitat, pur şi simplu. M-am uitat pe listă. Avem douăzeci de nume.

— Cred că ajunge. Castleberry, Strode va răspunde la telefon înainte de ora nouă seara?

— Da, domnul Strode așteaptă telefonul meu în orice moment al după-amiezei; s-a gândit că este posibil să ajungeți până atunci la o concluzie.

Ei, nu greșise prea mult.

Deci intram în faza finală. L-am luat pe Castleberry cu noi și am mers într-o autogară, unde am împărțit în trei casete dosarele lui Strode; fiecare a luat o cheie. Apoi am cumpărat plicuri și timbre și am expediat cheițele pe adresele noastre. Am mers la restaurant, am mâncat și am pus la cale planul după-amiezei.

Era riscant să ne întoarcem, eu și Joanna, împreună cu Jack și Castleberry, deoarece Strode ar putea întreba, înainte să vină, cine se află în casă. De asemenea, riscam și dacă nu ne duceam, fiindcă era posibil ca Jack să nu-l poată domina singur pe Castleberry. L-am făcut pe Castleberry să înțeleagă că dacă se întâmplă ceva, va avea de-a face cu mine. Nu mi-a trebuit prea mult timp ca să-l conving.

Castleberry urma să-l sune pe Strode, spunându-i că Jack este câștigătorul și că îl așteaptă să încheie afacerea. El ne destăinuise că Strode se afla într-un apartament la câteva străzi distanță de casă, așa că nu-i va lua mult timp să vină. Joanna și cu mine îl puteam aștepta vizavi, până îl vedeam sosind. Apoi, încheiam toată povestea asta.

Joanna își revenea văzând cu ochii și, de asemenea, Castleberry începea să-și revină, intrând în atmosferă; speram că nu-și face iluzii să vină să lucreze pentru mine. Jack rădea și glumea tot timpul, comportându-se ca un condamnat la moarte care fusese grațiat în ultimul minut. În ceea ce mă privea, eram relaxat. Fiecare în felul lui era pregătit pentru final.

Se făcuse aproape ora cinci, când Joanna și cu mine ne ocuparăm locurile, vizavi de casa lui Strode. Peste vreo patruzeci și cinci de minute apăru Strode, însoțit numai de șofer. Am traversat strada, întrebându-l pe portar dacă șeful se întorsese și acesta ne lăsă să intrăm. Paznicul din curte nu păru surprins că ne vede; ne spuse că erau toți în sala de conferințe.

Toți? Strode și Castleberry și Jack? Nu-mi mirosea a bine și, în fața ușii, am oprit-o pe Joanna să apese pe clanță.

Dar era prea târziu. Ușa se deschise și îl văzurăm pe Strode, zâmbind triumfător.

— Intrați, intrați. Vă așteptam. Nu fugi, Jo, nu ai unde.

— Nici nu mă gândeam, spuse aceasta pe un ton glacial și păși înăuntru.

Am urmat-o și m-am trezit în fața a trei bărbați pe care nu-i mai văzusem până atunci — înalți, masivi, evident gorile, și bineînțeles înarmați. Erau acolo Castleberry și Jack, care stătea pe un scaun la masa de conferințe. M-am dus către el, fixându-l, fără un cuvânt.

— Nu te uita așa la mine, omule! Gorilele erau deja în casă când eu și Castleberry am sosit. Ce puteam face?

— Amândoi au cuțite, spuse repede Castleberry. Unul ne-a luat cuțitele și le-a pus într-un sertar al mesei, atingând numai lama; am observat că era acolo și cuțitul lui Jack, Gorila a încuiat și i-a dat cheia lui Strode.

Castleberry era supărat.

— Mi-ați promis că nu-i veți întâlni! îi spuse lui Strode.

— Nu credeam că va fi nevoie; m-am așteptat să încerce să facă totuși ceva, dar nici o clipă nu m-am gândit că vor ajunge la seiful meu. Se întoarse spre mine.

— Oamenii mei au venit aici când voi erați ocupați să mă furați. Castleberry a avut timp să-mi spună ce puncți la cale. Am stat mult de vorbă, în timp ce voi mă așteptați acolo, peste drum.

Am arătat spre camera video.

— Vreau s-o oprești. Și microfoanele.

— Nu funcționează, zise Strode. Ai uitat ce-ați făcut cu sistemul de securitate?

— Nu, însă nu am uitat că l-am văzut pe depanator, va trebui să oprești funcționarea camerei și a microfoanelor.

Strode era enervat.

— Luminița roșie de la cameră...

— Știu, știu, camera poate să funcționeze chiar dacă este stinsă.

Strode dădu un ordin. Am așteptat până când omul de pază veni cu o trusă de scule și demontă camera video și comutatorul.

Jack se duse să se uite.

— Aici? Aici se află microfonul?

Paznicul se uita la Strode, dar acesta nu-i dădea nici o atenție.

— Da, folosește liniile de curent. Microfoanele cu baterii nu sunt bune, trebuie să fie înlocuite zilnic. Scoase un microfon-emițător, cât unghia degetului cel mic.

— Câte sunt necesare pentru o cameră de dimensiunile astea?

— Numai unul. Ăsta.

Paznicul jură pe ce avea mai sfânt că nu mai erau și altele. Își adună sculele și plecă.

— Sunteți mulțumiți? întrebă Strode.

Luarăm loc la masa de conferințe, mai puțin cei trei gealați. Unul stătea în spatele lui Strode, al doilea în spatele meu, iar al treilea lângă ușă.

— Acum să vedem ce se întâmplă cu cei care fură de la mine, spuse Strode. Bruce, crezi că vei scăpa așa ușor?

— Nu văd cum ne vei opri. În fond, avem dosarele — bănuiesc că știi despre cușete și chei. Te putem trimite la închisoare pe viață, dacă vrem. *Pe viață*, Strode, și așa vom face dacă vei mai încerca vreodată să ne amenințI cu ceva

— Dacă eu merg la închisoare, mergeți și voi cu mine.

— Bineînțeles. Reciproca este și ea valabilă. Hai să facem un târg. Strode, nimeni nu-l amenință pe celălalt fără să pună în pericol propria-i situație.

Strode se uită la Jack.

— Dă-mi pe unul dintre ei.

— Ce? strigă Jack.

— Hai s-o rezolvăm între noi doi Bruce, continuă Strode. Pot să-ți fiu un aliat puternic — în loc să ne pândim reciproc mișcările. Dă-mi-l pe Jack, sau pe Jo, mi-e indiferent care.

— Richard, strigă Jack protestând.

— Nici gând. Și să vreau, nu pot face asta; am împărțit dosarele între noi. Astfel nici unul nu-i poate trăda pe ceilalți doi.

— Aha, de asta ai insistat să fie trei cușete, spuse Joanna. Isteț.

Speram să fi înțeles că nu ea era persoana în care nu aveam încredere.

— Ce vrei? mă întrebă Strode. Trebuie să vrei ceva, toți vor. Hai să facem o afacere, Bruce.

Am scos lista cu numele celor ale căror dosare le aveam și am început să citesc:

— Harrison Casey, Margaret Kurian, John W. Streiber, Michael...

— Bine, bine, mărăi Strode, am înțeles. Acum ascultați-mă și fiți foarte atenți. Totul a început ca orice afacere — vroiam să cumpăr acțiuni *House of Glass* și nu conta ale cui erau. Fiecare ați avut o șansă. Dar totul s-a transformat într-o competiție afurisită, gen *care dintre noi este mai tare*. Nu-mi place, nu-mi place deloc. Așa că vă voi spune ce-am făcut.

— Strode...

— Ascultă-mă. După ce am vorbit cu Castleberry, i-am telefonat avocatului și i-am zis că am motive să cred că trei oameni, Richard Bruce, Joanna Gillespie și Jack McKinstry vor să mă ucidă. I-am spus că sunt convins că o mai făcuseră până acum și n-ar ezita să ucidă din nou, mai ales că ei cred că i-am demascat. I-am spus că dacă nu-l voi mai suna până la miezul nopții, să anunțe poliția.

— Ce ridicol, bombăni Jack dezgustat, nimeni n-a încercat să te ucidă.

Strode îl ignoră și continuă.

— Acum, este un alt joc. Putem uita că Jo și-a ucis părinții, că Jack a ucis patru oameni într-un accident de elicopter și putem uita și de soarta crudă a echipajului de pe *Burly Girl*. Toate astea aparțin trecutului. Noua acuzație este tentativă de crimă, mai precis tentativă de crimă asupra mea, A.J. Strode. Drept dovadă am trei cuțite — în sertarul de aici — cu amprentele voastre pe ele. Ați înțeles? *Amprentele voastre*. Și, la miezul nopții, avocatul meu va anunța poliția.

Joanna îmi aruncă o privire neliniștită. Jack era șocat. M-am uitat la ceas: șapte și douăzeci.

Strode se lăsă pe spate în scaun, rânjind.

— Ei, ce spuneți?

PARTEA A TREIA
POLIȚIȘTII
(ANCHETA)

7

Detectivul-sergent Marian Larch se strecura cu greu prin traficul nopții. Orice eveniment care intervenea și-i întrerupea timpul de odihnă, o irita la culme; dar când era vorba despre omucidere, își impunea să-și păstreze imaginea oficială. Acum era vorba de *un ștab* și căpitanul o avertizase: *Fii foarte atentă!*

Marian Larch se mutase de curând într-un apartament nou; toată ziua aranjase lucrurile prin dulapuri, cărțile în rafturi, și era obosită. Dar fărădelegile oamenilor nu se opreau niciodată și nici nu țineau cont de problemele ei, așa încât se întorcea la slujbă cu câteva zile mai devreme decât plănuise. Un incendiu premeditat și o crimă prin înjunghiere avuseseră loc în același timp și în același loc. Era vreo legătură între ele? Avea numele și adresa, cineva numit A.J. Strode de pe Park Avenue. Parcă mașina un pic mai departe și se întoarse pe jos la vila în fața cărcia staționau echipajele poliției și o ambulanță. Agenții în uniformă aveau sarcina să țină la distanță eventualii gură-cască, dar aceștia întârziau să apară; în acest cartier fiecare își vedea de treaba lui.

Sau poate pentru că era duminică, la miezul nopții. Marian arătă polițistului de la poartă insigna și întrebă dacă venise colaboratorul ei. Da, venise. Imediat ce intră în clădire, simți miros de fum. Incendiul se limitase la o singură cameră mică, aflată lângă holul de la intrare, și pompierii plecaseră deja. Își acoperi gura și nasul cu mâna și aruncă o privire înăuntru; părea să fie o cameră de monitorizare sau ceva asemănător.

— Pe unde ai umblat? Tipul de la Laboratorul Criminalistic a vrut să ia cadavrul, dar i-am spus să aștepte până când vii tu.

Era Ivan Malecki, colegul ei cu care lucra de vreo doi ani.

— Vrei să te uiți un pic în jur? E cam afumat.

— Prefer să mă uit la cadavru. Unde este?

— Într-un birou la etaj. Hai să mergem.

— Ce-ai aflat până acum?

— Decedatul, Andrew Jonathan Strode, mare întreprinzător și om de afaceri, deținea integral sau parțial câteva companii. Când s-a comis crima, în casă se aflau patru servitori, trei gorile, doi paznici, trei invitați și asistentul lui. Cei trei...

— O secundă. Spui că se aflau *cinci oameni de pază* în această casă... Și totuși a fost ucis?

— Mă rog, în fine, unul era afară, dar erau cinci într-adevăr. Unul dintre ei a găsit cadavrul. Ivan începu să urce scările. Nu sunt semne de efracție. Un om păzește în permanență la intrarea din față, iar cea din spate este controlată electronic. Servitorii și paznicii nu par să fie implicați. Cei trei oaspeți îl urau pe Strode, după cum declară Castleberry — asistentul acestuia. Cu ei n-am stat de vorbă încă. Castleberry este singurul care suferă de pe urma celor întâmplate, pe când cei trei zâmbesc și beau liniștiți.

— Crezi că unul dintre ei l-a înjunghiat pe Strode?

Ivan rânji acru.

— Mai ceva de-atât. Îți vine să crezi că este înjunghiat cu *trei* cuțite?

Marian se opri în loc.

— Trei cuțite!?

Ivan nu comentă, deschise o ușă și o porni înăuntru. Camera în care au intrat era un fel de birou sau bibliotecă, înțesată cu oameni de la Laboratorul Criminalistic. În mijloc, întins pe podea, cadavrul unui om de vreo șaizeci de ani. Și așa cum spusese polițistul, nu unul, ci trei pumnale erau înfipte în pieptul său.

Ce privelițe cumplită! Arăta de parcă încercase cineva să-l țintuiască la podea, asigurându-se că nu se va mai ridica vreodată. Era mult mai greu decât se credea să înjunghii un om în inimă, inima fiind înconjurată de un strat protector de mușchi puternici. Dar de ce criminalul a izbit cu trei pumnale, până când și-a atins țelul, în loc să lovească de mai multe ori cu același pumnal?

— În fine, sergent, mă bucur că te-ai hotărât să vii, i se adresă un tip cu figură asiatică, în timp ce studia cadavrul. Vrei să arunci o privire rapidă prin jur? Eu o să plec.

— Bună, doctore Wu, zise Marian și se așeză pe vine lângă el. Poți să-mi spui ceva în plus, față de ceea ce se vede?

— Nu pot preciza care dintre cuțite l-a ucis, dacă asta te interesează. A murit cu aproape o oră în urmă; rigiditatea s-a instalat îndată ce am ajuns aici.

Marian examină mânerele celor trei cuțite.

— Ați găsit amprente?

Doctorul Wu scutură capul.

— Nici una.

Marian se uită la Ivan

— Ale cui sunt cuțitele?

— Ale celor trei oaspeți, fiecare avea câte unul. Asta miroase a complot.

— Tot ce se poate. Marian se uită din nou la ceea ce fusese odată A.J. Strode. Era îmbrăcat în pijama de mătase de culoarea piersicii și desculț. Se ridică în picioare și arătă spre ușă, altă decât cea pe care intrase.

— Unde se ajunge pe acolo?

— În vestiar, răspunse Ivan, sunt mai multe camere aflate în legătură. Evident se pregătea de culcare și a venit aici să ia ceva, iar criminalii îl așteptau.

Marian îi spuse doctorului Wu că poate să ia cadavrul. Intră în vestiar și apoi în baia alăturată, oprindu-se în dormitor. În cealaltă parte se mai aflau încă un vestiar și o baie care păreau nefolosite.

— Nu există o doamnă Strode? îl întrebă pe Ivan.

— Nu știu încă. Ai văzut destul? Hai să mergem să stăm de vorbă cu oamenii. Există la parter o sală de conferințe, dacă închidem ușa nu se simte mirosul de fum.

— Ce știi despre incendiu?

Părăsiră dormitorul și începură să coboare scările.

— Se poate să fi fost o diversiune. Sau să fi avut drept scop scoaterea din funcțiune a monitoarelor. Trebuie să mai cercetăm. Ivan îi arătă o cameră de luat vederi montată pe perete.

În sala de conferințe erau doi bărbați supravegheați de un polițist. Cei doi nu-și vorbeau. Unul stătea la masă cu capul sprijinit în mâini, părând dărâmat. Era îmbrăcat într-un costum obișnuit, având cămașa și fața pătate cu funingine. Celălalt stătea în picioare la fereastră. Marian îi remarcă hainele și ținuta elegantă: arăta bine, chiar și cele trei-patru șuvițe grizonate care îi apăruseră pe la tâmple îi plăceau. Cei doi priviră cu interes apariția detectivilor.

Marian preluă conducerea.

— Eu sunt sergent Larch și acesta este colegul meu, sergent Malecki. Cine sunteți dumneavoastră?

— Richard Bruce, a răspuns bărbatul elegant. Sergent, ai idee cât vom mai sta aici? Am venit în calitate de invitat și tocmai eram pe punctul de a pleca, dar a început toată povestea asta. Durează mult?

— Da, spuse Marian. Investigăm o crimă, domnule Bruce.

— Acesta este domnul Castleberry, începu Ivan arătând spre omul de lângă ușă, care făcu un efort să ridice fruntea să salute.

— Înțeleg că nu vă puteți grăbi, sergent, făcu Richard, dar noi eram ca și plecați când s-a întâmplat totul și nu cred că vă putem ajuta cu ceva.

— Voi? Toți trei?

— Nu, eu și Joanna. Despre McKinstry nu știu ce să vă spun.

Marian își scoase un carnet și se așeză la masă.

— Spuneți-mi, vă rog, numele întreg al persoanelor.

— Joanna Gillespie, Jack McKinstry.

Marian reacționă imediat:

— Joanna Gillespie? Violonista?

Ivan nu reacționă. Richard Bruce confirmă în locul lui.

— Dacă am fi plecat cu cinci minute mai devreme, nu ne-ați mai fi găsit aici. Nici unul dintre noi nu știe ce s-a întâmplat, continuă Richard. V-aș fi recunoscător dacă ne-ați lua nouă declarațiile mai întâi, astfel încât să putem pleca.

Marian îl fixa cu privirea.

— Domnule Bruce, sper să înțelegeți că nu sunteți un simplu martor. Unul dintre cele trei cuțite vă aparține, nu-i așa?

Castleberry mormăi ceva.

— Sergent Larch, cele trei cuțite erau încuiate în acel sertar — domnule, vă rog, puteți să vă dați puțin mai la stânga?

Polițistul se mișcă. În spatele lui se vedea un sertar deschis.

— Deci cuțitele erau încuiate în acest sertar. Strode le încuiase acolo în cursul serii și tot el avea cheia. Oricine putea să-l spargă și să le ia.

— Inclusiv dumneavoastră, spuse Ivan și se duse să arunce o privire. Sertarul a fost forțat cu o șurubelniță, urmele lăsate sunt prea mici ca să fie vorba de o rangă.

— Când mergeți în vizită, întotdeauna luați un cuțit cu dumneavoastră? întrebă Marian.

— Cele trei cuțite au fost cumpărate în dimineața aceasta. Aveam motive să credem că suntem în pericol aici.

— Oh, da? Ce motive? întrebă Ivan.

— Este greu de explicat. Trebuia ca week-end-ul acesta să fie punctul final al unei lungi perioade conflictuale dintre Strode, pe de o parte, și Joanna Gillespie, Jack McKinstry și cu, pe de alta. Nici unul dintre noi nu-l iubea pe Strode și nu ne făcea plăcere să stăm în casa asta, dar eram obligați s-o facem, până se perfecta o tranzacție cu niște acțiuni — v-am expus esența conflictului. În această seară am vândut acțiunile mele lui Strode și ne pregăteam să plecăm, când a izbucnit incendiul. Apoi, pazniciii l-au găsit pe Strode, mort.

— În timpul incendiului?

— Aparent, da.

Marian se uită la celălalt bărbat.

— Domnule Castleberry? Aveți altă părere?

Asistentul lui Strode arăta prost; era pământiu la față și dărâmat de tot.

— Cred că da. O dată ce a izbucnit incendiul, atenția tuturor s-a îndreptat spre camera monitoarelor, iar câțiva dintre noi am încercat să-l oprim.

— Cine anume?

— Paznicii din casă, eu și câțiva oameni din corpul de gardă — poate chiar cei trei. Nimeni nu mai ținea cont în clipele acelea.

— Unde erați când a izbucnit incendiul?

— Aici. Trebuia să-l sun pe avocatul domnului Strode, să-l anunț să nu... Să nu facă... Tocmai verificam actele de vânzare-cumpărare ale acțiunilor când a izbucnit incendiul.

— Erați singur?

— Da.

— Dar dumneavoastră, domnule Bruce, unde vă aflați?

— În sala de proiecție, așteptând-o pe Joanna. Se întorsese în camera ei; avea ceva de făcut înainte să plecăm.

— Erați singur?

— Din păcate. Ah, numai o clipă, am rugat o servitoare să ne aducă valizele. S-ar putea să-și amintească ea că m-a văzut acolo.

— Unde era domnul McKinstry?

— Dumnezeu știe.

— Probabil în camera lui, sugeră Castleberry.

— Deci nici unul dintre voi nu are alibi, comentă Ivan. Oricare ar fi putut declanșa incendiul, ca apoi să se strecoare la etaj și să-l ucidă pe Strode.

Castleberry era îngrozit.

— Nu-i posibil să mă suspectați de uciderea domnului Strode! Cum puteți să vă gândiți la așa ceva?

— Ușurel, zise Ivan, la început toți sunt suspecți.

— Dar este absurd! *Eu* nu eram dușmanul domnului Strode!

— Corect, eu eram, dar nu l-am ucis, zise Richard Bruce. Uite ce-i, sergent?...

— Malecki.

— Sergent Malecki, sunt gata să semnez orice declarație vreți, dar trebuie neapărat s-o scot pe domnișoara Gillespie din casa asta. Rădea mânzește. Vreau să scap și eu din casa asta. Toți am fost într-o tensiune teribilă în ultimele trei zile, și acum, e tot ce ne mai lipsea. Nu ne puteți reține, știți bine.

— Crezi că nu? rânji Ivan. Eu cred că da.

— Vă putem reține douăzeci și patru de ore fără să formulăm o acuzație — așa prevede legea. Puteți petrece douăzeci și patru de ore aici sau într-o cameră de interogare. Aici este însă mai plăcut.

Richard o privi neîncrezător.

— Și după ce trec cele douăzeci și patru de ore, ne mai puteți reține încă douăzeci și patru, nu-i așa?

Cei doi detectivi se uitară la el lipsiți de orice expresie, fără să spună nimic.

— Înțeleg, completă Bruce tăcerea lor, bine, asta este. Mă duc sus. A fost o zi lungă.

— Domnule Bruce, întrebă Marian, al cui este cuțitul roz?

Bruce se opri și zâmbi sarcastic.

— Al lui McKinstry, răspunse și ieși, închizând ușa.

— Supraveghează-l să nu plece din casă, spuse Ivan polițistului din încăpere.

Acesta ieși după Bruce.

— Ei au făcut-o, să știți, vorbi brusc Castleberry. Unul dintre ei sau toți trei împreună, dar ei sunt vinovați.

Ivan oftă.

— Dar n-ai nici o dovadă, nu-i așa?

— Trebuie ca voi să dovediți asta. Doar ei doreau moartea domnului Strode. Toți ceilalți erau angajații lui. Doar Bruce și McKinstry și Gillespie *îl urau*.

— De ce?

Castleberry se așeză mai comod în scaun.

— Pentru că nu reușeau să fie mai buni ca el. Au încercat o mulțime de lucruri, dar n-au putut să-l depășească. Domnul Strode era mai puternic decât ei, mai deștept...

— Mai mort decât ei, îi opri Ivan vorbăria. Unde sunt ceilalți doi — McKinstry și Gillespie?

— Sus, în camerele lor. Li s-a cerut să stea acolo până la sosirea dumneavoastră.

— Dar Richard Bruce era aici.

— Da, domnul Bruce face întotdeauna numai ce vrea.

— Cine a chemat poliția? Și pompierii?

— Eu.

— Domnule Castleberry, cine este moștenitorul? întrebă Marian.

— Katie, adică doamna Strode. Castleberry părea surprins, ca și cum nu se gândise la asta până acum. Da... Katie va moșteni totul, testamentul n-a fost schimbat.

— Domnul Strode vroia să-și schimbe testamentul?

— Domnul și doamna Strode s-au despărțit de curând, sergent. Nici nu este începută procedura de divorț.

— Știți cumva unde este doamna Strode?

— În Jamaica. Dumnezeule, ca nu știe! Trebuie s-o anunț.

— Vreți să ne ocupăm noi de asta?

— Nu, nu... Mai bine îi spun eu. Vă mulțumesc, dar oricum trebuie să stau de vorbă cu ea, să pregătim funeraliile.

Ivan se întoarse spre Marian.

— Vrei să vorbești mai întâi cu personalul casei?

— Mi-e indiferent. Domnule Castleberry, dorim să stăm de vorbă cu paznicii și cu servitorii. Cred că o să începem cu cel care a descoperit cadavrul. Îl puteți chema?

— Sigur. Pe mine mă găsiți în sufragerie dacă mai aveți nevoie de ceva.

— O gardă personală care descoperă cadavre, în loc să prevină crima. Crezi că putem căpăta puțină cafea? Vom avea de lucru toată noaptea.

— Măcar atât, mormăi Marian. Nu cred că este careva în bucătărie la ora asta. Vom cere unui servitor dintre cei pe care îi vom interoga.

— Bine, vom chema unul imediat după ce vom discuta cu paznicul care a descoperit cadavrul.

Pe om îl chema Millwalker. Era un tip înalt, masiv, potrivit pentru slujba sa, dar care-și vedea amenințată cariera din cauza celor întâmplate.

Polițiștilor le-au trebuit mai mult de zece minute să-l convingă să spună mai mult decât invariabilul: „Nu este vina mea."

— Mi-am făcut întotdeauna datoria, repeta el cu insistență. Eram acolo unde mi se cerea să fiu, la momentul necesar. Nu am fost neglijent.

— Nimeni nu spune asta, rostea Ivan pentru a șasea oară. Nu am primit nici o plângere împotriva ta, nimeni nu te acuză. Revino-ți, omule, și nu-ți mai face atâtea probleme.

Marian zâmbi reținut.

Când Millwalker se convinse că nu era acuzat de nimic, începu să vorbească, dându-le primele indicii despre motivele pe care le-ar fi putut avea careva să-l ucidă pe Strode. El luase cuțitele de la Richard Bruce. Jack McKinstry și Joanna Gillespie și le încuiase în sertar, atingând numai lamele. Cheia i-a dat-o domnului Strode, care era în cameră împreună cu cei trei oaspeți, negociind o afacere.

— Unde era Castleberry? întrebă Marian.

— Tot acolo, dar nu participa la discuții. Domnul Strode a tratat totul. Vroia un pachet de acțiuni de la cei trei și le-a spus că-i va acuza de tentativă de crimă dacă nu-i vor da ceea ce le cerea.

Marian și Ivan schimbară priviri.

— Dă-ne mai multe amănunte despre asta.

Millwalker povesti despre convorbirea telefonică pe care Strode o avusese cu avocatul său, despre amprentele de pe cuțite și despre ora fatală — miezul nopții. Strode a stat mult de vorbă cu cei trei, care au hotărât că nu au altă soluție; domnul Bruce a vândut acțiunile și au încheiat discuția.

— Adică domnul Strode l-a șantajat pe Richard Bruce ca să-i vândă acțiunile?

— Cred că așa se spune. Am înțeles din discuția lor că Strode mai încercase așa ceva și înainte — dar fără succes.

— Ce anume? întrebă Marian.

— N-aș putea să vă spun. Dar era clar că îi mai șantajase și ei reușiseră să scape. Amprentele de pe cuțite reprezentau noul șantaj.

— Și acesta a funcționat. Și apoi, ce s-a mai întâmplat? întrebă Ivan.

— S-au despărțit și au plecat în toate direcțiile. Împreună cu un coleg l-am condus pe Strode în apartamentul său. Acesta a descuiat ușa dormitorului și a așteptat în hol până când am controlat camerele.

— Te-ai uitat în bibliotecă? se interesă Marian.

— Sigur. Nu era nimeni acolo.

— La ce oră?

— Puțin după ora unsprezece. Mi-aduc aminte că domnul Strode i-a spus ceva lui Castleberry despre atingerea obiectivului, cu o oră mai devreme decât ora fatală.

— Ai verificat ușa dintre hol și bibliotecă?

Imediat Millwalker intră în defensivă.

— Nu aveam de ce să-mi bat capul cu o ușă care este întotdeauna încuiată.

— Bine, bine, îl întrerupse Marian, deci nu ai verificat ușa. Povestește în continuare.

— Domnul Strode a ferecat dormitorul și noi ne-am ocupat locurile, eu în capătul scărilor și celălalt paznic în aripa unde se aflau oaspeții. Al treilea patrula prin casă. Acestea nu erau măsurile obișnuite de securitate pe care le lua Strode; urma să se renunțe la ele după plecarea oaspeților. Domnul Strode nu avea încredere în ei.

— Avea toate motivele, remarcă sec Ivan. Apoi a izbucnit incendiul...

... Apoi a izbucnit incendiul. La început, Millwalker stătuse la locul lui, dar a simțit miros de fum și a auzit pe cineva strigând după ajutor — crezuse că este Castleberry, așa că a ciocănit la ușa lui Strode, strigându-i să nu iasă afară. Strode a țipat și el, confirmând că nu va ieși. Millwalker s-a grăbit să dea o mână de ajutor la stingerea incendiului. Cine mai era acolo? Cei doi paznici, ceilalți doi membri ai gărzii personale și Castleberry.

Incendiul era greu de stăpânit; ardea toată instalația electrică, aruncând scântei. De asemenea, covoarele și mobila luaseră foc. Au golit conținutul unui extinctor, potolind un pic incendiul, însă cu instalația electrică nu era de glumit. Au adus alt stingător de la bucătărie, la care au făcut cu schimbul; din cauza fumului nu se putea sta în încăpere mai mult de câteva secunde. Apoi au sosit pompierii, care au localizat incendiul. Unul a spus că totul a fost provocat și un inspector al Departamentului Pompierilor urma să facă o anchetă.

Millwalker tăcu; nu-i făcea plăcere să vorbească despre ceea ce se întâmplase după aceea. Și totuși continuă:

— Am urcat să-i spun domnului Strode că incendiul a fost stins. Când am ajuns la scări, am văzut ușa de la bibliotecă deschisă și m-am gândit că observase totul. L-am strigat de mai multe ori, dar când m-am uitat în bibliotecă l-am zărit... acolo... întins pe jos, cu cele trei cuțite înfipte în el. Făcu o pauză. Era o priveliște respingătoare.

— Castleberry a fost tot timpul cu voi, când ați încercat să stingeți incendiul? întrebă Marian.

— Da, tot timpul. Nu putea s-o facă, deoarece atunci când ne-am întors din camera lui Strode, el vorbea cu pompierii. De ce mă întrebați de Castleberry? Doar știți cine a făcut-o, Richard Bruce și ceilalți doi, McKinstry și doamna Gillespie. Și-au luat cuțitele înapoi și au provocat incendiul, ca să distragă atenția celorlalți și apoi l-au ucis pe domnul Strode. Trei contra unu, bombăni dezgustat.

— Nu știm încă ce s-a întâmplat, spuse Marian cu prudență.

— La naiba, știți foarte bine, se indignă Millwalker. Atunci, care este rolul celor *trei* cuțite?

— Ca să ne facă să credem asta — că au fost toți trei, împreună. Cele trei cuțite încurcă lucrurile. Ucigașul nu era prost să folosească *doar* cuțitul său. Și nici nu putea să folosească unul dintre cuțitele celorlalți

doi pentru a abate bănuielile asupra unei anume persoane, deoarece el nu știa unde se aflau ceilalți în momentul crimei.

— Nu înțeleg.

— Bine, ascultă. Cuțitul roz este al lui McKinstry, da? Să presupunem că unul dintre ceilalți doi ucidea cu cuțitul lui, iar ulterior se dovedea că McKinstry are un alibi. Folosindu-le pe toate trei, șansele ucigașului cresc. Înțelegi acum?

— Toți trei au ucis. Împreună.

Cei doi detectivi îi mai puseră câteva întrebări, dar nu aflară nimic nou.

— Ai vorbit serios? întrebă Ivan după plecarea lui Millwalker. Crezi că este un singur ucigaș?

— Sigur că da. Era singura cale de a încurca iețele. Și apoi, cele trei cuțite mai semnifică totuși ceva — *„Vreau ca omul acesta să moară cu orice preț!"* sau ceva asemănător.

— Da, dar dacă Millwalker a înțeles bine, toți trei aveau motive să-l ucidă pe Strode, care se pare că era un ticălos. Millwalker nu prea cunoaște meserie — nu a verificat ușa bibliotecii să vadă dacă este încuiată, și-a părăsit postul... Oricum, Castleberry pare nevinovat.

— Da, cred că unul dintre cei trei oaspeți l-a ucis.

— *Unul* dintre ei, repetă Ivan. Dumnezeule, nu mai rezist, trebuie să beau niște cafea.

Ivan plecă să caute pe cineva la bucătărie. Curând se întoarse cu o cafetieră plină și cu mai multe cești.

— Se pare că nu eram singurul care sufeream. Danielle tocmai zorea personalul să facă mai repede cafeaua.

— Cine-i Danielle?

— Bucătăreasa. Are șaizeci de ani, două sute de livre[4] și o iubesc. Cafeaua era grozavă.

— Cred că mă îndrăgostesc și eu de ea, spuse Marian. Richard Bruce este cel ce și-a vândut acțiunile. Asta-l face suspectul numărul unu, sau, dimpotrivă, este în afara bănuielilor?

— Greu de spus. Dacă-i un tip răzbunător, ar fi putut să ucidă. Totuși, cred că el își încheiase conturile cu Strode.

— Ce-ar fi să-l interogăm pe cel de-al doilea membru al gărzii personale?

Acesta arăta ca un mic Atlas, purtând lumea pe umerii săi.

— *Totul* a mers prost în acest week-end, se plânse el. Mai întâi, domnul Bruce m-a obligat să acopăr obiectivele camerelor de luat vederi aflate în apartamentele lor; apoi el și cu domnișoara Gillespie s-au întors în casă, fără să-i văd; s-a defectat sistemul de securitate; domnul Strode mi-a spus să scot microfonul din sala de conferințe și acum... *asta*. Și eu nici măcar nu eram de serviciu. Un membru al gărzii personale s-a îmbolnăvit și îi țin locul. Eu lucrez numai nopțile din timpul săptămânii.

[4] Unitate de măsură echivalentă cu 453,5 grame (n. tr.).

— Numele, te rog, spuse Marian.

— Frank O'Connell.

— Spuneați că Richard Bruce v-a obligat să acoperiți camerele?

— Da, doamnă, cele din dormitoarele lor.

Continuă să povestească despre toate cele întâmplate în acest weekend și confirmă declarația lui Millwalker în ceea ce-l privea pe Castleberry. Era sigur că toți cei trei membri ai gărzii personale se aflau la parter, încercând să stingă incendiul — în total șase oameni — cu cei doi paznici și Castleberry. Din personalul casei nu participase nimeni; probabil că adormiseră cu toții.

— Hai să recapitulăm, hotărî Marian. Pompierii au spus că incendiul a fost provocat. Cum putea cineva să intre în camera monitoarelor și să facă una ca asta? Ai părăsit cumva postul?

— Da, doamnă, am fost la baie. Nu stau în *permanență* acolo — se mai poate defecta vreun monitor, sau domnul Strode îmi dă vreo treabă de făcut, sau orice altceva poate să apară.

— Cât timp ai lipsit?

— Câteva minute. Cel care a provocat incendiul n-a avut prea mult timp la dispoziție.

— Spuneai mai devreme că domnul Strode te-a pus să scoți un microfon din camera asta. A găsit un microfon pus aici? întrebă Ivan.

— Nu domnule, era al nostru. Doar aici exista microfon. Domnului Strode îi plăcea să înregistreze discuțiile de afaceri.

— Și de ce te-a pus să-l scoți?

— N-am idee. Nici măcar nu funcționa, deoarece sistemul de securitate se defectase mai devreme și nu era pus în funcțiune integral. Și chiar dacă ar fi funcționat, puteam să-l opresc de la panou. Dar nu, a trebuit să-mi aduc trusa de scule ca să demontez microfonul *și* camera de luat vederi.

— Trusa de scule, repetă Marian.

— Corect, confirmă Ivan. Domnule O'Connell, vreți să verificați dacă lipsește ceva din trusă? Unde este?

O'Connell se încruntă.

— În camera unde a fost incendiul. Nici măcar nu m-am gândit la asta, fir-ar să fie!

— Hai s-o căutăm, sugeră Ivan.

Pe O'Connell nu-l deranja deloc mirosul acela apăsător, spre deosebire de Marian și Ivan. Au cotrobăit mai mult cu picioarele, până când O'Connell a găsit trusa de scule.

— Lipsește o șurubelniță, observă acesta după ce deschise capacul. Pe naiba, am cumpărat-o acum o lună!

— Uau! Cineva s-a gândit la toate, zise Ivan ieșind din cameră. Hai să plecăm din mirosul ăsta.

O'Connell se uită la Marian.

— Ce vrea să spună?

— Cu șurubelnița care lipsește a fost forțat sertarul unde se aflau cuțitele. Ucigașul a așteptat să pleci la baie, a furat șurubelnița și a provocat incendiul.

Paznicul se gândea.

— Deci trebuie să fi fost cineva care m-a văzut aducând aici trusa — după ce am scos microfonul și camera de luat vederi.

— Exact. Din păcate asta nu ajută prea mult...

— Știți, habar n-am dacă are importanță...

O'Connell ezita.

— Ce? Spune.

— Domnul McKinstry părea foarte interesat de ceea ce făceam, a stat tot timpul lângă mine. Se gândi un pic. Nu, de fapt cred că era curios. Nu cred că are vreo importanță ceea ce v-am spus.

— Nu se știe niciodată, răspunse Ivan. Trebuie să apară șurubelnița. Domnule O'Connell, dacă o găsești înaintea noastră să nu o atingi. O. K.? Amprente...

— Da, înțeleg. În regulă.

Marian îi mulțumi pentru ajutor și-i spuse că poate să plece.

— Apropo de baie, făcu Ivan.

— Da, am și cu nevoie...

Găsiră una și intrară pe rând.

Întorși în sala de conferințe, Ivan îndepărtă de la perete scrinul în care fuseseră cuțitele.

— Știu, știu, spuse, deși Marian nu rostise o vorbă, nu voi găsi amprentele. Dar trebuie să verificăm.

— Ivan, de obicei eu vorbesc așa. Pe măsură ce îmbătrânești devii mai precaut?

— Întotdeauna sunt atent. Și minuțios. Și ordonat.

— Cred că vorbești de fratele tău geamăn.

Ivan împinse scrinul la loc; nici urmă de șurubelniță.

— Castleberry n-are nici o vină. Crezi că ar trebui să mai stăm o dată de vorbă cu el, înaintea celorlalți?

— Hai să terminăm cu restul angajaților, apoi aș vrea s-o văd pe femeia aceea pe care o iubești.

— Danielle? E o scumpă.

Danielle și restul personalului nu le spuseră mare lucru. Nu știau nimic. Primiseră instrucțiuni că vor fi trei oaspeți în casă în perioada week-end-ului, în perioada absenței domnului Strode...

— *În perioada absenței domnului Strode?* întrebară amândoi detectivii.

Da, domnul Strode a fost plecat și s-a întors în seara aceasta. Pentru toți era clar că se întâmplă ceva, dar nimeni nu-și bătea capul cu asta, pentru că așa era domnul Strode — ceea ce aveau de gând cei trei era treaba lor... și a domnului Strode, bineînțeles. Domnul McKinstry făcea întotdeauna dezordine în baie; altceva nu aflară despre cei trei musafiri.

Ah, ba nu. Servitoarea pe care a trimis-o Richard Bruce după bagaje era surprinsă că toate fusesră duse în pivnița cu vinuri.

Ce căutau bagajele acolo?

Habar n-am. Nu pusese întrebări.

La ce oră o trimisese după bagaje?

La unsprezece și cinci minute. Știa exact, pentru că tocmai vroia să se culce și se uitase la ceas.

— Richard Bruce nu are alibi, sublinie Marian după plecarea personalului. Incendiul a izbucnit după cincisprezece sau douăzeci de minute. Dacă era în camera de proiecție, după cum susține, de ce nu a ajutat la stingerea focului?

— Poate că n-a vrut să-și murdărească costumul elegant, pufni Ivan. Ei, cine-a mai rămas? Paznicul de la poartă?

Acesta nu avea nimic interesant de spus. Fusese surprins să afle de prezența în casă a domnișoarei Jo și a domnului Bruce, deoarece plecaseră amândoi, cu bagaje cu tot, și nu intraseră înapoi pe poartă. Iar poarta era singura cale de acces.

Singura?

Mai exista o intrare de serviciu controlată electronic. Dar, de ce să fi folosit poarta de serviciu când aveau liber pe poarta principală?

După plecarea lui, Marian spuse:

— Parcă O'Connell a spus ceva, cum că au avut probleme cu sistemul de securitate în cursul zilei. Bruce și Gillespie ar fi putut să se strecoare înăuntru în timpul defecțiunii.

Ivan confirmă.

— Și apoi în casă, prin cramă? Dar de ce?

— Bineînțeles, ca să nu fie văzuți. Dar asta înseamnă că și ci știuseră dinainte că pot intra prin spate. Crezi că „defecțiunea" a fost provocată? McKinstry mai era în casă la momentul acela?

— Ar trebui să aflăm. Marian, recunoaște că seamănă tot mai mult cu o conspirație. Cei trei puneau *ceva* la cale, mai mult ca sigur.

— Puneau *ceva* la cale, dar nu obligatoriu o *crimă*. Toate astea se întâmplau înainte ca Strode să le ia cuțitele și să-i amenințe cu șantajul... Nimeni nu ne-a spus cum a decurs toată istoria asta. Crima s-a comis după ce acel „ceva pus la cale" a eșuat, cei trei nereușind să stăpânească situația. După ce le-a fost dejucat planul inițial, unul dintre ei a preluat inițiativa, eliminându-l pe A.J. Strode.

— E un complot. Se vede de departe, o contrazise Ivan.

— Lucrurile sunt mult prea evidente, Ivan.

— Ești nebună.

— Iar tu ești încăpățânat.

— Și conduci prea încet ancheta!

— Ce vrei să spui?

— Mergi prea încet. Ține pasul cu fluxul de informații!

— Dar îl țin! Numai că nu-ți cânt în strună.

— Asta-i conducere abuzivă. Totul este clar.

— De ce naiba ne certăm? Am obosit deja!

Ivan își privi ceasul.

— Este aproape trei. Da, am obosit.

— La naiba, dar nici nu am început bine. Mai sunt de interogat cei trei și știi că vor minți câte-n lună și-n stele. S-ar putea să meargă până acolo, încât să ne dea nume false. Îi ghiorțăiră mațele. Scuze, mi-e foame.

— Și mie mi-e foame, dar sunt civilizat. Mă duc să văd ce face Danielle. Nu pleca.

— Nu plec nicăieri, spuse Marian, obosită. Puse capul pe brațe și adormi imediat.

Ivan lipsi douăzeci de minute, timp în care Marian trase un pui de somn. Intră cu un platou cu pâine prăjită, două mere și o sticlă de lapte.

— Danielle s-a culcat și n-am vrut să umblu în frigider fără să cer voie, dar m-am gândit că nu se va supăra dacă ne servim cu fructe și pâine.

— Te-ai descurcat foarte bine, Ivan, zise Marian și turnă lapte în ceștile de cafea. Pâinea prăjită și merele erau delicioase. Cine o fi stăpânul casei acum? Castleberry nu locuiește aici.

— Cred că doamna Strode.

— Mă întreb dacă se va instala aici.

— Ar fi proastă dacă n-ar face-o.

— Hm. Dar a părăsit casa, sau a fost gonită. Și „fostul ei soț" a fost ucis aici. S-ar putea să nu-i facă plăcere.

— Pe cinci dolari că va sta.

Marian se gândi.

— De acord.

După ce terminară de mâncat, Ivan întrebă:

— Cu cine începem?

— Nu știu. Crezi că Richard Bruce este un fel de purtător de cuvânt al grupului?

— De ce, pentru că ne aștepta? Mai repede cred că urmărea să obțină aprobarea de plecare pentru el și violonistă.

— Deci vorbea pentru doi, cel puțin. Hai să-l lăsăm ultimul.

— N-am nimic împotrivă. Ai vreo preferință pentru primul?

— Nu.

Ivan aruncă în aer o monedă.

— Cap, McKinstry.

Ieși capul.

Înainte să apuce să trimită un ofițer după McKinstry, se auzi o bătaie și ușa se deschise. Apăru Myron Castleberry, care părea mult mai bine decât la ultima întrevedere. Se curățase de funingine și își pusese haina de la costum, dar arăta în continuare prost, era dărâmat.

— Vă rog, aș dori să stau de vorbă cu dumneavoastră acum, dacă se poate.

— Bineînțeles, domnule Castleberry, intrați, luați loc, spuse Marian arătând spre un scaun. Care-i problema?

Castleberry se așează, dar nu scoase un sunet. Își frământa încontinuu mâinile.

— Ați reușit să luați legătura cu doamna Strode? întrebă Ivan.

Castleberry se concentră și răspunse după câteva momente:

— Da, va sosi mâine după-amiază. Nu... Vreau să spun azi... E deja luni, nu-i așa? A spus că va face tot posibilul să ajungă astăzi, dar depinde de orarul zborurilor, pe care nu-l știa încă. Va lua primul avion și apoi o să mă anunțe să ne întâlnim la aeroport și... Se întrerupse brusc, realizând că bătea câmpii. Respiră adânc. Mă scuzați, răspunsul este da, sergent Malecki. Doamna Strode se va întoarce aici cât de curând posibil.

— Crezi că va locui în casa asta?

— Da, sigur, Katie era foarte atașată de casă. Cred că-i părea mai rău că se despărțea de casă, decât de domnul Strode.

Ivan întinse o mână. Marian scotoci în buzunar după o bancnotă de cinci dolari și i-o dădu.

Castleberry nu era atent. Puse palmele pe masă și se calmase.

— Nu pot s-o fac, murmură. Nu pot să-mi asum o asemenea responsabilitate. Este nedrept să-mi ceară așa ceva. Nu pot s-o fac.

— Ce nu poți face, domnule Castleberry? întrebă Marian.

Acesta săltă capul și o privi în ochi.

— Nu pot să tac. Nu pot să primesc bani de la el. Ar însemna să trăiesc cu frică toată viața. Și nevasta, și copiii — i-aș pune și pe ei în pericol. Nu, nu pot s-o fac!

Marian și Ivan așteptau.

Castleberry râse scurt.

— Aș putea să mă îmbogățesc, știți asta? Nu trebuie decât să-mi țin gura și să mă mut în California. Știți ce făcea Richard Bruce când ați intrat voi în cameră? Încerca să mă mituiască: îmi oferea același salariu pe care mi-l dădea domnul Strode, ca să lucrez pentru el și, în plus, aceeași sumă de bani, anual, neimpozabilă. Ba cred că era dispus să-mi ofere mai mult, dar ne-ați întrerupt.

— N-ai mai vorbit cu Bruce de atunci? îl întrebă Marian ca să-l determine să continue.

— Nu. L-am evitat și oricum n-ar fi fost ușor să vorbim, polițiștii au împânzit toată casa. Dar știu ce vrea. În California mă poate controla, m-ar avea la degetul mic. Respiră greu. Dar nu pot să lucrez pentru un ucigaș, nu pot!

Marian se uită la Ivan.

— Mai bine povestiți-ne tot, domnule Castleberry. Tăinuirea este și ea o crimă. Dacă dețineți informații care-l pot acuza pe Richard Bruce...

— Nu despre crima *asta*. Nu știu care dintre ei l-a ucis pe domnul Strode. Eu mă refer la echipajul lui *Burly Girl*, o crimă comisă acum șaptesprezece ani. În după-amiaza aceasta a ars toate dovezile, adică duminică mai exact, și acum vrea ca eu să tac, să nu spun nimic.

— Ce-i asta *Burly Girl*, despre care vorbești?

— Este un vas, un vas care îi aparţinea lui Richard Bruce. L-a scufundat ca să încaseze banii de asigurare şi a lăsat tot echipajul să moară înecat, să nu mai existe martori. Treizeci şi şapte de oameni!

Cei doi detectivi erau uimiţi.

— Şi spui că a ars dovezile? Ce dovezi?

— O scrisoare, o declaraţie şi raportul detectivului nostru particular. Avcam asemenea materiale despre toţi trei...

— Toţi trei? Adică şi Joanna Gillespie şi Jack McKinstry? Ce legătură aveau ei cu *Burly Girl*?

— Nimic, nimic — oh, e atât de complicat. Vedeţi, domnul Strode îi avea pe toţi la mână, fără a avea legătură unul cu celălalt.

— Şantaj, spuseră într-un glas Marian şi Ivan.

— Încerca să-i convingă, îi corectă Castleberry, dar ieri după-amiază m-au obligat să deschid seiful domnului Strode. De aceea aveau cuţite, ca să mă ameninţe. Richard Bruce chiar m-a zgâriat pe obraz, zise el arătând tăietura. Au ars dovezile chiar acolo, în biroul domnului Strode, şi au furat şi alte hârtii...

— La naiba, izbucni Ivan. Vrei să spui că aţi avut dovezi că Richard Bruce a ucis treizeci şi şapte de oameni, şi acum *nu le mai aveţi*? Castleberry asuda.

— Le avem în computer, nu trebuie decât să le tipăresc.

— În computer!? Înseamnă că n-au făcut nimic arzând hârtiile?

— Nu. Dar ei habar n-au.

— Dumnezeu există, zâmbi Ivan.

— Din păcate, originalul scrisorii care îl acuză pe Richard Bruce este distrus. Dar avem o copie, bineînţeles.

— Bineînţeles, fu de acord Marian. Domnule Castleberry, cred că ar fi mai bine să ne povestiţi totul, *de la început*. Spuneţi-ne tot ce s-a întâmplat, în ordine cronologică. Sunteţi în stare?

— Sigur, doar de aceea am venit aici. Făcu o pauză şi-şi puse ordine în gânduri. Apoi respiră adânc şi începu: Totul a plecat de la *Compania House of Glass*.

8

Se crăpa de ziuă când cei doi detectivi însărcinați cu anchetarea morții lui A.J. Strode făcură o pauză, după două ore de când tot ascultau peripețiile lui Strode în încercarea sa de a cumpăra acțiuni *House of Glass*. Erau sfârșiți. Când Castleberry le-a spus că Richard Bruce, Joanna Gillespie și Jack McKinstry sunt criminali, cei doi polițiști l-au privit plini de încredere. Dar, în loc să enumere ce dovezi avea Strode, el le spuse despre accidentul din portul Los Angeles, susținând că fusese pus la cale de Richard Bruce. Strâns cu ușa însă, admise până la urmă că detectivul particular nu găsise nici o legătură între Richard Bruce și catastrofă.

Detectivii îi cerură lui Castleberry să tipărească documentele din computer. Ivan Malecki ceru un răgaz, iar Marian Larch vroia să doarmă. Castleberry plecă la birou, după documente.

— Trebuie să trag un pui de somn, spuse Marian, măcar o oră. Scoală-mă când se întoarce Castleberry. Intră în sala de proiecție și se trânti pe canapea, lăsându-l pe Ivan să-și găsească singur un loc de dormit.

Pe vremuri, Marian lucra toată noaptea și ziua următoare, fără a avea nevoie de odihnă. Dar, la treizeci și cinci de ani, obosea mai repede. Colegul ei era ceva mai rezistent, fiind însă și mai tânăr cu un an decât ea.

O oră și zece minute mai târziu, Ivan o scuală.

— Câțiva tipi de la departamentul pompierilor sunt aici. Și a sunat și căpitanul, vroia să știe cum stăm. S-a înfuriat când i-am spus că nu i-am interogat încă pe cei trei suspecți.

— N-ar fi trebuit să-i spui. Se ridică, supărată. Vom rezolva cazul în trei-patru ore.

— N-am avut încotro, el m-a întrebat. Era cam morocănos că nu prea dormise. Oricum a dat deja declarații presei, iar crima va fi pe prima pagină a edițiilor de dimineață ale ziarelor.

— Grozav. Ceva veşti de la Castleberry?
— Încă nu.
— Ce crezi din toată povestea asta, Ivan?
— Nu prea ştiu ce să cred. Ce motiv ar fi avut ca să inventeze aşa ceva?
— Nici eu nu-i găsesc motivaţie. Bănuiesc că ne-a povestit ceea ce crede el că este adevărat. Poate că a omis câteva detalii, dar ne-a spus esenţialul. Incredibil.
— Da, mie-mi spui! Hai să stăm de vorbă cu tipii ăia, despre incendiu.
Doi oameni inspectau camera monitoarelor. Găsiseră printre moloz o canistră metalică şi erau mai mult ca siguri că fusese plină cu petrosin. Întrebată, menajera confirmă că exista aşa ceva în debaraua cu obiecte pentru curăţenie. Lipsea ceva? Nu ştia; nimeni nu ţinea evidenţa lor.
Un poliţist le raportă că fusese găsită şurubelniţa care lipsea din trusa lui O'Connell, aruncată în spatele unui scaun aflat lângă scări. Nu avea amprente. Mai aflară că Richard Bruce îşi petrecuse noaptea în camera lui Joanna Gillespie.
Marian se încruntă.
— Ce drăguţ. Ar putea să-i fie tată.
— Da? Câţi ani are? N-am văzut-o niciodată.
— În jur de treizeci, iar el a trecut de cincizeci, nu crezi?
— Nu-i aşa mare diferenţa, se întâmplă frecvent. Nu văd nimic rău în asta.
— Ba eu văd, mormăi Marian. Am cunoscut câteva cupluri tată-fiică.
Dar nu era momentul să discute despre incest; chiar atunci sosi Myron Castleberry.
Toţi trei intrară în sala de conferinţe.
— Am copiat fiecare document în două exemplare, câte unu pentru fiecare, zise Castleberry întinzându-le câte trei dosare. M-am gândit că e mai bine aşa.
Marian îi mulţumi, întrezărind motivele care îl determinaseră pe Strode să-l angajeze ca secretar.
— V-aţi gândit? Mai aveţi ceva să ne spuneţi?
— Nu, cred că v-am povestit tot, mai puţin ceea ce ştiam despre Joanna Gillespie şi Jack McKinstry. Amănuntele se află în aceste dosare. În caz că nu înţelegeţi, sunaţi-mă. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, vreau să merg acasă să mă schimb şi apoi să mă întorc la birou. Vă închipuiţi ce va fi azi, acolo.
Se ridică în picioare.
— Cine va conduce afacerile lui Strode?
— Asta va decide doamna Strode.
Castleberry îi salută şi ieşi.
Ivan zâmbi cu subînţeles:
— Crezi că va căpăta el postul?
— Nu m-ar mira. Cunoaşte cel mai bine afacerile.

— Da, dar le va putea *conduce*? asta-i întrebarea.

— Ei, probabil că nu va construi un imperiu, va menține doar starea actuală.

Deschise un dosar cu eticheta *Gillespie Joanna*.

— Hai să vedem ce avem aici.

Citeau în tăcere, dar după un timp, amândoi ridicară ochii în același timp.

— *Părinții!?* întrebă Ivan uimit.

— Așa scrie aici, spuse Marian, la fel de mirată.

Nu mai vorbiră până nu terminară de citit cele trei dosare. Se priveau în tăcere. Marian vorbi prima.

— Ei? Ce părere ai?

— La etaj sunt trei criminali! Isuse! Toți trei? Și Strode îi șantaja pentru un pachet de acțiuni? Cred că nu era în toate mințile.

— Banii... Dar aceștia trei... Ce fel de oameni sunt? Fac tot ceea ce vor, fără să le pese de ceilalți, după principiul: *Nu-mi sta în cale că te ucid!*

— Bine, dar nici Strode nu era un micluțel! Trecea peste oameni fără să-i pese de ei. Genul care te îndemna să-l ucizi, nu crezi?

— Într-adevăr, fu de acord Marian. A încercat să facă afaceri cu trei ucigași calificați. Și acum, trebuie să aflăm cine l-a ucis.

— Ce contează? Oricum, toți trei sunt criminali. Dacă spunem că a fost un complot...

— Ne asigurăm că-l prindem pe criminal și îi pedepsim și pe ceilalți doi pentru păcatele vechi, nu-i așa? Haide, Ivan, nu-i asta soluția. Un rând de dosare merge la căpitan, să fie informate polițiile locale unde au avut loc toate aceste crime. Dacă nu-l prindem pe cel care l-a ucis pe Strode, oricum vor avea de dat socoteală pentru trecut. Dar acum ne interesează doar cine l-a ucis pe A.J. Strode. De rest se ocupă căpitanul.

— Și știi ce va face căpitanul? Ne va spune să-i arestăm pe toți.

— Și?

— Și asta înseamnă că ne vom încheia ancheta într-o cameră de interogatoriu. Nu vrei să-i mai ținem aici, până terminăm ancheta?

— Ba sigur că vreau, dar nu vom mai primi ajutor. La sfârșitul celor douăzeci și patru de ore, toți polițiștii vor fi retrași.

— Da, dar mai este timp. Nu trimite dosarele până când nu stăm de vorbă cu cei trei. Haide, Marian, știi al naibii de bine că dacă îi închidem nu mai scoatem nimic de la ei.

Marian oftă.

— În regulă, hai să stăm de vorbă cu ei. Cu cine începem? Jack McKinstry?

— Fie și McKinstry.

— Dumnezeule! strigă Marian. M-am gândit la ceva! Incriminatorii. Văduva, mercenarul...

— Da, da, ce-i cu ei?

— Numele și adresele lor sunt aici. Bruce și ceilalți au citit aceste dosare ieri.

— Ah, pe naiba! Ar fi putut să anunțe telefonic pe cineva...

— Trebuie să-l sunăm pe căpitan ca să le asigure protecția acestor trei persoane. Anunță-l tu! Dă-i numele și adresele lor. Eu trimit imediat dosarele printr-un polițist.

— În regulă, spuse Ivan ridicând receptorul. Și adu-l aici pe Jack McKinstry. Repede.

— Da, imediat.

Un polițist îl pofti pe Jack McKinstry în sala de conferințe și apoi plecă. Acesta intră, cu toată fața un zâmbet.

— În sfârșit, m-ați chemat, zise încetișor și se așeză la masa de conferințe. Începusem să cred că m-ați uitat. Cu ce vă pot fi de folos?

Marian se amuza. Jack McKinstry era un bărbat arătos, în ciuda cearcănelor de sub ochi și știa să se facă plăcut, calitate pe care o folosea din plin. Marian descoperi că are doi suspecți agreabili, ceea ce însemna o schimbare nemaipomenită față de situațiile curente cu care avea de-a face. Cei doi polițiști se prezentară.

— În primul rând, vreau să știu ce-ați făcut de când s-a terminat întâlnirea din această cameră și până când a fost descoperit cadavrul domnului Strode. La ce oră s-a terminat întâlnirea?

— Oh, cred că aproape de ora unsprezece. Am stat aici *patru ore*. Doamne, urăsc camera aceasta. Apoi am urcat să-mi termin bagajele. Nu intenționam să petrec încă o noapte în casa lui Strode. Din grabă, mi-a scăpat pe picioare valiza și am scos un urlet care ar fi trezit și morții.

— Am auzit că a fost un week-end greu.

— Cel mai greu.

— Cât ați stat în cameră?

— Până când am simțit miros de fum. Atunci am coborât scările, dar una dintre gorilele lui Strode mi-a strigat să mă întorc la mine în cameră, că totul este sub control. Ca un băiat cuminte și ascultător ce sunt, m-am executat. Apoi, i-am auzit strigând că Strode a fost ucis și au apărut polițiștii. Ezită o clipă. Este adevărat, chiar a fost ucis cu toate cele trei cuțite ale noastre?

— Da, este adevărat.

Jack se încruntă.

— Cineva are simțul umorului foarte bine dezvoltat.

— Ai idee cine?

Jack își trase scaunul mai aproape.

— Sergent, hai să lăsăm joaca. Știi la fel de bine ca și mine că trebuie să fie unul dintre noi trei. Zâmbi dezarmat. Acum, *eu știu* că nu l-am ucis — dar tu nu știi; mă privești și vezi suspectul. Dar eu și cu Strode nu mai avem nimic în comun. O dată ce Richard Bruce și-a vândut acțiunile, s-a terminat totul; nu mai avem nimic de împărțit cu Strode.

— Nici măcar afacerea cu amprentele de pe cuțite? Doar vi le luase Strode, nu-i așa?

Jack ridică o sprânceană.

— Deci știi că Strode l-a forțat pe Richard să vândă.

— Dar asta a fost tot.

— Și tu aveai de gând să pleci și să-i lași lui Strode un cuțit cu amprentele tale? Domnule McKinstry, *nimeni* n-ar proceda așa...

— Dar ce puteam face? Erau încuiate, păzite... Sigur, cineva le-a furat în timpul incendiului, dar de unde puteam să știu că va fi un incendiu?

— Unde sunt ținute materialele cu care se face curățenie? întrebă brusc Ivan.

— Păi, sunt... ă... nu știu, în spatele casei, probabil...

Ținuse figura. Știa. Și ei aflaseră acum că el știe.

Marian insistă.

— De ce n-ai acceptat să vinzi acțiunile când Strode ți-a arătat declarația semnată de pilot? Ai fi putut termina de-atunci.

— Care declarație? întrebă, făcând pe neștiutorul.

Ivan deschise un dosar și îi puse în față declarația pilotului. Fața lui Jack deveni cenușie.

— Toate dovezile erau în computerul lui Strode. Le avem pe toate.

Deodată se făcu liniște, nimeni nu mai mișca. Apoi, brusc, Jack McKinstry sări în picioare, apucă scaunul și-l izbi de masă.

— Hei! țipă Ivan. El și Marian se ridicară brusc, ferindu-se.

Jack sălta scaunul deasupra capului și-l izbi iar. Și iar... Dinții îi erau încleștați și ochii întredeschiși. Marian îl apucă de un braț, în timp ce Ivan încerca să recupereze scaunul, dar Jack era destul de puternic și le ținu piept. Trecură câteva secunde până când reușiră să-l îndepărteze de ceea ce rămăsese din scaun. Marian îi simțea corpul tensionat și pielea acoperită de o sudoare rece. Îl strânse de mână și se plimbă cu el în jurul mesei, până se calmă.

— Vreau să ies de aici, reuși să articuleze cu greu.

Ieșiră afară. Soarele străluce a și aerul era proaspăt. Jack se plimbă câteva minute pe cărarea ce ducea în spatele casei, cu polițiștii după el. Ivan tocmai se uita la ceas când Jack le spuse:

— Îmi cer scuze pentru cele întâmplate, am cedat nervos. Pur și simplu am cedat.

— Putem relua discuția, domnule McKinstry?

— Sigur, de ce nu? Oricum, știți totul.

— Nu chiar. Știm că voi trei ați intrat cu forța, ieri, în biroul lui Strode și i-ați deschis seiful...

— Deci Castleberry nu și-a ținut gura? Ha, ha, știam că Richard nu va putea să-l cumpere.

— Și am aflat și despre șantajul încercat asupra lui Strode, și despre replica lui. Nu știm însă cine l-a ucis pe Strode. Sau dacă l-ați ucis toți trei.

— Nici o ipoteză nu-i bună, sergent. *Doi* l-au ucis. Îl vreți pe ucigaș? Arestați-i pe Joanna Gillespie și Richard Bruce.

— Ești sigur? Ești sigur că l-au ucis împreună?

— Oh, pentru Dumnezeu, sergent Larch, deschide ochii! Cei doi s-au aliat și... Nu știu ce vor face, dar mai mult ca sigur că vor arunca vina pe mine. Au încercat mereu să mă scoată din joc. Când trei oameni sunt băgați într-o treabă, doi se aliază împotriva unuia. Așa se întâmplă *întotdeauna*.

— Răspunde-mi, te rog, sunt curioasă de ce *n-ai vândut* atunci când ai avut ocazia?

Jack o privi în ochi și zâmbi trist.

— Ar fi fost ca și cum i-aș fi dat cuțitul cu amprentele mele.

Marian se gândi la cele spuse și confirmă.

Ivan era nerăbdător.

— Uite ce-i, domnule McKinstry, nu avem prea mult timp la dispoziție. Deci erați în cameră când a izbucnit incendiul. Ați văzut sau ați auzit ceva?

— Nu, sergent, nimic. Oftă. Nimic în afară de ce am declarat deja. Mi-ar plăcea să vă pot spune că l-am văzut pe Bruce strecurându-se în camera monitoarelor cu o canistră de benzină în mână, dar aș minți.

— Asta înseamnă că nici pe dumneavoastră nu v-a văzut nimeni, sublinie Ivan.

— Ah, pentru Dumnezeu! Nu *l-am ucis eu*. Richard sau Jo au provocat incendiul.

— S-a folosit petrosin, nu benzină, și tu știi unde se află depozitate materialele și uneltele de curățenie.

— Bine, dar toți știm! Lângă dulapul unde se țin cheile.

— Nu vrei să ne vorbești despre asta?

Jack le povesti că au luat cheile, cea de la camera lui Strode și cea de la pivnița de vinuri, apoi el și Jo au scotocit în dormitorul lui Strode și în bibliotecă, lăsând ușa bibliotecii deschisă; le spuse cum Jo și Richard Bruce s-au făcut că pleacă din casă, dar s-au strecurat înapoi, pe poarta de serviciu, și apoi prin pivniță, iar el defectase în acest timp sistemul de securitate. Mai aveau alte întrebări?

— Deci astfel a intrat criminalul în bibliotecă. Richard Bruce știa că ușa este descuiată?

— Sigur că știa. Chiar a și intrat mai târziu în bibliotecă. El și cu Jo s-au ascuns acolo în timp ce eu l-am sunat pe Castleberry și l-am convins să vină aici. Dar se pare că planul avea o continuare și mie nu mi-au spus totul.

— Te referi la crimă?

— Da, mă refer la crimă.

Ivan îl privea neîncrezător.

— Și ești convins că Richard Bruce, ajutat de Joanna Gillespie, l-a ucis pe Strode?

— Sau invers. Dumnezeule, sergent, o femeie care și-a ucis părinții nu se dă înapoi de la nimic, ca să scape de un om care o amenință. Și-a recunoscut crimele, de față cu mine și cu Richard. Dar la uciderea lui Strode au lucrat împreună, vă spun eu. Sunt convins de asta. Poate chiar

au lovit pe rând cu cuțitele... Au plănuit crima împreună și au înfăptuit-o împreună.

— Joanna a recunoscut că și-a ucis părinții?!

— Sigur că da, sâmbătă după-amiază, într-un bar unde am intrat să mâncăm ceva.

— Vreau să stăm de vorbă cu Joanna Gillespie, spuse Ivan.

Marian îl aprobă.

— Domnule McKinstry, știi că nu ai voie să pleci, nu-i așa?

— Știu. Cum *aș putea* să plec? Peste tot sunt copoi. Se uita la polițistul care îl urma îndeaproape. Și apoi, zise obosit, nu mai am nici un rol, am ieșit din joc. Este un alt joc acum.

L-au lăsat în curte și s-au întors în casă.

— O fi sunat cumva căpitanul?

— Hai să nu întrebăm, mormăi Ivan. Crezi că McKinstry ar putea avea dreptate? Să fi ucis Bruce și Gillespie împreună?

— Da, este posibil, dar este posibil să se înșele. *Ceva* s-a întâmplat. Ceva ce l-a făcut să se creadă înlăturat. S-ar putea să fie chiar o problemă de sex, Joanna preferându-l pe Richard Bruce și nu pe el.

— Da? Dar ce, este așa de frumoasă?

— Da de unde, sau cel puțin așa cred. N-am văzut-o niciodată de aproape. Ce-a vrut McKinstry să spună — că nu mai are nici un rost? Tu ai înțeles ceva?

— Nu prea. Cred că se autocompătimea. O să-i treacă.

S-au oprit în camera de conferințe ca să ia setul de dosare, apoi au urcat scările. Doi polițiști păzeau ușa; unul dintre ei le raportă că ambii suspecți erau înăuntru. Marian ciocăni și o voce de femeie îi pofti înăuntru. Marian și Ivan deschiseră ușa și intrară.

Stăteau unul lângă altul pe canapea; când au intrat cei doi detectivi, mâna lui Joanna Gillespie se odihnea pe coapsa lui Richard Bruce. Femeia nu s-a clintit din loc, rămânând exact în aceeași poziție. Pe fața ei se citea: *Da, suntem împreună. Și ce-i cu asta?* Nici măcar nu se deranjaseră să aranjeze patul.

Marian rămase fără cuvinte în fața acestei scene, atât de intime. Ivan sesiză și prelua inițiativa, spunându-i lui Richard Bruce că vor să stea de vorbă numai cu domnișoara Gillespie.

Richard o cuprinse cu brațul pe Joanna și o îmbrățișă scurt, ca să-i dea curaj. Se ridică în picioare și se apropie de detectivi.

— L-am sunat pe avocatul meu din Los Angeles rugându-l să perfecteze formele cu o firmă din New York, care să ne reprezinte. Nu cred că vom mai continua discuțiile fără reprezentant legal.

— Acesta este dreptul dumneavoastră, spuse Ivan, dar vă amintesc totuși că nu vi s-a adus nici o acuzație și nici nu v-am reținut ca martori.

— Nu încă. Intenționăm să cooperăm, sergent, dar există o limită și vă atrag atenția că nu e cazul s-o depășiți.

— Am înțeles.

Richard îi aruncă o privire Joannei și se retrase. Marian își regăsi vocea și îi ceru celeilalte femei să povestească tot ce făcuse în timpul incendiului și al crimei.

Ea și Richard intenționau să plece, spuse Joanna, dar l-a rugat pe Richard s-o aștepte; vroia să meargă în cameră să-și testeze nivelul zahărului în sânge — e diabetică și trebuie să se controleze frecvent. Tocmai terminase testul și ieșea din cameră, când a auzit țipete și a simțit miros de fum. L-a văzut pe Jack McKinstry la jumătatea scărilor în vreme ce un paznic îi striga să se întoarcă în camera lui. A făcut și ea la fel. A așteptat acolo până când a venit Richard, care i-a spus că Strode fusese asasinat. Asta-i tot ce știa.

Tot timpul cât Joanna vorbise, Marian o studiase cu atenție. Nu, Joanna Gillespie nu era o frumusețe și nici nu avea nevoie să fie. Făcea parte din acea categorie de oameni care îți atrag atenția ca un magnet. Ivan era cam încurcat. Lui îi plăceau femeile care se străduiau să se facă plăcute și Joanna Gillespie nu intra în această categorie. A întrebat-o unde se afla debaraua cu ustensile de curățat și pivnița de vinuri; nu știa.

— Jack McKinstry te-a observat atunci când cobora scările să afle cum izbucnise incendiul? întrebă Marian.

— Nu cred.

— Deci nu poate confirma povestea că veneai din camera ta, atunci când l-ai văzut!

— Cum adică, poveste? Unde în altă parte aș fi putut fi?

— Ai fi putut fi la parter — și să-l vezi de acolo. Sau ai fi putut fi sus, la etaj, dar în aripa de clădire rezervată domnului Strode.

— E absurd. Am fost exact acolo unde am spus. Nu am fost niciodată în aripa rezervată lui Strode și nici nu știu unde este.

— Oh, bineînțeles că știi, pentru că ai intrat acolo de două ori. Prima dată cu Jack McKinstry, când ați scotocit în apartamentul lui Strode și ați lăsat ușa bibliotecii descuiată, astfel încât criminalul să poată pătrunde pe acolo. Și a doua oară, cu Richard Bruce. Voi doi v-ați ascuns în bibliotecă, până când a venit Castleberry. Deci cunoști foarte bine locul.

Joanna Gillespie își umezi buzele și rosti un singur cuvânt:

— Jack.

— Domnul McKinstry ne-a spus o parte, dar domnul Castleberry ne-a dat toate amănuntele. Ce-ar fi să nu mă mai minți? Știm și despre documentele arse în biroul lui Strode.

Joanna se ridică de pe canapea și începu să se plimbe prin cameră.

— În regulă. Înțeleg că secretele noastre nu mai sunt secrete. Ce altceva mai știți?

Ivan îi întinse un dosar.

Joanna Gillespie îl deschise și aruncă o privire asupra conținutului, fără să-l citească. Închise ochii și începu să se legene pe picioare, tăcând o lungă perioadă de timp. Apoi izbucni în râs.

— Ticălosul! Lăsă să-i cadă dosarul; hârtiile se împrăștiară pe jos. Trebuia să-mi închipui că mai avea o șmecherie pusă la cale. A vrut întotdeauna să aibă ultimul cuvânt, chiar și post-mortem.

Căuta o cale de ieșire? se întreba Marian.

— Domnișoară Gillespie, dumneavoastră l-ați ucis pe A.J. Strode?

— Nu, răspunse ea nepăsător. Dar cel care l-a ucis are întreaga mea recunoștință. Mă bucur că este mort. Viața va fi mai liniștită pentru noi, de acum încolo. Ucigașul mi-a făcut un mare serviciu, nu neg asta, și sper să scape.

Apoi murmură mai mult către sine:

— Nu cred că avea curajul necesar...

— Cine? întrebă Ivan făcând pe prostul. Richard Bruce?

— Bineînțeles că nu! Nu l-a ucis Richard!

— Atunci nu mai există altă variantă posibilă decât Jack McKinstry. Vrei să spui că el l-a ucis pe Strode? Ai motive să crezi asta sau ai vrea să fie el?

— Oh, ești foarte isteț sergent Malecki, șuieră ea. Vii aici și te joci cu mine, punându-mi întrebări la care știi răspunsul dinainte. Și acum vrei să mă determini să-l acuz pe Jack, făcând să pară totul ca și cum l-aș apăra pe Richard.

— Mă scuzați, spuse Marian, dar nu este de vină colegul meu. Mormăiala aceea despre un „el", care nu ar fi avut curajul să-l ucidă pe Strode — a fost suficient de tare rostită ca s-o auzim și noi, iar acum încerci să-l acuzi pe colegul meu că te atrage într-o cursă. Nu ține, domnișoară Gillespie. Jack McKinstry afirmă că voi doi l-ați ucis pe A.J. Strode. Și încep să cred că s-ar putea să fie adevărat.

— Jack McKinstry e nebun.

— Dar îi ești recunoscătoare, nu-i așa? Pentru că l-a ucis pe Strode. Asta vrei să credem?

— Credeți ce vreți. Însă fiecare dintre noi ar fi vrut să-l vadă mort pe Strode și chiar ar fi putut s-o facă. Și indiferent cine a avut curajul s-o facă, bravo lui!

Marian era dezgustată.

— Îți dai seama ce spui? Viața unui om înseamnă așa puțin pentru tine?

— A.J. Strode nu era om. Era o bestie cu chip uman.

— Dar pe cei care-și ucid părinții cum îi numești?

— Ah, da, mă întrebam când veți ajunge și aici. Strode se folosea și el de asta ca să mă șantajeze.

— Jack McKinstry susține că ți-ai recunoscut crimele.

Rămase cu gura căscată.

— Ce?!

Marian repetă acuzația.

— Ne-a spus că erați cu toții la bar, când ai recunoscut față de el și de Richard.

Joanna se așeză pe pat, uluită.

— Trădarea oamenilor nu are limite. Sergent Larch, nu eu l-am ucis pe A.J. Strode.

Auzirăzgomote pe hol. Era vocea lui Richard Bruce, mânioasă, și a polițistului, răspunzându-i calm.

— Îți ordon să-mi dai drumul să intru, striga Richard Bruce.

Joanna Gillespie se repezi să deschidă. Richard Bruce pătrunse în cameră, împingându-i pe cei doi polițiști care încercau să-l oprească.

— Ei știu de dovezile lui Strode.

— Știu. Am văzut copiile.

— Nu mai scoți o vorbă — până când vine avocatul.

— Cum ați aflat? Noi nu v-am spus.

— Jack McKinstry, făcu Marian. Numai de la el putea să afle.

— Întotdeauna Jack, hohoti Joanna.

— Da, Jack mi-a spus, răspunse Bruce obosit, zâmbărețul Jack McKinstry. Asta schimbă complet lucrurile. Ce se va întâmpla, sergent?

— Momentan vă rugăm să vă întoarceți în camera dumneavoastră, ca să putem termina...

— Nu la asta mă refeream. Ce acțiune urmează să...

— Duceți-l pe domnul Bruce înapoi în camera lui, le dădu ordin celor doi polițiști. Și nu-l mai lăsați să iasă. Mulțumesc.

— Haideți, domnule Bruce, începu un polițist, punând mâna pe brațul lui. Ați auzit ordinul.

Richard Bruce își trase mâna.

— Am auzit. Se întoarse spre Joanna: Nu mai scoți o vorbă.

Părăsi camera urmat de cei doi polițiști.

De îndată ce se închise ușa, Ivan întrebă:

— Cât durează testarea sângelui?

— Tocmai am primit un sfat bun. Nu mai răspund la nici o întrebare.

— Asta înseamnă că știți ceva și nu vreți să ne spuneți?

Marian se ridică și o privi în ochi.

— Dacă el este criminalul, vom afla. Nu-l poți apăra.

— Nu știu nimic! replică Joanna. Nu știu cine a făcut-o.

— Are dreptate McKinstry. El vă bănuiește pe voi doi.

— Și știm eu toții câtă încredere merită Jack McKinstry. Sergent, am încheiat discuția.

Se duse la fereastră și rămase acolo, cu spatele la cei doi polițiști.

Marian și Ivan abandonară interogatoriul. Adunară hârtiile împrăștiate pe jos și ieșiră în hol. Ivan exclamă:

— Uau! Ce zici de povestea cu recunoștința față de criminal? N-are pic de inimă, afurisita, pur și simplu nu-i pasă. Nu dă doi bani pe ceea ce s-a întâmplat. Ea și Richard Bruce sunt croiți din aceeași stofă.

Marian aprobă, încruntându-se:

— Se potrivesc foarte bine. Pe unde o fi McKinstry?

Unul dintre polițiști le spuse că Jack McKinstry a fost mai devreme în camera lui Richard Bruce. Nu a stat mult și s-a întors la el. Asta se întâmpla înainte ca Richard Bruce să vină la Joanna Gillespie.

Ivan îi dădu instrucțiuni.

— Gillespie și McKinstry nu au voie să iasă din camere și nici să discute. Du-te acolo și scoate telefoanele.

Ciocănire la ușa lui Richard Bruce, dar intrară fără să aștepte răspuns.

Richard Bruce stătea în mijlocul camerei, așteptându-i. Purta tot hainele de ieri, dar își păstra eleganța.

— V-am zis deja că nu răspund la întrebări decât în prezența avocatului.

Într-un moment de inspirație, Marian îi spuse:

— Domnule Bruce, suntem convinși că Joanna Gillespie nu-l putea ucide pe Strode. Un membru al personalului casei a văzut-o ducându-se în camera ei, înainte de izbucnirea incendiului, minți ca. Nu avem motive să ne îndoim de declarația cameristei. Domnișoara Gillespie nu avea timp să coboare, să ia canistra și să dea foc. În ceea ce ne privește, este în afara oricăror bănuieli. Rămâne de văzut care-i situația dumneavoastră și a lui McKinstry.

Ivan confirmă cele spuse de Marian.

Richard înaintă spre Marian.

— E adevărat? Joanna este în afara oricăror bănuieli?

— Da, nu o mai considerăm suspectă.

Fața lui Richard Bruce se lumină de un zâmbet.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, murmură el. Mă simt ușurat.

— De ce? Ai crezut c-ar fi putut fi ea?

— Bineînțeles că nu; sunteți ridicoli! Dar atât timp cât era suspectă, se afla în pericol. *Voi* ați pus-o în pericol.

Marian se așeză pe scaun.

— Deci așa, domnule Bruce. Nu trebuie să vă mai faceți griji, s-o apărați pe domnișoara Gillespie. Acum aveți dumneavoastră nevoie de apărare.

— Credeți că eu l-am ucis pe Strode? Greșiți. Mi-ar fi plăcut să-i sucesc gâtul, dar întâmplător n-am nimic de-a face cu această crimă. A.J. Strode a trecut pe lumea cealaltă fără ajutorul meu — neținând cont de adeziunea mea morală, bineînțeles!

— Ce naiba se întâmplă aici? *Moral* pentru crimă? Ai scufundat un vas, cu echipaj cu tot, și vorbești de suport *moral*?

— Mai bine spus, încurajare. Știți deja că toți am fi vrut să-l vedem mort. De ce să pretindă careva că nu-i adevărat? Și fii foarte atent ce acuzații îmi aduci. Accidentul vasului *Burly Girl* s-a anchetat la vremea respectivă și-am fost găsit nevinovat. Așa-zisele „dovezi" ale lui Strode n-au nici o valoare.

— Mie nu mi se par lipsite de valoare, spuse Marian. Și te-ai străduit din greu să pui mâna pe ele. Dar asta nu-i problema noastră, ci a autorităților din Hawaii. Noi îl căutăm pe criminalul lui A.J. Strode. Atât.

— Atunci arestați-l pe Jack McKinstry și terminați odată, replică Richard.

— Încă nu. Mai am de lămurit câteva probleme. De exemplu — acțiunile *House of Glass*. Tu i-ai vândut lui A.J. Strode, dar de ce nu ai vrut să le vinzi mai devreme, înainte ca lucrurile să se înrăutățească?

— Totul a fost urât de la început, sergent Larch. Nu-mi pasă prea mult de *Compania House of Glass* și eram dispus să vând. Dar n-am putut suporta ideea de-a fi manevrat de cineva. Și, mai ales, de unul ca A.J. Strode.

Răspundea la fel ca și Jack McKinstry, gândi Marian.

— McKinstry crede că voi doi l-ați ucis pe Strode.

O expresie de dezgust i se așternu pe față.

— McKinstry nu-i în stare să gândească, este redus mintal. Nici nu mă miră c-a spus așa. Crezi c-ar fi recunoscut că a făcut-o el? Dacă l-ați fi găsit peste cadavru, cu cele trei cuțite în mână, tot ar fi susținut: „nu sunt eu de vină" sau „altcineva a făcut-o", sau, mai rău, „nu m-am putut abține". Nu-și va asuma niciodată responsabilitatea actelor sale. Nu poate.

Marian încercă altă tactică.

— De ce n-ați dat o mână de ajutor la stingerea incendiului? Erați la parter, după cum spuneți. Sigur ați realizat că se întâmplă ceva și totuși ați rămas deoparte. De ce?

Richard luă un scaun și se așeză.

— N-am ajutat, pentru că n-am putut, spuse simplu. În tot acest timp am fost încuiat în baie.

Cei doi detectivi se holbară la el.

— Nu vroiam să vă spun asta, dar acum... După ce i-am cerut servitoarei să ne aducă bagajele din pivnița de vinuri, m-am hotărât să merg la baie, înainte de a pleca. În timp ce eram acolo, cineva m-a încuiat înăuntru — ca să mă împiedice să intervin, mă gândesc.

Sau ca să-ți asigure un alibi, se gândi Marian.

— Numai un pic. Cum se poate încuia o baie, *din afară*?

— Există afară un mâner care se răsucește. Ușa poate fi încuiată și pe dinăuntru și pe din afară, în mod independent, pe același principiu.

— Și cum ai ieșit? Pe fereastră?

— Nu, baia aceea nu are ferestre. Am strigat și am bătut în ușă cu toată puterea, dar nimeni nu m-a băgat în seamă — probabil că toți erau ocupați cu incendiul. Apoi, cineva m-a auzit și a descuiat ușa, iar eu tocmai îi mulțumeam, când garda lui Strode a coborât țipând că șeful a fost asasinat. Am stat încuiat în baie tot timpul incendiului. Deci dacă Strode a fost ucis în acest interval de timp, eu chiar nu aveam cum s-o fac.

Nu, n-aveai cum, gândi Marian. *Am eliminat un suspect.*

— Cine ți-a descuiat ușa?

— Myron Castleberry, spuse Bruce zâmbind.

Tăcere. Apoi Marian își întrebă colegul:

— Ai numărul de telefon la tine?

— Da, confirmă acesta, scoțând un carnet din buzunar. Se duse către telefon și formă numărul lui Castleberry.

— Domnule Bruce, de ce nu ne-ați spus asta mai devreme? Vă puteam disculpa imediat.

— Bineînțeles că ucigașul m-a încuiat. Și, după cum v-am mai zis, țin neapărat să-l găsiți pe criminal.

— V-ați gândit că Joanna Gillespie este cea care a ucis?

— Aiurea! Nu fiți absurdă. Știu că este Jack. Joanna se afla la etaj, își făcea o probă de sânge, iar eu fusesem încuiat în baie. Doar Jack era liber.

— Și ați riscat să fiți acuzat de crimă, numai ca să-l protejați pe Jack McKinstry? Vreți să vă cred?

— Nu, sigur că nu. Dacă vedeam că aveți de gând să mă acuzați de crimă, v-aș fi povestit.

— Chiar dacă Joanna Gillespie rămânea pe lista suspecților?

Acesta nu apucă să răspundă. Ivan închisese telefonul.

— Castleberry confirmă. A spus că i-a descuiat ușa domnului Bruce cu câteva secunde înainte să apară Millwalker cu vestea morții. Își cere scuze că nu ne-a spus, dar cu atâtea pe cap a omis, pur și simplu.

— Hai să ne uităm la ușa băii, propuse Marian. Veniți și dumneavoastră, domnule Bruce.

Coborâră toți trei. Ivan le aduse aminte polițiștilor că suspecții nu aveau voie să stea de vorbă între ei.

— Mai este nevoie de măsurile astea? Din moment ce Joanna nu mai este suspectă și nici eu?...

— Mă tem că v-am mințit în privința asta, îl întrerupse Marian. Joanna Gillespie nu are alibi. Este încă suspectă.

— *Ce?* Richard o prinse de mână pe Marian. Ați mințit? Joanna este suspectă încă?

— Vrei să-mi dai drumul?

— Dă-i drumul, interveni Ivan.

— Ai mințit?

— Mâna mea, repetă Marian.

Bruce îi dădu drumul.

— Ce șmecherie *murdară*! Necinstită, imorală...

— Oprește-te! îi ordonă. *Tu* îmi ții *mie* lecții despre ce-i bine și ce-i rău? Asta faci?

Se priveau, încruntați, când lui Marian i se păru că vede o umbră de zâmbet pe fața lui Richard Bruce.

— În regulă, sergent Larch. Fără lecții.

Bruce îi conduse către aceeași baie pe care o folosiseră și ei, în primele ore ale zilei. Ușa era exact așa cum o descrisese, se putea încuia în mod independent pe ambele părți.

— Ce interes ar fi avut cineva să încuie pe din afară?

Marian intră în baie și închise ușa. După ce Ivan încuie pe din afară, încercă repede clanța — nu se deschidea. Pe ușă nu era nici o zgârietură

care să indice că ar fi fost forțată. Încercă s-o deschidă cu o carte de credit; nu mergea.

— În regulă, spuse ea.

Ivan descuie.

— N-a mers?

— Nu, nu se poate. Bine, domnule Bruce, se pare că sunteți în afara oricăror bănuieli. Vă comunic asta în mod oficial.

— Vă sunt recunoscător, murmură el, ușor ironic.

Un polițist îi căuta.

— Domnilor ofițeri, poftiți la telefon, oricare dintre dumneavoastră.

— Vorbesc eu, spuse Ivan plecând cu polițistul.

Richard se apropie de Marian.

— Sergent Larch, sper că te-ai convins că Jack McKinstry este cel pe care-l cauți. Arestează-l. Va ceda repede și va recunoaște tot. Arestează-l!

— Nu pot s-o fac fără dovezi, domnule Bruce. Dacă rezistă douăzeci și patru de ore, va trebui să-i dau drumul să plece liber.

— Nu va rezista, vă garantez. De ce-o mai amestecați și pe Joanna în treaba asta, când știți că n-a ucis ea?

— Dar eu nu știu asta. Sunteți singurul convins de nevinovăția ei dar, scuzați-mă, sunteți subiectiv.

— Într-adevăr, recunosc. Dar nu o puteți acuza. Nu *trebuie* s-o acuzați!

Ivan se întoarse.

— Căpitanul. Vrea să știe de ce naiba nu i-am arestat pe cei trei! E timpul să terminăm, colega.

9

Acum mai bine de un an, în timp ce urca scările, căpitanul Ralph H. Michaels descoperise că suferă de inimă. După spusele medicului, era o formă ușoară de boală, dar, pentru căpitan, asta reprezenta o catastrofă. Renunțase să fumeze, să bea și să mănânce mai mult decât era necesar. Acum, după paisprezece luni, avea cu douăzeci de kilograme mai puțin și era mândru de statura sa zveltă. Nimeni însă nu avea curajul să-i spună că arăta mai prost ca înainte. Pielea fleșcăită și obrajii scofâlciți te făceau să-l crezi mai bătrân, aproape un pensionar. Dar el nici nu se gândea la așa ceva.

Căpitanul Michaels se afla în biroul său, împreună cu cei doi detectivi, Marian Larch și Ivan Malecki. Căpitanul începu direct, fără introduceri:

— Ozzie Rogers și Estelle Rankin au dispărut. Poliția din Texas și Oregon nu le dă de urmă. Nu i-a văzut nimeni, de câteva zile. Ce poate să însemne asta?

— Înseamnă că oamenii lui Richard Bruce au pus mâna pe ei și noi n-o putem dovedi.

— Richard Bruce este singurul suspect pe care l-ați scos din cauză, nu-i așa?

— Da, nu avea cum să comită crima, spuse Marian. Myron Castleberry i-a descuiat ușa băii la un minut sau două după săvârșirea crimei. Asasinul este unul dintre ceilalți doi.

— Ce păcat, zise ironic, pariasem pe el.

— Și eu. Este cel mai tare dintre toți, dar nu-l putem încărca totuși cu crima asta. Doamne, spèr că nu i-a ucis pe cei doi!

— Dar de ce a dispărut și mercenarul? întrebă căpitanul. Văduva, înțeleg, era pentru el un martor periculos, dar Ozzie Rogers nu constituia o amenințare. Bruce o ajută pe violonistă — de ce face asta?

Ivan îi explică în maniera lui lipsită de eleganță:

— Richard Bruce și Joanna Gillespie s-au cuplat. S-au cunoscut vineri și încearcă să recupereze timpul pierdut. Bruce e înnebunit după ea și face tot ce poate ca s-o scape de închisoare. Ce vești sunt despre pilotul lui McKinstry?

— Este în viață, la poliția din Miami. Când a aflat că A.J. Strode a fost ucis, a început să vorbească, să spună tot. Copoii i-au dat de înțeles că Jack McKinstry este suspectat de crimă și l-au lăsat să tragă concluziile necesare.

— Ipoteză care s-ar putea dovedi a fi corectă, sublinie Marian. Are cincizeci la sută șanse să fie. Dacă pilotul vorbește, înseamnă că măcar unul va plăti pentru crimele anterioare, și tot e ceva. Dar mai avem nevoie de puțin timp ca să dezlegăm misterul. Lăsați-ne la dispoziție restul zilei.

— Polițiștii ceilalți vor fi retrași la miezul nopții. Nu aveți prea mult timp.

— Tot e mai bine decât nimic, zise Ivan. Vom încheia și noi la miezul nopții, dar până atunci nu vrem să acuzăm pe nimeni.

Căpitanul Michaels se gândea.

— Ce puteți rezolva acolo, mai mult decât aici?

— Poate îi facem să vorbească, spuse Marian, instigându-i unul împotriva celuilalt. Jack McKinstry este împotriva celor doi. Există multă tensiune în relațiile dintre ei. Dacă îi aducem aici și îi despărțim, bomba se dezamorsează.

— Ești sigură de asta?

— Nu. Dar e o șansă de care trebuie să profităm.

— Bine. Aveți timp până la miezul nopții. Dar cu puțin înainte de ora douăsprezece, vreau să am trei arestați. Și aș fi foarte fericit dacă pe doi dintre ei îi vom extrăda, iar pe al treilea îl vom ține aici, acuzat de uciderea lui Strode. Asta m-ar face extrem de fericit. Credeți că vă descurcați?

— Facem tot posibilul, îl asigură Ivan.

— Ne străduim, spuse și Marian.

Cei doi detectivi plecară, hotărâți să-l mulțumească pe căpitan.

Dezbină și... ține pumnii strânși, să-ți poarte noroc!

— Arată-mi cum te-ai întors în casă, împreună cu Richard Bruce.

— Știți cum. Prin pivnița de vinuri.

— Arată-mi.

Joanna Gillespie lăsa impresia că este nervoasă. O conduse pe Marian Larch pe cărare, în spatele casei, la ușa care dădea în pivnița de vinuri.

— Ați încuiat-o după ce ați intrat?

— Nu.

Marian încercă ușa; rămăsese tot descuiată. Înăuntru era răcoare, pivnița având temperatura optimă pentru păstrarea vinurilor scumpe.

— Unde v-ați lăsat valizele?

— Aici. Joanna arătă cu mâna.

Pe podea nu era praf, deci valizele nu lăsaseră nici o urmă. O masă mică și două scaune se aflau lângă perete; Marian se așeză pe un scaun, invitând-o pe Joanna Gillespie să ia loc pe celălalt.

— Știi că Richard Bruce e în afara oricăror bănuieli?

Joanna Gillespie se așeză și ea, dar nu întrebă nimic. Se uita la Marian.

— Da.

— Știai că se va disculpa? Ți-a spus?

Joanna își umezi buzele.

— Asta nu-i treaba poliției.

— Nu ți-a mărturisit, nu-i așa? Cred că ai fost surprinsă.

Joanna mușcă momeala.

— Uite ce-i, ofițer Larch, știi foarte bine că Richard a crezut că eu nu mai sunt suspectă când v-a povestit c-a fost încuiat în baie. L-ați mințit și vreți acum să mă convingeți că încearcă să-și salveze pielea.

— Și vrei să spui că nu încearcă? Credeam că toți trei vreți să vă salvați pielea.

— Bineînțeles că da, șuieră Joanna. Ai înțeles prea bine ce-am vrut să zic. Și, oricum, ce mai contează? Richard *este* nevinovat, nu-i așa?

— Da, și au mai rămas doi suspecți.

Joanna se uită la ea lung.

— Ar trebui să fie doar unul, Jack McKinstry.

— Atunci furnizează-ne o dovadă. Altceva decât antipatia ta. Gândește-te, trebuie să fie ceva ce nu mi-ai spus încă.

— M-am gândit — Dumnezeule — mă gândesc întruna. Nu l-am auzit în cameră, în acea perioadă, asta-i tot ce pot spune.

— Dar crezi că puteai să-l auzi? Pereții par a fi destul de groși.

— Poate că nu, recunoscu ea. Doar dacă ar fi făcut mult zgomot.

Marian încercă altă tactică.

— Știi, oricând și oricine l-ar fi ucis pe Strode, cred că s-a gândit că-i ajută pe ceilalți doi. Lichidându-l pe Strode, ucigașul elimina posibilitatea ca ticălosul să mai amenințe vreodată. Nu vreau să spun că asta a fost motivația crimei — motivul a fost să se salveze el — dar, salvarea celorlalți era un argument în plus.

— Nu-i adevărat! Strode avea dovezile în computer! Uciderea lui Strode nu ajuta cu nimic. Rămâneau dovezile.

— Da, dar nici unul dintre voi nu știa atunci de computer. Criminalul a *crezut* că toți trei veți fi liberi, o dată cu moartea lui Strode. Așa că tu sau Jack McKinstry v-ați asumat răspunderea să încheiați această afacere. Unul l-a ucis, ca să-i elibereze pe toți trei. Marian făcu o pauză. Știm sigur că Richard Bruce nu a ucis ca să vă salveze.

De data asta, Joanna nu se lăsă prinsă în cursă.

— Greșești, ofițer Larch. Jack McKinstry nu s-a gândit decât la el atunci când l-a ucis pe Strode. Mi-am dat seama foarte repede ce fel de

om este; adultul cel mai egoist și copilăros din câți cunosc. Dacă i-a trecut prin cap că astfel ne ajută și pe noi, atunci mai mult ca sigur că intenționa să profite ulterior.

Marian se gândi că Joanna îl caracterizase bine pe Jack.

— Nu va profita, pentru că lucrurile n-au ieșit așa cum fuseseră planificate. În loc să-i salveze pe toți, criminalul a adus totul în atenția poliției. Știi ce ți se va întâmpla, nu-i așa?

— Mie? Nu, ofițer Larch, nu știu. De ce nu-mi spui tu?

— Depinde de poliția din Boston, bineînțeles, dar nu văd cum ai putea scăpa fără acuzația că ți-ai ucis părinții. Eu personal nu cred că vei scăpa susținând că i-ai ucis din milă. Dacă aș face parte din juriu și aș auzi despre încercarea ta de a angaja un ucigaș, m-aș gândi de două ori înainte să cred istoria cu eutanasia.

— Vai, dar ai înțeles greșit, oftă Joanna. Mă gândeam să-l angajez drept gardă personală, atâta tot. Strode l-a mituit ca să declare că intenționam să-mi ucid părinții.

— Da, gardă personală, repetă Marian. Bine jucat. Richard Bruce ți-a sugerat asta? Trebuie, oricum, să dai o explicație pentru întâlnirea ta cu Ozzie, și de ce n-ai putea pretinde că aveai nevoie de o gardă personală?

— Richard Bruce nu mi-a sugerat nimic! Sunt în stare să gândesc și singură.

— Minciuni? sugeră politicos Marian.

— Să-mi găsesc *soluțiile*. Și am hotărât că o gardă personală nu rezolva problemele pe care le aveam atunci.

Marian se uită întrebător.

— Cineva îmi trimitea scrisori de amenințare, ofițer Larch. Au încetat acum un an, fără să fac nimic.

— Ați anunțat poliția?

— Da. Nu m-au ajutat cu nimic.

— Unde se întâmpla asta?

— În Boston.

— Voi verifica.

— Sunt sigură că vei verifica, spuse Joanna sec.

Ivan Malecki o aștepta în sala de conferințe.

— Ceva nou?

— Nu chiar. Joanna Gillespie susține că vroia să-și ia o gardă personală atunci când l-a contactat pe ucigaș, deoarece primea scrisori de amenințare. Tu ai ceva noutăți?

— Nimic. Multe acuzații, atât.

Marian se duse la telefon și sună poliția din Boston, să afle ceea ce dorea.

— O scrisoare, spuse ea după ce închise telefonul. Atât este trecut în computerul lor, iar ea mi-a zis că au fost mai multe.

— Putea s-o raporteze doar pe prima, iar când a înțeles că poliția nu poate face nimic, nu a mai declarat și restul.

— Tot ce se poate, murmură Marian cu oarecare reținere, dar Joanna Gillespie nu este genul care să neglijeze așa ceva. Mă mir că n-a dat fuga să-și cumpere un pistol.

— Poate că și-a cumpărat.

— Dar nu l-a căutat pe Ozzie Rogers imediat — există o distanță în timp între cele două evenimente. De fapt, cred că a primit o scrisoare, a raportat-o și o folosește ca pretext pentru întâlnirea cu mercenarul.

— Oricum, asta nu ne ajută să aflăm ce s-a întâmplat aici, duminică noaptea, spuse Ivan. Asta-i treaba poliției din Boston, Marian; las-o baltă.

— Știu, ai dreptate. La naiba, e greu s-o dovedești pe Joanna Gillespie. Ce facem acum — schimbăm?

— Da, putem schimba. Fii atentă cu McKinstry — s-ar putea să-ți facă o scenă. Nu i-am spus despre pilotul elicopterului; dacă nu tace sau dacă nu te ascultă, poți folosi argumentul ăsta.

— E așa palavragiu?

— Era, dar cam obosise la sfârșit. Mai întâi vezi ce face.

Înainte de orice, Jack McKinstry s-a apropiat de ea.

Începu s-o întrebe dacă a fost vreodată în California, îi povesti despre casa din Malibu și o asigură că oricând va dori să-i facă o vizită acolo, va fi bine venită. Apoi veni mai aproape, îi puse mâinile pe umeri și o privi în ochi, spunându-i că i-ar face mare plăcere să se revadă, o dată terminată povestea asta.

Pentru un playboy cu experiență, aceasta era o tentativă cam stângace de abordare. Ivan avea dreptate că Jack McKinstry ceda. Marian era o femeie simplă, modestă, dar un pic cam plinuță. Altele ca ea ar fi putut să se machieze excesiv, să poarte coafură modernă și haine extravagante devenind personalități ale micului ecran, sau adevărate stele de cinema ori de muzică rock. Dar Marian nu era genul. Îi răspunse politicos lui Jack că nu amestecă niciodată afacerile cu plăcerea.

— Ei, haide, ofițer... Apropo, care vă este prenumele?

— Ați spus corect. Ofițer.

Jack oftă teatral.

— Ești foarte pedantă, nu-i așa? Dar nu pot să cred că păstrezi ținuta asta oficială tot timpul. Bănuiesc că ai un prieten — și, la urma urmei, pun pariu că mai calci și pe alături, din când în când. Așa-i?

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spulber iluziile, dar, în ciuda părerii unanime, este posibil ca un bărbat și o femeie să lucreze împreună fără să se încurce în pat. Ce fac și cu cine fac nu te privește pe tine. Așa că las-o baltă!

Jack își schimbă imediat atitudinea.

— Hei, dar n-am vrut să te jicnesc! Dimpotrivă! O mângâie pe umeri, încercând un gest mai intim. Aș vrea să te cunosc, domnișoară ofițer Larch, dar suntem în relația asta ciudată de suspect și polițist și nu știu cum să mă descurc. Ajută-mă! Nu mai face pe misterioasa; primește-mă în viața ta.

Ca să termine povestea, Marian îi spuse că Billy, pilotul elicopterului, era în paza poliției din Florida și mărturisise tot ce știa.

Jack se crispă. Mâinile îi alunecară de pe umerii lui Marian, holbându-se la ea ca un copil prost.

— Atunci, asta este, murmură el. Îl veți crede pe el, și minciunile lui Strode, și pe cele îndrugate de Joanna și Richard. N-am nici o șansă. Îmi veți pune totul în cârcă — uciderea lui Strode, accidentul de elicopter și câte altele. Totul este aranjat, nu-i așa? Și eu sunt victima.

— Va trebui să dai socoteală autorităților franceze pentru prăbușirea elicopterului, dar eu nu te arestez încă pentru uciderea lui A.J. Strode.

— Încă, repetă el morocănos.

— Poate că deloc. Hai s-o luăm de la capăt.

Se aflau în sufragerie. Marian îl găsise la bucătărie, în timp ce o ruga pe Danielle să-i pregătească ceva de mâncare. O servitoare puse un tacâm și pentru Marian, care realiză că îi este foarte foame. Jack repetă povestea de dimineață.

Marian se ridică și începu să se plimbe, gânditoare, în jurul mesei.

— Repetă ce-ai făcut în cameră.

— Făceam bagaje.

— Știu, dar ia-o pe rând, spune-mi absolut totul.

— Bine. Jack se gândi. Mai întâi am intrat în baie să-mi strâng obiectele de toaletă. Eram aproape gata cu împachetatul — nu-mi luasem prea multe lucruri pentru un week-end — și am început să caut prin sertare și prin cameră, să mă asigur că nu uitasem nimic.

— Pijamale?

— Nu port. Ah, da, am găsit o pereche de pantofi sub pat. Apoi am închis valiza, am ridicat-o și mi-a alunecat, căzându-mi pe picioare. După aceea am simțit miros de fum.

Lui Marian îi veni o idee.

— Numai o clipă, îl opri. Repetă un pic povestea cu valiza care ți-a căzut pe picioare.

— Da, ce-i cu ea?

— Prima oară când am stat de vorbă, ai spus că în acel moment ai scos un urlet.

— Că puteam să scol și morții din somn, așa-i, și ce-i cu asta?

— Ai urlat într-adevăr sau mă minți?

— Oh, am urlat, doamnă, că m-a durut. Vrei să vezi vânătaia?

— Nu, mulțumesc. Vreau doar să urli din nou. Nu acum, zâmbi ea, văzându-l pe Jack că se pregătește, și nu aici. Haide sus la etaj.

— Vrei să mă lămurești? Ce-i atât de important că am urlat?

— Mai târziu. Ieși prima din sufragerie și îi spuse polițistului care îl supraveghease pe Jack să-l caute pe Ivan și să-l trimită sus, în camera domnului Jack McKinstry. La etaj, un subofițer păzea ușa camerei lui Richard Bruce; Joanna era pe afară cu Ivan Malecki.

Intrară în camera lui Jack. Geamantanul cu pricina era pe podea, lângă pat.

— Unde te aflai când ți-a căzut geamantanul?

— Cam pe aici, zise el și se așeză lângă ușă.

Un minut mai târziu, intră Ivan.

— Ceva nou?

— Poate. Vreau să te duci în camera lui Joanna Gillespie. Închide ușa și stai în punctul cel mai îndepărtat de ea. Apoi vreau să-mi spui dacă auzi ceva.

Ivan făcu întocmai, fără să comenteze. La semnul lui Marian, Jack urlă.

Ivan se întoarse și spuse:

— L-am auzit țipând. Asta vroiai?

— Mda. Acum du-te în baie și încuie ușa. Vezi dacă se aude și de acolo.

Jack repetă urletul și Ivan spuse că l-a auzit din nou.

— Dar ce-i, Marian? Ce înseamnă asta?

Marian respiră adânc.

— În timpul în care A.J. Strode era înjunghiat, lui Jack i-a căzut geamantanul pe picior și a urlat. Joanna Gillespie mi-a zis că nu l-a auzit pe Jack în camera sa, în acest interval de timp.

Când înțelese raționamentul ofițerului, Jack McKinstry urlă a treia oară, de data asta de fericire.

— Nu m-a auzit pentru că *nu era în camera ei*! Ha! Aha! V-am *spus* că ea este! Ofițer Malecki, nu ți-am spus eu asta? Acum o oră am afirmat asta! Joanna Gillespie l-a ucis pe A.J. Strode, nu eu! Și acum, am dovedit-o.

— Oprește-te, oprește-te! strigă Ivan precaut. Este argumentul lui împotriva cuvântului ei.

Marian scutură capul.

— Jack nu știa ce mi-a povestit Joanna Gillespie și n-avea nici un motiv să inventeze povestea.

Jack se așezase pe un colț al patului și se descălța. Ridică piciorul gol în aer:

— Priviți vânătaia. Frumoasă, colorată, alibiul meu. Puteam să-mi fac o asemenea vânătaie *fără* să urlu? Și ce vânătaie! Ați mai văzut așa ceva până acum? O minune!

Marian și Ivan se uitau la el când Richard Bruce năvăli în cameră.

— *Ce* se întâmplă aici? L-am auzit pe Jack urlând, tocmai din capătul celălalt al holului.

Jack râdea și se trânti pe spate în pat. Stătea acolo hohotind și vânturându-și piciorul prin aer.

— Ah, Richard, Richard, ai sosit la țanc! Asta este dovada, dragi ofițeri Malecki și Larch, că un urlet bun, sănătos, poate fi auzit pe etaj — *de oricine s-ar afla în zonă*. Întrebați-i pe polițiștii de pe hol, pun pariu că au auzit și ei.

— Bineînțeles. Toți au auzit. Repet, ce se întâmplă aici?

Jack se ridică.

— Se întâmplă, prietene Richard, că aleasa inimii tale a încurcat-o, i s-au scufundat corăbiile. Am dibuit-o! Joanna a făcut-o de oaie, Richard. Rău de tot. Atât de rău, că nici măcar tu nu poți face nimic pentru ea. Ce poveste tristă!

Richard se întoarse spre Marian.

— Ce tot îndrugă acolo?

Lui Marian nu-i făcea plăcere să-i spună.

— S-ar părea că, ajutați de Jack, am dezlegat în sfârșit crima. Nu este o dovadă foarte puternică, dar rămâne un indiciu care mă ajută enorm. Se uită la colegul ei: Ivan dădu din cap — *da*.

— Cum adică „indiciu"? întrebă Richard ironic. De când un *indiciu* este suficient ca să acuzi pe cineva de crimă? Ce v-a spus mincinosul ăsta? N-ați învățat încă să nu credeți nimic din ceea ce îndrugă el?

— Oh, scuzați-mă, *Domnule-de-Încredere*, făcu Jack amabil, și să mă iertați că îndrăznesc să vorbesc în prezența dumneavoastră, *Întruchiparea-virtuților*, dar crima asta nu mi-o veți pune în spinare. Să fiu al naibii de nu-i așa. Păpușica ta l-a înjunghiat pe Strode, nu eu, și ei știu asta. Arătă cu capul spre Marian și Ivan.

— Doamne, Doamne, ce curajos te-ai făcut așa dintr-o dată! Crezi că ai găsit calea să te fofilezi. La asta ești tu cel mai tare, să te fofilezi și să vinzi! Să te ascunzi în spatele mincinunilor, să dai vina pe alții pentru greșelile tale. Ești dezgustător, ești ființa cea mai nefolositoare pe care am văzut-o vreodată, lipsită complet de orice valoare.

Jack sări din pat cu fața roșie de mânie.

— Dar cine naiba te crezi? Dumnezeu? Nu-ți mai ajunge nimeni la nas, așa de mulțumit ești de tine? Faci pe boierul cu mine de când te-ai culcat cu Jo! Și cu ce te-ai ales? Cu o crimipală, care te-ar fi lăsat pe tine să fii suspectat de crima ei. Pe amândoi ne-ar fi lăsat. Nu-i pasă de nimeni. Ești un strut, Richard, nu vezi ce ai sub nas!

Richard se uită la el, uimit.

— Ești un caz fără speranță, Jack. Dacă te mai văd sau te mai aud încă un minut, voi comite o crimă, aici, cu polițiștii de față.

Jack râdea mânzește.

— N-ar fi prima ta greșeală, dar sigur ar fi ultima.

Cei doi continuară tot așa, dar Marian le întoarse spatele, obosită, și se duse la fereastră. Se simțea deprimată, oare de ce făceau asta? Același joc: sunt mai mare, mai tare și mai rău decât tine.

Ivan îi despărți când lucrurile ajunseră așa departe, încât era cât pe ce să se bată. Deprimarea lui Marian se accentua și nu avea nici o legătură cu cei doi bărbați mânioși, care erau gata să se sfâșie. De fiecare dată când ea și Ivan erau aproape să prindă un criminal, avea un sentiment greu, apăsător, care nu-i dispărea decât la câteva zile după ce terminau treaba.

Ivan îi despărți pe cei doi, dar Jack deveni mai agresiv, amenințându-l pe Richard Bruce peste umărul lui. Ivan nu suporta așa ceva. Se întoarse spre Jack și spuse:

— Sunteți arestat. Aveți dreptul să nu spuneți nimic...

— Ei, omule, nu strica totul. Știi cine este criminalul. Ce-ți mai pasă de ceea ce s-a întâmplat în Franța, acum patru ani?

— Ai dreptul la un avocat. Dacă nu-ți permiți să angajezi unul...

— Îmi permit, sigur că îmi permit. Ai de gând să mă trimiți în Franța. din cauza prostului de Billy, care și-a dat drumul la gură și...

— Tot ce spui de acum încolo poate fi folosit împotriva ta. Ai vreo întrebare? Hai, încalță-te și să mergem!

— Ah, *Dumnezeule*, se văicări. Ofițer? Ofițer Larch? Are dreptul să facă asta?

— Sigur că da.

— Și tu îl lași? Își trase ciorapul și pantoful. Din cauza unui afurisit de elicopter, care s-a defectat acum patru ani?

— Elicopterul nu s-a defectat, Jack, șuieră Marian cu fața lipsită de orice expresie. Singura ta șansă este să spui tot adevărul. Dacă reușești.

Fața lui Jack exprimă pe rând dezamăgire, autocompătimire, mânie și apoi viclenie — totul într-o jumătate de minut.

Minte de lăcustă, gândi Marian.

Ivan arătă cu mâna spre Richard Bruce.

— Marian?

— Am eu grijă.

Jack se smulse de lângă Ivan și veni lângă ea.

— Marian, numele tău este Marian. Rânji lacom la ea și ieși cu Ivan.

— Copilăros până-n ultima clipă, murmură Richard Bruce.

Se rezemă de perete și-și încrucișă brațele.

— Deci...*Marian?* Este rândul meu?

— Da, este rândul tău.

O ascultă citindu-i drepturile, fără s-o întrerupă. Apoi întrebă:

— Ce se va întâmpla cu Joanna?

— Dacă găsim suficiente dovezi ca să convingem procuratura locală, va fi acuzată de uciderea lui Strode și va fi judecată aici, în New York. Dacă nu, va fi trimisă la Boston și judecată pentru uciderea părinților.

— Deci oricum nu scapă, nu-i așa? Nu contează dacă reușești sau nu să dovedești că l-a ucis pe Strode.

— Ba contează, contează foarte mult. Ai știut tot timpul că ea l-a ucis, nu-i așa? Erai uimit acum, când ai aflat că Jack este nevinovat, dar nu surprins. Știai, nu-i așa?

Zâmbi trist, fără să răspundă.

— Ofițer, nu te strădui prea tare să găsești dovezi. Las-o să-și încerce șansele la Boston.

— Și de ce-aș face asta?

— Pentru că, dacă vreodată a existat un om care merita să moară, acela era A.J. Strode. În Boston, Joanna va declara că a ucis din milă și poate va scăpa cu o sentință ușoară.

— Știi că ea l-a ucis pe Strode... *Și nu-ți pasă.* Nu-ți pasă câtuși de puțin. Zău că nu pot să te înțeleg deloc.

— Nu, nu cred că poți, spuse rece. Dar cariera ta nu va avea de suferit dacă nu reușești s-o acuzi pe Joanna Gillespie. Și, oricum, tu și colegul tău veți aduce trei criminali înrăiți, căutați în altă parte. Este un succes. N-ai nevoie să te împăunezi și cu uciderea lui Strode.

— Cred că ar trebui să-ți faci probleme pentru situația ta, nu a Joannei Gillespie. *Tu vei fi judecat* pentru uciderea a treizeci și șapte de oameni. Nu poți face abstracție de asta.

Dădu din mână nepăsător.

— Polițici îi lipsește un pion principal ca să mă acuze. Restul nu face doi bani.

Scrisoarea, se gândi Marian. Oare așa se va termina totul? Unul va fi arestat pentru uciderea lui Strode, unul pentru crimele din trecut și unul va scăpa basma curată?

— Dintre noi toți, continuă Richard, eu am cele mai mari șanse să scap. De fapt, asta am de gând să fac. Acum mă preocupă soarta Joannei. Ofițer Larch, nu sunt nebun să încerc să mituiesc un polițist, dar îți spun că dacă vrei să-ți îmbunătățești standardul de viață, eu îți pot asigura mijloacele necesare, fără probleme și pentru tot restul existenței tale. Tot ce te rog este s-o lași pe Joanna să fie dusă la Boston.

— Și asta nu se cheamă tentativă de mituire!? Ha, ha!

Bruce zâmbi trist.

— Tot ce-ți cer este să te gândești. Gândește-te la tot ce-ți dorești mai mult și la cât de puțin trebuie să faci ca să obții totul. Privește și reversul medalici, ofițer Larch; asta-i tot.

Ce ofertă tentantă, se gândi Marian. Și bărbatul era seducător, avea farmecul specific celor obișnuiți să câștige, să realizeze tot ceea ce-și propuneau. Înțelegea de ce Joanna Gillespie fusese atrasă de el, dar ofițer Marian Larch nu era ușor de sedus.

— Las-o baltă, răspunse. Se va duce la Boston numai dacă nu reușesc s-o acuz de uciderea lui Strode. Și îți spun că voi face tot posibilul ca să o acuz.

Expresia feței lui Richard Bruce nu se schimbă.

— Te rog, gândește-te bine, repetă acesta.

Marian scoase cătușele.

— Mâinile la spate.

Atunci, într-adevăr, expresia feței lui Bruce se schimbă.

— O, zău, ofițer, nu-i nevoie. Nu opun rezistență.

— Mâinile la spate, repetă Marian mecanic.

Deși îi era neplăcut, Bruce se supuse.

Marian tocmai terminase treaba, când intră Ivan Malecki.

— McKinstry vrea valiza.

— Ah, da, și eu o vreau pe a mea, spuse Richard Bruce. Este în sala de proiecție. Cea neagră.

— Ți-o aduc, răspunse Marian.

— Am sunat și am lăsat vorbă căpitanului că am încheiat aici, zise Ivan. Ofițerul de serviciu m-a anunțat că a sosit avocatul lui Bruce și al lui Gillespie.

— Tocmai la timp, mormăi Richard.

— Ivan? Marian ieși pe hol făcându-i semn lui Richard să rămână înăuntru.

Ivan o urmă.

— Sper să nu te gândești s-o arestezi pentru că nu era aici când McKinstry a țipat? o întrebă Ivan. Căpitanul ne va transfera la începători. Joanna Gillespie ar putea spune că n-ai înțeles ce-a declarat, sau că a uitat de episodul acela.

— Știu, dar când îl va vedea pe Richard Bruce cu cătușe, poate i se va zdruncina echilibrul interior și atunci va fi momentul s-o încoltim. Așa că...

— Deci vrei să-i aduc pe Bruce și pe McKinstry la secție, să le întocmească actele, da? Oricum, eu n-o scoteam la capăt cu ea. Mă întorc cât pot de repede.

— Mulțumesc, Ivan. Mă duc să-i aduc valiza lui Bruce.

Îl lăsă pe Richard Bruce în grija polițistului din hol și coborî.

Joanna Gillespie stătea la baza scărilor cu polițistul lângă ea. Părea neliniștită, pentru prima oară de când o întâlnise Marian.

— Ce-i? Ce se întâmplă? întrebă ea.

— L-am arestat pe Richard Bruce, răspunse Marian, și pe Jack McKinstry.

Joannei Gillespie nu-i păsa de McKinstry.

— Pentru ce-l acuzați? De ce l-ați arestat?

— Pentru ceea ce a făcut cu vasul *Burly Girl* și cu echipajul de pe el. N-am arestat pe nimeni, încă, pentru uciderea lui A.J. Strode.

Joanna urca scările uitându-se la Marian. Richard și Ivan coborau.

Richard se opri lângă Joanna. Nu făcură nici un gest de apropiere, în fața tuturor, dar se uitau unul la altul ca și cum nimic altceva nu mai exista.

— Nu vorbi nimic, spuse Bruce cu voce caldă. Avem reprezentant legal acum. Nu le spune nici măcar numele până când nu stai de vorbă cu avocatul. Nu scoate un cuvânt, Joanna.

Joanna confirmă, fără un sunet.

— Nu-ți face griji, totul va fi bine.

— Nu, nu va fi, nu se putu abține Ivan. Hai să mergem.

Îl conduse pe Richard Bruce afară, unde Jack McKinstry aștepta mașina poliției.

Marian se duse în sala de proiecție. O valiză neagră și una albastră stăteau una lângă alta, așa cum stătcau de dimineață Joanna Gillespie și Richard Bruce, unul lângă altul, pe canapea. O ridică pe cea neagră și se îndreptă spre ușă — dar se opri brusc.

Joanna Gillespie susținea că în timpul crimei era în cameră, testându-și nivelul zahărului în sânge, dar valiza ei fusese aici în permanență.

Ce-i trebuie unui diabetic ca să-și facă testul? Era un obiect mic, bun de purtat în poșetă? *Ar fi putut* să-l poarte în poșetă?

Marian lăsă jos geamantanul lui Richard Bruce și îl luă pe cel albastru. Era încuiat, dar cheile stăteau agățate de un inel. Îi trebuia un mandat de percheziție, ca să umble în valiză. Marian ezită, dar apoi o deschise și strecură mâna între lucrurile Joannei Gillespie, astfel încât să nu deranjeze nimic.

Și iat-o! *Trusă de casă pentru testarea sângelui*, scria pe etichetă. Era aici, în geamantanul care nu părăsise camera aceasta, dinainte de momentul morții lui Strode.

Marian stătu pe vine câteva momente, gândindu-se la ceea ce descoperise. Apoi, puse totul la loc și fugi în camera Joannei Gillespie. Verifică baia și toate sertarele din dormitor: nici o trusă. Coborî și duse geamantanul lui Richard Bruce la mașina poliției. Richard și Jack stăteau în spate, având cătușele la mâini, iar Ivan Malecki aștepta în față lângă șofer.

Marian dădu valiza șoferului și-i făcu semn lui Ivan să coboare.

— Ce ți-a luat așa mult timp?

— Spune-i căpitanului că se rezolvă cu un mandat de percheziție emis pentru valiza Joannei.

— Căutând ce?

— Trusa pentru testarea sângelui.

Lui Ivan îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă. Fluieră admirativ.

— Dacă valiza era jos, la parter... Stai un pic! Dar dacă are două trușe?

Lui Marian îi venea să cânte.

— Am verificat camera. Nimic.

— Căpitanul o să vrea să știe dacă ai motive să crezi că trusa este în geamantan.

Marian îl privi în ochi.

— Am motive. De fapt, sunt *convins* că este acolo.

Ivan îi făcu cu ochiul.

— În regulă. Bine, mă ocup de asta. La naiba, am făcut-o și pe asta, nu-i așa? Cu *câteva ore* înainte de limita finală! Ivan era fericit. Mai ai o pereche de cătușe? Bine. Puștoaico, te-ai descurcat de minune, hai, capul sus, aproape am terminat.

Marian îi zâmbi amar și intră în casă. Ivan se urcă în mașina poliției. Richard Bruce sesizase starea depresivă a lui Marian.

— S-a întâmplat ceva cu ofițerul Larch?

— Marian? Nu, întotdeauna plătește așa când este aproape de prinderea unui criminal. Îi cedează nervii; dar nu durează decât câteva zile...

— Sper să dureze *douăzeci de ani*, completă Jack McKinstry cu dinții încleștați.

Ivan oftă și-i spuse șoferului să pornească.

Marian ordonă polițistului care o supraveghea pe Joanna Gillespie să păzească valiza albastră din sala de proiecție. Nimeni nu avea voie să

se apropie, până când se va întoarce Ivan Malecki cu un mandat de percheziție. Putea să se uite la televizor dacă avea chef, dar să nu se întâmple ceva cu valiza.

După un moment de gândire, Marian ieși cu Joanna afară din casă. Avea nevoie de ceva cu care să-i înfrângă rezistența: o schimbare de decor era bine venită. Și apoi, în casa lui A.J. Strode avea senzația de claustrofobie. După-amiaza era plăcută. Trase două scaune și se așeză cu spatele la soare; Joanna Gillespie se instală indiferentă pe scaun.

— Ai idee ce s-a-ntâmplat? o întrebă Marian. I-am arestat pe Richard Bruce și pe Jack McKinstry pentru crimele din trecut, dar nu și pe tine. Pentru tine am altceva.

Joanna nu spuse nimic.

— Acum, știi că *noi știm* că tu ai făcut-o, continuă Marian. Tu l-ai ucis pe A.J. Strode și ai făcut-o singură, fără ajutorul lui Richard. El are de dat socoteală pentru multe, dar nu și pentru uciderea lui Strode. Crima asta apasă numai pe umerii tăi.

Joanna se întoarse și se uită la ea, inexpresiv, respectând sfatul lui Richard Bruce de a nu vorbi nimic.

— Știu că vei vorbi, vei spune tot. Dacă ai un avocat bun, te va sfătui să colaborezi. Ești arestată — acuzată de omucidere. Marian îi citi drepturile. Ai de pus vreo întrebare?

Joanna nu răspunse.

Dar Marian vroia s-o facă să vorbească.

— Când vei vorbi, aș dori să știu mai multe despre întâlnirea cu Strode, de duminică seara. Atunci te-ai hotărât să-l ucizi? Ce s-a întâmplat, Strode s-a autodepășit? A mers prea departe? Întrevedeai o viață dependentă de acest om, pe care-l urai, și la fel pentru Richard? Cred că ți se părea de nesuportat.

Joanna se adânci în scaun.

Marian schiță filmul celor întâmplate.

— În timp ce ar fi trebuit să fii în cameră, testându-ți sângele, de fapt erai la parter. Ai luat cuțitele și ai provocat incendiul. L-ai văzut pe Richard mergând la baie și, într-o inspirație de moment, l-ai încuiat acolo, furnizându-i un alibi. Dar încuindu-l pe Richard, îl eliminai de pe lista suspecților, rămânând numai doi din trei. Cred că erai foarte sigură că îl vom bănui pe Jack.

Joanna tăcea. Îndepărtă o muscă și o privi cu obrăznicie pe Marian.

— De ce nu te-ai gândit că te vom bănui? Pentru că muzicienii sunt oameni sensibili? Pentru că ești femeie? Sau pentru că Jack McKinstry este un jucător slab?

Joanna miji ochii și vorbi, în sfârșit:

— Ai inventat totul. E o poveste ceea ce spui.

Ah, vorbește, se gândi Marian, plină de satisfacție.

— Poate ai avut alt motiv ca să-l încui pe Richard. Pentru că ar fi putut să te caute, nu-i așa? O dată încuiat, puteai face tot ceea ce vroiai, așa-i?

Încet și rar, ca și cum ar fi vorbit unui redus mintal, Joanna rosti:

— Nu l-am încuiat pe Richard în baie și nici nu l-am ucis pe Strode. Pricepi?

Marian asculta, dar nu se lăsă păcălită.

— În timp ce-l încuiai pe Richard în baie, incendiul izbucnea. Ai urcat scările și erai în drum spre aripa lui Strode, când Jack a ieșit din cameră țipând că miroase a fum. L-ai văzut coborând scările și ai auzit garda spunându-i să se întoarcă în cameră. Ți-ai continuat drumul — camerele de luat vederi erau moarte. Apoi ai intrat în bibliotecă. Strode era probabil în dormitor. Marian făcu o pauză. Ce zici, mă descurc?

O expresie de dezgust trecu peste fața Joannei.

— Mă întreb cum ai reușit să-l faci pe Strode să intre în bibliotecă? Dacă ai fi făcut zgomot, n-ar fi venit singur să vadă ce se întâmplă — oricum, nu atât timp cât știa că voi trei sunteți în casă. Poate că a vrut să verifice ceva. Dar, oricare ar fi fost motivul, a venit... Și tu l-ai luat prin surprindere. Ai înfipt primul cuțit înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Probabil că atunci a căzut pe podea, dar asta nu era suficient pentru tine, nu te satisfăcea. Ce-ai făcut apoi, ai îngenuncheat lângă el pe podea? Era mort deja? Ai înfipt și al doilea cuțit, apoi al treilea. Dacă ai fi avut mai mult de trei cuțite, cred că le-ai fi folosit pe toate. Lucrul pe care-l doreai cel mai mult pe lume era să fii sigură că Strode nu se va mai ridica vreodată de la pământ.

Joanna își schimbă poziția în scaun.

Marian se apropie de ea.

— Ce simți când ucizi? Mai exact — cum te-ai simțit ucigându-l *pe acel om*? Cum, Joanna?

— Ce întrebare prostească!

Marian se lăsă pe spate; era timpul să-i dea lovitura de grație.

— Era mult mai bine să fi stat în camera ta, să-ți faci testele de sânge, decât să faci ceea ce ai făcut. Deși ar fi fost un pic cam greu, din moment ce trusa de testare era în geamantanul de la parter.

Joanna nu reacționă imediat. Apoi, când înțelese că povestea ei nu mai stătea în picioare, o expresie de panică îi apăru pe față. O mască imediat, dar era prea târziu. Marian o observase deja.

— Chiar acum, colegul meu va sosi cu un mandat de percheziție. Dacă trusa se află în geamantan — și sunt mai mult ca sigură că așa este — atunci s-a dus alibiul tău. Trusa este în geamantan, Joanna?

Cealaltă femeie respira agitat, iar ochii i se mișcau în toate direcțiile. Încercă să se ridice.

— Nu te deranja, îi spuse Marian punându-i o mână pe spate. Geamantanul este păzit de un polițist. N-ai nici o șansă să pui mâna pe el.

Joanna căzu înapoi pe scaun, fără o vorbă. Fața îi era albă și mâinile se încleștară pe mânere.

Marian o observa cu atenție.

— Mai ai o trusă de rezervă? În camera ta nu este nici una. Poate în geantă — o porți cu tine? Joanna, arată-mi că mai ai o trusă și retrag

acuzația de omucidere. Unde ți-e geanta? Hai s-o căutăm. Marian se ridică în picioare, așteptând.

Joanna nu se mișca, evitând să se uite în ochii lui Marian. Apoi capul i se aplecă în față.

— Da, asta credeam și eu. Marian se așeză în spatele scaunului Joannei. Dar poate că am greșit undeva, poate că Richard Bruce este implicat și el. Poate că voi doi ați pus la cale totul, inclusiv închiderea lui în baie. Chiar, este posibil ca Richard Bruce să fi pus totul la cale, nu-i așa? Cum a fost?

Joanna se răsuci în scaun și-și ridică privirea spre Marian.

— Richard este nevinovat, spuse cu grijă, fără să recunoască însă nimic.

— Te cred. Richard are destule pe conștiință, de fapt toți trei aveți — dar treaba asta ai făcut-o singură. Și vei plăti pentru ea... Tot singură.

Joanna începu să tremure; în sfârșit, realiza că nu va scăpa fără să fie acuzată. Întreg corpul îi vibra, în tăcere, ca și cum ar fi parcurs un lung proces de adaptare și reglare.

Marian o aștepta să se liniștească.

— Știi, toți trei sunteți niște persoane deosebite. Sunteți plăcuți, educați, cu calități speciale — chiar și Jack, în felul lui. Dar tu — tu ești cea mai înzestrată dintre ei. Și ce se va întâmpla cu talentul tău? Se va risipi, asta este, în închisoare se va atrofia. Îl vei *pierde*, Joanna. Și asta din cauza obiceiului ciudat pe care ți l-ai creat, de a-i lichida pe oamenii care-ți stau în cale.

— N-am să-l pierd niciodată, niciodată! Ce știi tu despre calitățile înnăscute? Ai avut vreuna, vreodată?

Marian oftă, exasperată.

— Bine, cred că nu-l mai aștept pe colegul meu cu mandatul. Te arestez acum. Când vom deschide valiza și vom găsi ceea ce căutam, te voi închide. Apoi, poți să stai de vorbă cu avocatul. Hai, Joanna, e timpul.

Joanna se ridică în picioare cu greu și făcu un lucru neobișnuit: își sălta capul și își îndreptă umerii. Ținuta pleoștită nu mai exista; își ținea fruntea sus, aproape mândră.

Marian nu suporta s-o vadă așa.

— Știi ce, trebuie să mai fac o încercare, ceva ce m-a frământat multă vreme. L-ai fi ucis pe Strode dacă nu l-ai fi întâlnit pe Richard Bruce? Dacă tu și Jack McKinstry ați fi fost singurii oaspeți din casă, A.J. Strode ar mai fi trăit acum? Joanna, *ai ucis pentru un bărbat*?

Joanna se uită lung la ea și apoi izbucni în râs. Era un râs zgomotos, aspru.

— O crimă pasională? Minunat. Râse din nou. Este ăsta un motiv care poate fi invocat în apărare? Îl voi întreba pe avocat. Râsul încetă și fața i se posomorî. M-am săturat, ofițer, dacă ai de gând să mă arestezi, nu mai pierde timpul.

Asta da răspuns, gândi Marian, cutremurându-se de asprimea ei. Îi puse cătușele și intrară. Joanna își luă geanta din sufragerie, care nu

conținea nici o trusă de rezervă. Când ieșiră, Marian îi spuse paznicului că nu se va mai întoarce.

Marian tocmai descuia mașina când o limuzină parcă lângă ea. Myron Castleberry coborî în grabă, și ținu ușa deschisă pentru un alt pasager — o femeie de vreo patruzeci de ani, înaltă, atractivă, bine îmbrăcată. *Trebuie să fie Katie. Vine să-și ia în primire moștenirea.*

Castleberry și Katie se apropiară. Dar, înainte să facă prezentările, ochii lui Castleberry căzură pe cătușe și rămase cu gura căscată. Înghiți în sec și apoi vorbi:

— Tu? i se adresă el Joannei, tu erai?

Joanna se uită în altă parte.

— Sunteți surprins, domnule Castleberry? întrebă Marian.

— Da, izbucni. Am crezut că este...

— Richard Bruce, completă Marian. Poți fi liniștit acum, totul s-a sfârșit.

Castleberry era uimit.

— Ah, mă scuzați... Katie, acesta este ofițer Larch și ... îîî... Joanna Gillespie. Doamna Strode.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, doamnă Strode, spuse Marian. Cred că treceți prin momente grele. Dar nu vă vom mai deranja. Este un polițist în camera de proiecție, păzește un geamantan, însă va pleca imediat ce colegul meu sosește cu mandatul de percheziție.

— Mulțumesc, ofițer. Vorbea cu Marian, dar nu-și putea dezlipi ochii de la Joanna. Se apropie de ea, studiind-o cu atenție.

— *Tu* l-ai ucis pe soțul meu?

Joanna ținu capul sus, dar nu răspunse.

— Îți mulțumesc, șopti Katie Strode.

Se întoarse și intră în casă. Castleberry o urmă, după ce-i aruncă o ultimă privire lui Marian.

O umbră de zâmbet apăru pe fața Joannei Gillespie. Marian o împinse în mașină și plecară.

Week-end-ul se sfârșise.

SFÂRȘIT